

انور سائين جو رسالو

نگران

فقير سيد سخاوت علي شاه

سهيڙيل

فقير سيد عبادت علي شاه

درگاه عاليه جهان پور شريف

ضلعو گهوٽڪي

From: Faqeer Sayed Ibadat Ali Shah.

Dargah aliya Jahangpur Sharif Ghoski.

Date: 12-4-2015

Gift for: Faqeer Tariq Hedayat Lashari
Sukkur.

انور سائين

جو

رسالو

صوفي فقير سيد انور علي شاه القادري السروري
جو مڪمل ڪلام

نگران

فقير سيد سخاوت علي شاه (سجاده نشين)

سهيڙيندڙ

فقير سيد عبادت علي شاه

درگاه عاليه جهان پور شريف

ضلعو گهوٽڪي سنڌ

اڃان ئي آهين، آديسي اٿور چوي
برم بيٺڪ تن جي، ٿا دونهان دڪائين،
ڪاڙي نه ڪاهين، هڪ جاءِ هڪاندا ٿيا.

زیرنگرانی

فقیر سید سخاوت علی شاہ (سجادہ نشین)

فقیر سید منور علی شاہ

فقیر سید تصور علی شاہ

فقیر سید عبادت علی شاہ

فقیر سید بساوت علی شاہ

فقیر سید قدیر حسین شاہ

نظر ثانی

فقیر سید حضور بخش شاہ (سجادہ نشین اول)

فقیر سید سخاوت علم شاہ (سجادہ نشین)

فقیر سید عبادت علی شاہ

فقیر استاد بنیر احمد سومرو

پروفیسر عبدالمجید مری صاحب

هن رسالي جا سڀ حق ۽ واسطا
سجاده نشين سرڪار وٽ محفوظ آهن

ڪتاب جو نالو

انور سائين جو رسالو

شاعري

صوفي فقير سيّد انور علي شاھ القادري السروري

پيش ڪش

فقير سيّد سخاوت علي شاھ

سجاده نشين درگاه عاليه جهانپور شريف

مرتب

فقير سيّد منور علي شاھ فقير سيد عبادت علي شاھ

سمريندڙ

فقير سيّد عبادت علي شاھ

انور سائين جو رسالو

سمڪار

فقير غوث بخش ملهون فقير سرفراز حسين. فقير صفيہ حسين ملهون

جايو

پيون سال 2007

تعداد

هڪ هزار

هديه

150

ملن جو هنڌ

درگاه عاليه جهانپور شريف ضلع گهوٽڪي

تاج بوڪ اسٽور جهانپور شريف

هائوس آف ناولٽي ميرپور ماٿيلو

0723 651694 651182

ڪمپوزنگ

انوار ڪمپوزنگ سينٽر جهانپور شريف

فقير عبدالجبار مهر

اسٽار ڪمپيوٽرس الخير مارڪيٽ ميرپور ماٿيلو

فقير جواد علي لغاري. فقير امير بخش ضلور

ڪمپيوٽر ورلڊ نزد ڪلاڪ ٽاور ميرپور ماٿيلو

فقير غلام حسرت ضلور

Printed by:

Peace Composers Karachi. Cell: 0300-7058872

صوفی فقیر سید انور علی شاہ جاہت اکر

طالب المحدث جو حق محبوب

کھو جان کر پی سہی وقرن کی جو جو آیت

تہ ذوال کعبہ کی سناہ لکھا ہے

ہی، اور مدرسہ کے

مدرسہ انور

(فهرست)

نمبر	موضوع	نمبر
01	پیش لفظ	01
02	پہ اکر	02
03	سوانح حیات	03
06	ولادت باسعادت	04
07	پرورش	05
07	تعلیم	06
09	ریاضت و عبادت	07
12	سلسلہ بیعت	08
14	عشق مجازی	09
16	صورت مبارک ۽ لباس	10
17	شادی مبارک ۽ اولاد	11
19	شاعری	12
22	رہتی کھٹی	13
24	وصال	14
25	عرس مبارک	15
26	انور سائین جن جا فقیر	16
29	جادہ نشین (اول)	19
31	فقیر سید سخاوت علی شاہ (سجادہ نشین دوئم)	20

ڪلام نمبر	ڪلام	صفحو نمبر
01	يا شاه گيلان شهنشاهه، مولا مڙن جو مير تون،	32
02	دَمِ نبي نبي سَردار، تجلي دار وڪا ديدار،	34
03	ايندين محب مٺا منٺار، سدا دل ماندي جا،	35
04	مُرشد شهنشاهه جي، هڪ آسري الله جي،	37
05	مُرشد پنجن تن پاڪ ميرا عشق بايا هي،	38
06	ڏسو راز رازق، سندي رب رضا اچ،	39
07	وچ ڪريلا دي ميڏا وير سائين،	40
08	دم عشق ۾ عاشق اچي اظهار ڪري ٿو،	41
09	هڻ ويڪو فقيران دا حال،	42
10	گلزار نبوت گل مين هان،	43
11	آهي اصل تنهنجي مٿان، اعليٰ عنايت اڪبري،	44
12	حسن اوهان جو ڏسي، لڪ پروانه اچن	46
13	اچ سر ساڏي فوج حسن دي،	48
14	ٿيا حال حسن دا اچ سائين،	49
15	صورت مست خيال، هودم والي دا،	50
16	صورت دا سينگار، پلٽي پير والي	51
17	تنهنجي نازن آهي نوايو مون کي،	52
18	مون کي ٿا مارين، اشارا اڪين جا،	53
19	اعليٰ عشق واريون ڳاڙهيون لال اڪيون،	54
20	اهڙو عشق بهادر، آهي ٿي اديون،	55

56	عشق جنهن کي لڳي وو لڳي .	21
57	آيو عشق اعليٰ عشاقن اندر ۾.	22
58	عشق ڊي منزل بيشڪ باري مرد ڪرن	23
59	جن کي عشق اچي ڪيو آهي ترڪ	24
60	جنهن کي عشق چڙهيو آ ثابت سر.	25
61	ديدار عشق واري. ديوان ڪيو اسان کي.	26
62	اسرار عشق واري. اظهار ڪيو اسان کي.	27
63	آيا عشق حسن آفات ڪنون.	28
64	عشق ڪيو اثبات اسان کي. بره ڪيو بيزان.	29
65	ڪيو عشق مون کي اظهار علم.	30
66	ها جهاد عشق ۾. عاشق اچي ڪوڀا ڪسن.	31
67	تنهنجي عشق وارا چاتون ٻار سارا.	32
68	تنهنجي عشق حسن شهباز. مون کي نواب ڪيو.	33
69	تنهنجي عشق سنڌي امڏاد. اچي نروار ڪيو.	34
70	عشق لڳم اڪسير. ڪيو اظهار ذات قديمي.	35
71	عشق سندو اسرار. ريءَ ڏسڻ جي وه ڏسجي ٿو.	36
72	عشق لڳا دل پاڪ ٿيو سي.	37
73	عشق لڳئي ته ٿي اظهار.	38
74	آهي عشق اديون اسرار اصل.	39
75	آهي عشق اصل اثبات عڪس.	40
76	تنهنجي عشق سچو آباد ڪير.	41

76	عشق جي آزار جي، ڪل کان هٽي توکي سڃي.	42
77	آپو عشق آهي سوپارو اندر ۾.	43
78	لڳو عشق سرتيون برهه باهه ٻاري.	44
79	توسان عشق انجام، يار جي سانگي.	45
79	جائي عشق سٺو آڙاهه ڏنر.	46
80	ڪعبو عشق اسان جو آهي، پئي سان منهنجو.	47
80	اسان عشق اوقات امر دي.	48
81	بيحد برهه بقائي، برحال آ اسان جو.	49
82	سارو بار برهه جو چائين آ.	50
83	اڄ برهه واري ڪا بهاري آ.	51
84	بيحد برهه بحالي، بازي بناوڻ هُو هُو.	52
85	تنهنجي برهه ڪيو آ بيمار مٺا.	53
87	نشو نينهن تنهنجو منهنجو رام تون آن.	54
88	نينهن اصل نيشان آ، ساقيءَ سر سلطان آ.	55
89	نينهن جي نادار ڪي نروار ڪر نروار ڪر.	56
90	نئون نينهن لڳو دلبر توسان وري.	57
91	نينهن رڪي نه نَسْ نَسْ.	58
92	تولہ پڇن پڳت پئي ڪري، گولي رام.	59
93	عاشق اچن ٿا اوچتي، ڪوپا ڪڍيون ڪاپار.	60
94	عاشق بي پرواه، مالڪ ملڪ رضا دي.	61
95	عاشق ڪر منظور، يار جي خاطر.	62

95	عاشق خيال جڳاوين، تون ڪماوين.	63
96	عاشق ٿي اظهار، مست اچي مٽيخاني مالڪ.	64
97	آ عاشق ميدان ۾ پيهي، سر ڏيڻ	65
98	سڻ صادق ڏي سر يار کي، ڪر نيزي	66
99	جيڪي ڪيو آ جن، واه واه جي عاشقن.	67
100	عاشق نام الاهي دا، مست قلندر شاهي دا.	68
101	عاشق نا مراد جو سر ڌار ٿئي پلي پلي،	69
102	سر صوفي جو مٽي سانگ آ، ڄاڻي عشق	70
103	سر اڏي تي ست، ڪات ڪالڻ هٿ ۾.	71
104	سڏي سر اسان جو سولي تي چڙهايوئي،	72
105	ڊمر نه ڪج تون دير، مرد ٿي ميدان	73
106	ڪين مڙج منصور ٿي، آ ادا عاشق.	74
107	منصور ٿي ميدان ۾، مرد سي محڪم ٿيا.	75
108	ٿيو شمشير شرف تن شاهي، شائق شوق شتابي	76
109	جيڪي ڪنڌ ڪپائن، قرب ٿا ڪڍائن،	77
110	شوق مٿن شهباز شائق، شير ٿيا شاشي شهيد،	78
111	شاهي شوق شهباز شير شتابين شور مچايو.	79
112	شاهي شوق شهباز اوهان جي، شائق ڪيو	80
113	ڪئي آ ڌو ڌو مٽي ڌڪار ڌنڌو،	81
114	ڪيهي قاضي سانوڻ مسئلي سڻيندڻ	82
115	مٿان سمجهين مام، مَر جيوين	83

116	سخن اسان جي آسڇي ثابت ڪيو صياد ڪي.	84
116	دين ڪُفر تون ڇڏ اسلام، مَوْتُو قبلل	85
117	ڪير ڏسي مون ناهيان ڏسڻ جو.	86
117	ڪيئن ڏسيان مون، ڪير ڏسي مون ڪي.	87
118	مان آهيان خود مالڪ موليٰ.	88
118	آدم ساڏا نام، ساڳي سر سبحان	89
119	جڏهن مستي. ۾ مون آيس تڏهن	90
119	قدم منهنجو پري پهتو. اڃا منصور آوري	91
120	ٿيا سي يار فنا في الله. سڏايون ٿا	92
120	مٿين هون يارو آپ الله. رب رحيم رحمن.	93
121	جي فنا في الله کان. آهيون فنا آهيون فنا.	94
122	هر صورت اظهار ٿيس. انسان مان حيوان مان.	95
123	اڳ هيس الله مون. اڄ ٿي آيس چاڪ هت.	96
124	ڪلام الله تي قادر، قرآني هون قرآني هون.	97
125	پسڻ پڇاڻيم پاڻ. اڳي عدم ۽ دم کان پنهنجو.	98
125	حد لاحد کان اڳي اسان جو. آهي سارو ملڪ	99
126	ڪين ۾ وڃي ڪين ٿياس ڪين جو چاڙهيم	100
126	سارو سِير صفا سر سر يا سر.	101
127	آهيان مون شيطان پنهنجي فڪل ۾ پاڻ	102
128	عدم ۾ آدم صورت الله دم آ.	103
129	آدم سنڌي جدائي، رضوان ساڻ ٿي وئي.	104

130	هاڻي ڇاڻ ويٺو تو سڀ ڄاڻي.	105
131	ڪڙ قدم ڪر پرواز اڳي. ڏس ملڪ عدم	106
131	ڪر پڪي پرواز اوڏانهين. ڄاڻي تنهنجو	107
132	عرش مٿي آستان آ تنهنجو هٿي	108
132	آهين تون سلطان. هٿي ڇاڪ ٿي آئين.	109
133	اسين نانگا نظر جي نگاه ڄا. آهيون مست	110
134	آئي هون دربار مست قلندر والي	111
135	مست آهيون مستان. ديوانه ديوانا.	112
135	رند ٿي رهبر سڏايون. مست هون مٿيخان ۾.	113
136	شڪ شرم سڀ لائو سي. پير پڙ ۾ پاتو سي.	114
136	ڌم ڌام لائي گن گيان گگن.	115
137	مٿي مست مهيسي مندر وڃ.	116
138	ملڪ مستي جي مگن. مخمور ٿيو منصور حق.	117
139	ميدان مستي جي ٿيا. مردان جلدي جلدي.	118
140	ميدان مستي جي ۾. مردان ٿي ملهن ٿا.	119
141	اثبات اشاري علم مين هون.	120
142	نادر نفي ۾ نيهي نروار جلدي جلدي.	121
143	نفي ٿي نهاريون. نظاري نظر سان.	122
144	مکي جو مندر مذامي. منظور جلدي جلدي.	123
145	مولا مست قلندر شاهه آهيون.	124
145	اسان صوفي مست قلندر هون.	125

146	منجهه مستي دي هوشيار، مين هون	126
147	مين هون تخت هزارا دارا، مين هون	127
147	خوبروء خوشنما خورشيد ثيا خُتنگ.	128
148	ملڪ انهيءَ ميدان ۾ مانجهي، مرد اچي	129
149	مانجهي سي مستان، قرب اسان جي قيد ڪيا.	130
150	نانگن جا نشان، اڄ اوتارن تي تازيون تنواران.	131
150	نانگا ٿي نروار، چوٽ چڙهي ويا.	132
151	نيهي ناٿ چڙهي ويا نانگا نظر.	133
152	نيهي ناٿ ڪيا اثبات عشق آفات ٿيو اظهار.	134
153	لَه ناٿ نظاري نظر ۾ تون، هر صورت	135
154	ايندا نيٺ نانگا، نظر جي نظاري.	136
155	نيزي ناٿ نسنگ، نانگا سي نروار ٿيا.	137
156	نگه ناٿ واري، نظر تي نظر تي.	138
157	حيڪي ناٿ نظر نروار نسنگ، اهي مست	139
157	جنهين تي ناٿ جي نيهي نظرناهي نظر ناهي.	140
158	منهنجي نظر نيشان، شير شتابي ڪيا هن شائق	141
159	گهور ڪيو غازين، غمزي باز غماز سان.	142
160	ڪيتر سیر سراسر سارا، وچ صفات دي ذاتي دا.	143
160	حق ڪر ڄاڻين هڪ ذات.	144
161	هليا جنگ جوڳي، پاڻي چير جامون.	145
162	جوڳي رات هنگلاج، وڃڻ وايون ڪن.	146

147	جوڳي جسر جلائي سامي هليا سفر تي.	163
148	غازي هليا گر نار. جوڳي جڳت واري.	164
149	جوڳي جهاڳي جبل. ڪامل سي قربان ٿيا.	165
150	جوڳين سان جيءَ جڙيو. اڙيو منهنجو.	166
151	ڪالهه لنگهي ويا ڪاڙهي. اهي آڏوتي اڙينگ.	166
152	لاهوت لامڪان. بن عاشق پيو ڪير ٿو ماڻي.	167
153	وڃن ٿا سناسي سفر تي ڪاهيون.	167
154	انهي واٽ وحدت ۾ واصل ويراڳي.	168
155	سينگاري سفر کي سمايون سمايون.	169
156	بيشڪ بقا بندر تي بازي بڻي بحالي.	170
157	تنهنجي شول، خانيءَ تي شريب ساقي.	171
158	ساقي شراب عشق ۾، مدهوش مطلب.	172
159	ساقي سر جا ٿي سلطان، آهيون نانگا.	173
160	اسين مست مٿي جو منهن ٿا ملهايون.	174
161	منصور ٿي مدامي مٿي جو مندر ملهايون.	175
162	مست مدام مٿي مٽ تي، مرد ٿيا مختيار.	176
163	مٿي ٿيو سي مٿي دي وڃ.	176
164	پُر پي پريم پيالا، پيمان جي پساري.	177
165	پيتر ڪيف ڪلال. سر سلطان ٿيو آ ثابت سارو.	178
166	شهناهي شاهان، شوق شرابي مين هون.	179
167	ساوي گهوٽن خوبا، يار پيئن ٿا صوبا.	180

168	جيڪي موڪيءَ واري آيا مٽ مٽ، اتي سرواهن	181
169	محڪم مڪان مستي، مٽي دا مزا مزا هي.	182
170	مگن مئيدار ٿي مالڪ، مندر مختيار بن آيا.	183
171	وڇڙي ڪين مَران دلبر توکان جُدا.	184
172	دلبرڏي ديدار، منٺار مولِي جي نسانه تي.	185
173	مل تون شيون لال، هاڻي ڪر پلايون پال	186
174	آمل سائين دير نه لاوين.	187
175	هڻ چوڙ بيگاني لوڪان رويان.	188
176	روز ازل ديان تانگهان، لڳيان يار ديان.	189
177	بي ڪفن بازار ۾، رولي ڏسو ته رقيب ڪي.	189
178	اڄ بيماري وئي ڇڏي، محبوب جي ديدار ۾.	190
179	اڄ يار منهنجي آيو ماڳ آ، پلي جون	191
180	مدار جي دامن هيٺان، دلدار جو ديدار ٿيو.	192
181	سو سو واري سلام، سجده يارڪون ڏيسان.	193
182	گرداب گگن گهر گهور ڏنم، پردار پسڻ	194
183	پڪي پوک پرائي ڪڙي آ ڪڙي آ.	195
184	پاڻئون يار پرين تون ڌار نه ڪر.	196
185	ڳالهياں ياد آون، چوڻي لا ديان دلبر.	197
186	تيڏي ڪارڻ سانول، راه پليندي ڪڙي.	199
187	روبرارانجهن اسان ڪي، يارماريون ٿو وڃين.	200
188	وڃ آڪو رانجهن آيا، ميڏي سهڻي هيرنون.	201

202	مولا هير تتي دا پاڪ، رانجهن بن	189
203	هوت بنا هت ڪيئن گذاريان. ڪوهيارو	190
204	خان پنهل سان پينر منهنجي دلڙي آهي.	191
205	ڏڄان ڪيچ شهر ڪي سلام ڪانگا.	192
206	ڪانگا ڪيچ شهر ڏج خبر پڪي.	193
207	پانهون پانهپ واريون ٻڌيون، لاثوان يار پنهنجي	194
207	مون کان نه ٿي ڌارينهل يار، آپرين رس روهڙي.	195
208	پينر هن ته پنيور مان، جاڙ ڪري ويا جت.	196
209	پنهون لاءِ پٽن تي پلپل پڪاريان.	197
210	ستيم سيج پلنگ تي، هءُ هءُ رويو رات،	198
210	ڪيئن رهان ڪيچين ڪي، وساري ويهي.	199
211	دوست سٿج دم دم ۾، ڌردن جون دانهون.	200
212	بنا عشق اوهان جي، روح نٿو رججي.	201
212	هن مولائي مسڪين ڪي منهن موٽي نه منسجي.	202
213	ويسان نال پنهل دي، رک رک ڪي مين.	203
214	هل هوت پنهل ڏي ڪاه ڪري، جت يار ويا	204
214	آءُ پنهل پاڙيون، واعدا وره وصال جا.	205
215	هٿ سهڻي دي لهه وچ سنڀال، او مهيوال.	206
216	جيڏيون مون سان ميهڙ، ملندڙ ماهي يار.	207
217	منندان ملڻ جون يار آيون ٿي.	208
217	منهنجو ملڪ ملير وڃان ٿي.	209

صوفي فقير سيد انور علي شاه القادري سروري (ويس پرا)
ولادت 1906ع وصال 1961ع

صوفي فقير سيد انور علي شاهه القادري سروري

(سر مستي جي عالم پر)

فقير سيد حضور بخش شاہ (سجادہ نشین اول) ولادت ۱۹۴۱ وصال ۲۰۰۵ ع
انور علی سائین جن جا صاحبزادہ (اول)

فقير سيد خدا بخش شاه (ملنگ سائين) ولادت 1950 ع وصال 1998 ع
انور علي سائين جن جا صاحبزاده (دوم)

فقير سيد انور علي شاہ (ثاني) ولادت 1963 ع وصال 1999 ع
فقير حضور بخش شاہ جن جا صاحبزادہ (اول)

فقير سيد صحبت علي شاه ولادت 1968ع وصال 1992ع
فقير حضور بخش شاه جن جا صاحبزاده (دوم)

فقير سيد سخاوت علي شاہ (سجادہ نشین)
درگاہ عالیہ جہانپور شریف (گھوٹکی)

فقير سيد قلندر علي شاه
(کچی ڈیٹی نازي بلوچستان)
سيد صاحبذنو شاه جن جا مرشد

فقير سيد صاحبذنو شاه (وسطی عنایت شاه)
انور علي شاه جن جا مرشد

218	عمر ادا مارن ڏي، وڃان شال هاڻي،	210
219	مُلڪ مَلير اباڻن جو، ويهي ڪيئن	211
219	جَن کي ڪيت ڪٿي جو خاص خُمر،	212
220	هلي وڃ مُلڪ مَلير ڪانگا،	213
220	مارو مَنهنجا ڪوهيارا،	214

اردو ڪلام

221	هَذا يا قلندر شهنشاهِ مُخد، آفتابِ اُفڪ احمد ارواحِ مُخد	215
222	احد عبد احمد انوار مٿس هون،	216
223	غُلبه اوائِي عشق کي صدارت به ڪيون،	217
224	ساقِي پلایا هر ڪو شوقِ شرابِ اکبر،	218
225	ساقِي دي به ڪو ساهه سنبھال ڪرڪي،	219
226	مسجد ڪو ٻڌي سون، سڃي ڪي ڪي ڪي،	220
227	زبد خدا نظار، ڪير ڪو اُڪھيا ڪي،	221
228	سور ميري محبت ڪي، ڪير ڪو ڪندو،	222
229	مسجد مٿس ڪو ساقِي، سڃي ڪي ڪي،	223
229	تسارے عشق مٿس دي، سڃي ڪي ڪي،	224
230	اب تو قسمت ميري سڃي، ڪي ڪي ڪي،	225
230	خجور مٽي ڪي، مڙس مٽي ڪي،	226
231	مست ساقِي ڪا شرابِ اوائِي منظور ڪي،	227

هندي ڪلام

232	ڪي ڪجهه تم نه ڪريو ڪي، ڪي ڪي ڪي،	228
233	ڪي ڪي ڪي ڪي، ڪي ڪي ڪي،	229
234	ڪي ڪي ڪي ڪي، ڪي ڪي ڪي،	230

	فارسي ڪلام	
235	نم مقبر مر خلق مہ حيان انماں را	231
236	بيت	
253	سي حرفي	

پيش لفظ

قارئین حضرات هن رسالي کان اڳ ۾ شهنشاه فقير سيد انور علي شاه سائين جن جي ڪلام جو مجموعو (ديوان انور) سجاده نشين (اول) فقير سيد حضور بخش شاه سرڪار جن جي پاران سن 2000 ع ۾ ڇپجي چڪو آهي جنهن ۾ 101 ڪلام ۽ ابیات درج هئا. باقي رهيل ڪلام حصي جي طور ڇپرائڻ بجاءِ مڪمل رسالو ڇپرايو ويو آهي. جنهن ۾ پهريون ۽ ٻيو حصو بڪڙيءَ ڪيا ويا آهن اهڙا ڪلام جيڪي ڪلمي نسخي ۾ درج نه هئا اهي فقراءِ وٽ وڃي ڳولهي ڦولي هٿ ڪيا آهن ۽ تلفظ خواه پڙهڻين جو حاصل خيال رکيو ويو آهي. علاوه ائين ان جي ترتيب پنهنجي سمجهه آهر محنت سان ڏني وئي آهي.

سرڪار سجاده نشين (اول) فقير حضور بخش شاه سائين جن جن جا لک لائق انهن هر گام تي اسان جي رهبري ڪئي. موجوده سجاده نشين فقير سيد سخاوت علي شاه سائين جن جي سرپرستي هيٺ هي رسالو ڇپرايو ويو آهي. ۽ سائينجن جي جهونن فقيرن جيڪي هن رسالي جا حافظ آهن تن سان ملاقاتون ڪري ڪلام جي سهيڙن ۾ مدد ورتي وئي آهي جن فقراءِ صاحبان اسان سان رسالي جي تياري ۾ سهڪار ڪيو انهن ۾ فقير الهڏنو بنگوار. مصري فقير کوکر. مراد فقير بنگوار. علي فقير بنگوار. فقير استاد غلام علي ڇاڇڙ. فقير استاد بشير احمد سومرو. فقير عبدالفتاح شاه. فقير غلام حسين ملهن. فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو. فقير غوث بخش ملهن. پروفيسر عبدالمجيد مري. فقير نورمحمد سومرو (خطاط) جن لاءِ اسان دلي طرح دعاگو آهيون.

فقير سيد عبادت علي س.

درگاه عاليه جهانپور شريف

ٻه اکر

الله تبارڪ و تعاليٰ انسان ذات جي ڀلائي ۽ سڌاري لاءِ نبي موڪليا ۽ تنهن بعد اولياءِ اڪرام جو سلسلو شروع ٿيو جيڪو قيامت تائين جاري وڌي رهيو هن دنيا ۾ ڪيترائي اولياءِ ۽ درويش ٿي گذريا آهن. جن پيار محبت ۽ ڀلائي جو درس ڏنو آهي انهن ۾ ڪيترائي اسانجي سنڌ ڌرتي تي ٿي گذريا آهن جن مان صوفي فقير سيد انور علي شاھ سائين جن به هڪ آهن.

اسلام کان اڳ برصغير هند و پاڪ ۾ هندو مذهب رائج هيو جنهن جي پڳتي ۽ گيان وسيلي پرچار ڪئي ويندي هئي. لهنڊا جڏهن صوفيا، ڪرام جو دور آيو ته انهن به حسب مزاج عوام کي اسلامي تعليم راڳ، سماع، ڪافي، ڪلام ۽ حوالي وسيلي ڏني.

لهنڊا جيترا به صوفيا ڪرام ۽ اولياءِ الله ٿي گذريا آهن انهن منظوم شاعري وسيلي عوام کي اسلامي تعليم ڏني هڪڙي عام شاعري جيڪا بحر وزن ۽ ڪافي ردیف ۾ جڪڙيل هوندي آهي ۽ ٻي شاعري آهي عارفانه ڪلام. جنهن ۾ تصور جا ڳوڙها مسئلا خاص قسم جي شاعري ۾ آسان طريقي سان حل ڪيل هوندا آهن. عارفين جي ڪلام جو عام شاعري کان هٽي هڪ الڳ اسلوب هوندو آهي جيڪو اوهان کي شهنشاه انور سرڪار جي ڪلام ۾ جهلڪيون ڏيندي نظر ايندو.

سوانح حیات

فقیر سید انور علی شاہ صوفی قادری، السروری
درگاہ عالیہ جہانپور شریف

سلسلہء حسب و نسب

سائین شہنشاہ صوفی فقیر سید انور علی شاہ بخاری جن جو
سلسلہء حسب و نسب ہینین ریت آہی:

فقیر سید انور علی شاہ ابن سید مخدوم خدا بخش شاہ بخاری
ابن مخدوم سید جمن شاہؒ

ابن مخدوم سید نورنگ علی شاہؒ (ثانی)

ابن مخدوم سید پلي شاہ صاحبؒ (ثانی)

ابن مخدوم سید نورنگ علی شاہ صاحبؒ (اوّل)

ابن مخدوم سید پلي شاہ صاحبؒ (اوّل)

ابن مخدوم سید محمد شاہ صاحبؒ

ابن مخدوم سید فاضل شاہ صاحبؒ

ابن مخدوم سید عنایت علی شاہ صاحبؒ

ابن مخدوم سید عبدالکریم شاہ صاحبؒ (سبی - بلوچستان)

ابن مخدوم سید شریف محمد شاہ صاحبؒ

ابن مخدوم سید حامد شاہ صاحبؒ

ابن مخدوم سید محمود ابوالقاسم صاحبؒ (ثانی)

- ابن مخدوم سید شریف شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید اشرف محمد شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید حسین شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید عارف محمد شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید رکن الدین شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید حامد کبیر الدین شاه صاحب (سجاده نشین)
- ابن مخدوم سید محمود ناصر الدین شاه کلان صاحب *
- ابن مخدوم سید جلال الدین شاه جهانیان جهان گشت صاحب *
- ابن مخدوم سید سعیدی احمد کبیر شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید شیر شاه جلال حیدر سرخ پوش *
- ابن سید مخدوم سعد علی شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید جعفر شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید محمد شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید محمود شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید احمد شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید عبدالله شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید علی اکبر شاه صاحب *
- ابن مخدوم سید جعفر شاه صاحب (ثانی) *
- ابن سیدنا امام علی نقی علیہ السلام
- ابن سیدنا امام محمد تقی علیہ السلام
- ابن سیدنا امام علی موسیٰ رضا علیہ السلام
- ابن سیدنا امام موسیٰ کاظم علیہ السلام
- ابن سیدنا امام جعفر صادق علیہ السلام

ابن سيدنا امام محمد باقر عليه السلام

ابن سيدنا امام المتقين زين العابدين علي عليه السلام

ابن سيدنا امام (سيد الشهداء كربلا) حسين عليه السلام

ابن سيدنا امير المؤمنين امام المشرقين والمغربين امام علي المرتضى

كرم الله وجهه

ولادت با سعادت

پاڻ شهنشاه صوفي فقير سيد انور علي شاه سائين جن جي ولادت باسعادت، بروز اربع 11 محرم الحرام 1324 هجري بمطابق سن 1906ع ۾ مخدوم سيد خدا بخش شاه سائين جن جي گهر ۾ واقع ڳوٺ جهانپور شريف، تعلقه و ضلع گهوٽڪي ۾ ٿي.

جهانپور شريف بملڪ پاڪستان جي صوبي سنڌ، جي ضلع و تعلقه گهوٽڪي ۾ واقع آهي جيڪو گهوٽڪي شهر کان اٽڪل 25 ڪلوميٽر اوڀر ۾ قومي شاهراه قاضي واھ بس اسٽاپ کان اٽڪل 04 ڪلوميٽر جي مفاصلي تي اتر طرف قاضي واھ جي ساڄي ڪپ تي ٻڌل آهي.

پاڻ شهنشاه جن جا وڏا اصل عربستان جا رهاڪو هئا، جيڪي پوءِ رشد و هدايت جي سلسلي ۾ هجرت ڪري، صوبي پنجاب جي شهر اوچ شريف ۾ اچي سڪونت پذير ٿيا، جن مان شير شاه جلال قطب وڪمال حيدر سرخ پوش، سيد سعيدي احمد كبير ۽ مخدوم سيد جهانپان جهان گشت جن وقت جا ولي الله هئڻ ڪري تمام گهڻو مشهور ٿيا، جن برصغير هند و پاڪ ۾ اسلام کي ڦهلائڻ ۾ وڏو ڪردار ادا ڪيو ۽ روحاني رمزن سان انسان ذات کي روشناس ڪرايو.

سندن خاندان جا فرد سبي (بلوچستان) عبدالڪريم شاه سبي وارو ۽ بعد ۾ اولاد جا ڪجهه فرد ڳوٺ جهانپور شريف تعلقه و ضلع گهوٽڪي سنڌ ۾ اچي آباد ٿيا.

پرورش

جيئن ته ننڍي هوندي ئي سائين انور شهنشاه جن جا والد محترم سيد خدا بخش شاه وصال فرمائي ويا. تنهن ڪري سندن پرورش چاچي حافظ سيد بهادر علي شاه ڪئي. جيڪي پاڻ انوقت جا وڏا عالم دين هئا.

تعليم

حافظ سيد بهادر علي شاه شهنشاه انور سائين جن کي ديني تعليم لاءِ مدرسي ۾ داخل ڪرايو. مگر ننڍپڻ کان ئي يگانہ خيال هجڻ سبب، پڙهڻ سان ڪابه دلچسپي نه ڏيکاريندا آهن تڏهن سندن چاچي، کين تعلقي اوٻاڙي جي ڳوٺ محمديور جي اسڪول ۾ پرائمري تعليم لاءِ داخل ڪرايو. پر اتي به تعليم جي طرف ڪو خاص ڌيان نه ڏنائون. اسڪول جي هڪ هندو استاد سائين شهنشاه سان پڙهائڻ لاءِ گهڻائي هٽايو مگر ڪوبه طريقو ڪارگر نه ٿيو. استاد صاحب بيزار ٿي کين سزا ڏيڻ جو ارادو ڪيو ته استاد صاحب کي سخت بخار اچي ويو ۽ سائينجن اسڪول ڇڏي جهنگ طرف هليا ويا.

استاد صاحب هندو مذهب جو ماڻهو هيو ساڳئي وقت پير فقير جو ادب ۽ احترام ڪرڻ وارو ۽ عقيدت مند پڻ هيو. تنهن ڪري شاگردن کي موڪلي ڳولا ڦولها ڪرائي. سائينجن کي واپس گهرايائين. سائينجن جي اچڻ تي استاد صاحب معافي گهري. ۽ پاڻي پڙهي ڏيڻ لاءِ عرض ڪيائين: ”سائينجن جواب ۾ فرمايو ته ”آءُ پڙهڻ

ٻنھ ڪونہ ڄاڻان". استاد صاحب ٻيھر عرض ڪيو تہ "سائين مون کي پاڻي ڊڄي ڏيو تہ مان پيڻان ۽ بخار مان نجات ملي". سائينجن استاد صاحب کي پاڻي ڊڄي ڏنو پاڻي پيڻ بعد چنڊ گهڙين ۾ استاد جو بخار لهي ويو ۽ استاد نو بنو ٿي پيو.

جڏهن اها خبر سندن چاچي سائين بهادر شاه جن کي پيئي تڏهن واپس موٽائي جهانپور شريف ۾ مولوي محمد عيسيٰ نوناري وٽ کين قرآن پاڪ جي تعليم شروع ڪرايائون.

سائين جن قرآن شريف پڙهڻ شروع ڪيو ۽ ٿورن ڏينهن ۾ استاد کي قرآن شريف پڙهي ٻڌائيندا هئا اهڙي طرح قليل عرصي ۾ سائينجن قرآن شريف جي تعليم پوري ڪئي. جڏهن اها خبر سائين بهادر شاه جن کي پيئي تڏهن سندن خواه استاد محمد عيسيٰ صاحب جن جي حيرت جي ڪا حد نہ رهي.

هيتوڻيڪ سائين انور شهنشاه جي ظاهري تعليم نہ هئڻ برابر هئي تڏهن بہ باطني علم جا پندار هئا. مختلف ٻوليون پوري طرح سمجهندا ۽ ڳالهائيندا هئا. مثلاً اردو، سنڌي، هندي، سرائڪي، بلوچي، فارسي، عربي ۽ مارواڙي وغيره مٿين مٿڙي ٻولين ۾ سائينجن جو ڪلام رسالي ۾ درج آهي. جنهن مان اها حقيقت ظاهر ٿئي ٿي تہ سندن قلب علوم باطن سان منور هيو. لھذا اولين ۽ آخري منزل (الف) رهي. جيئن پاڻ پنهنجي ڪلام ۾ فرمائين ٿا تہ:

"تار الف دي وڃي تاري - هڪو الف ٿيسي راضي
عرضن نهين ڪوئي ملار فاضي - دل انور الف پڙهيدي."

رياضت ۽ عبادت

اسان مٿي لکي آيا آهيون ته سائينجن جا چاچا سيد بهادر علي شاه حافظ القرآن ۽ عالم دين هئا تنهن ڪري سائينجن کي پاڻ سان گڏ نماز پڙهڻ لاءِ به ڳوٺ جي جامع مسجد شريف ۾ وٺي ويندا هئا. وقت تيز رفتاريءَ سان گذرندو رهيو. آخر هڪ ڏينهن سائين بهادر علي شاه به هن فاني دنيا کي خير باد چيو.

سائين بهادر علي شاه صاحب جن جي وصال کانپوءِ سائين انور شهنشاه امامت جا فرائض ڪجهه ڏينهن لاءِ انجام ڏنا.

هڪ دفعي جو ذڪر آهي ته پاڙي وارا ۽ سيد برادري جا ماڻهو عشاءَ جي نماز پڙهي پنهنجن گهرن ڏانهن هليا ويا مگر سائينجن مسجد ۾ ئي موجود رهيا. سائينجن آخري نفل نيتيا ۽ ان جي هڪڙي رکعت ۾ اهڙا محو ٿي ويا جو سڄي رات گذري ويئي تان جو صبح جي نماز جو وقت ٿي ويو ۽ مؤذن اچي صبح جي آذان ڏني. تنهن تي سائينجن ٻي رکعت پوري ڪري سلام ورايو ۽ پڇا ڪيائون ته عشاءَ جي نماز ته پوري مس ٿي آهي اوهان ڪهڙي پانگ ٿا ڏيو. جماعت عرض ڪيو ته سائين اسان فجر جي نماز پڙهڻ آيا آهيون. اهو ٻڌي سائينجن محسوس ڪيو ته ظاهري نماز سالڪ تي روا آهي ۽ وحدت جي واديءَ ۾ مستغرق رهڻ واري لاءِ باطن جي نماز ئي ڪافي آهي تنهن بعد اڪثر وقت اڪيلائي ۾ رهندا هئا ۽ مسجد شريف ۾ فقط جمع نماز تي ايندا هئا.

ان کان پوءِ صرف عيد جي نماز ئي پڙهندا هئا. باقي ظاهري نمازون ٺيڪ رکيائون ۽ فقط باطني نماز تي ئي اڪتفا ڪيائون. ۽ اهڙي نماز بابت فرمائين ٿا:

”انور نيتي قضا نه ڪيتي، انا الحق انعام“.

سائينجن تنهائي ۾ رهندي رهندي ايترا ته مست خيال ٿي ويا جو پورا 12 سال جهنگ ۾ رهندي مشاهدا ڪندا رهيا. انهيءَ دوران فقير الهڏو ملهڻ جيڪو سندن پهريون طالب هيو، سائينجن جي خدمت ۾ حاضر رهندو هيو.

12 سالن بعد سائينجن جو خيال جڏهن واپس سالڪي طرف موٽيو ته سائين قلندر شاه ڪڇي ڌڻي جي پيشنگوئي نشان ڪيل هنڌ تي اچي جهنگ ۾ آستاني جو بنياد رکيو ۽ علم پاڪ سائي ۽ گاڙهي بيرڪ سان نصب ڪرڻ فرمايو.

سائينجن رياضت يعني محنت ۽ مشقت پنهنجن هٿن مبارڪن سان پاڻ ڪندا هئا. سائينجن کي ڏسي پوءِ سڪ ۽ محبت وارا ماڻهو اچي ڪم ۾ سندن هٿ وٺڻا ايندا هئا. ڪنهن به ڪم لاءِ ٻئي ماڻهو کي سوال ڪرڻ ناپسند فرمائيندا هئا. خلق خدا ۽ فقراء جي خدمت پنهنجي سرپاڻ ڪندا هئا. تنگر لاءِ ڪاٺيون به پاڻ ڪري ايندا هئا.

سائينجن جڏهن پنهنجي مرشد سائين صاحبڏنه شاه ڏانهن وسطي شريف ويندا هئا ته رستي ۾ پنهنجي هٿن سان ڪاٺيون ڪري مٿي تي کڻي هلندا هئا. پوءِ فقير عرض ڪندا هئا ته سائين! ڪاٺيون اسان ٿا ڪريون ۽ اسان ٿا ڪٽون ته سائينجن فرمائيندا هئا ته ”ادا مان

پنهجي لاءِ ڪريان ٿو ۽ اوهان پنهنجي لاءِ ڪريو. اها ئي طالب لاءِ تلقين هئي ۽ انهن لاءِ رياضت جو سبق هيو. پوءِ سائينجن کي ڏسي فقير به ائين ئي ڪندا هئا. پوءِ جڏهن سائين صاحبڏني شاه وٽ پهچندا هئا ته جيڪڏهن سائين گڏ 50 فقير هوندا هئا ته ڪائين جون پريون به 50 هونديون هيون.

سائينجن کي جيڪا به چند ايڪڙ زمين هئي اها به پنهنجن هٿن سان پاڻ آباد ڪندا هئا. مگر چهار ڪونه هڪليندا هئا. ماڻهو کين اچي چوندا هئا ته سائين! اوهان جي پوک ته چهار ڪائي ويئي ۽ مال بيلي ويو. پاڻ مرڪي جواب ڏيندا هئا ته آڏا. اهي پڪي ۽ جانور به ته الله جا آهن! اهي اتان نه ڪائيندا ته ٻيو وري ڪٿان ڪائيندا؟! سويلي ڪائين! مگر تنهن هوندي به سائينجن جو ٻين جي پيٽ ۾ فصل گهڻو سٺو لهندو هيو. جيڪو سموري جو سمورو ننگر ۾ استعمال ڪرڻ فرمائيندا هئا ۽ بکين ڏکين جي خدمت ۾ صرف ڪندا هئا.

سلسلہ بیعت

فقیر سید انور علی شاہ سائینجن ظاہری سالک تہن بعد
سائین صاحبذنی شاہ وسطی ڈشی جی ہت تی بیعت کئی ء کانش
ذکر فکر ورتو، وڈیک سلسلہ بیعت ہیٹ ڈجی ٹی: -

فقیر سید انور علی شاہ صوفی قادری السروری ؒ

عن مرشد سید صاحبذند شاہ ؒ (وسطی عنایت شاہ)

عن مرشد قلندر شاہ کچی ذنی ؒ (ناڑی بلوچستان)

عن مرشد فقیر مولوی میان تاج محمد صاحب ؒ (میان جو گوٹ شکارپور)

عن مرشد سلطان العارفین باہو صاحب ؒ (ضلع جھنگ پنجاب)

عن مرشد سلطان فقیر عبدالرحمان شاہ صاحب دہلوی ؒ

عن مرشد سید عبدالجلیل صاحب قادری ؒ

عن مرشد سید عبدالبقا صاحب قادری ؒ

عن مرشد سید عبدالفتاح صاحب قادری ؒ

عن مرشد فقیر سلطان نجم الدین قادری برہان پوری ؒ

عن مرشد سید یحیٰی قادری ؒ

عن مرشد پیر سید عبدالجبار صاحب قادری ؒ

عن مرشد سید عبدالرزاق صاحب قادری ؒ

عن مرشد پیران پیر سید عبدالقادر جیلانی ؒ دستگیر محبوب سبحانی

(بغداد شریف)

عن مرشد ابی سعد المبارک المخرومی صاحب ؒ

عن مرشد ابوالحسن علی الہنکاری صاحب ؒ

عن مرشد ابوالفرح یوسف الطرطوسی صاحب ؒ

عن مرشد عبدالواحد التميمي ابن نفمي صاحب ر

عن مرشد ابي بكرن الشبلي صاحب ر

عن مرشد ابولقاسم جنيد بغدادي صاحب ر

عن مرشد عبدالله سري سقطي صاحب ر

عن مرشد خواجہ المعروف الكرخي صاحب ر

عن مرشد قبلہ امام موسي علي رضا عليه السلام

عن مرشد قال حدثني امام موسي كاظم عليه السلام

عن مرشد ابو امام جعفر الصادق عليه السلام

عن مرشد امام محمد باقر عليه السلام

عن مرشد شهيد كربلا امام حسين عليه السلام

عن مرشد امام المشرقين و المغربين امام علي المرتضي كرم الله وجهه

عن مرشد سيدنا محمد رسول الله صلي الله عليه وآله وسلم

عشق مجازي

جتي عشق آهي اتي حسن جي موجودگي ضروري آهي اهڙي طرح جيئن مڇ لاءِ ٻارڙ جو هجڻ ضروري آهي. لهنذا عشق ۽ حسن جو چولي دامن جو ڳانڍاپو آهي.

سائين انور شهنشاه جڏهن مدرسي ۾ پڙهندا هئا تڏهن ڳوٺ جي دايه قوم جي هڪ نينگري تي سندن نظارو ٿي پيو. پاڻ ان نينگري جي عشق ۾ مجنون مست ٿي پيا ۽ جهر جهنگ جهونگاريندا ڦرندا هئا. ڪڏهن ڪڏهن ان نينگري جي پسن لاءِ سندس گهر به ويندا هئا ۽ ساري ساري رات حال جي ڪيفيت ۾ گذاريندا هئا. اهڙي ريت عشق مجازي وسيلي عشق حقيقي جو اظهار ڪندا رهيا.

الحديث: عشق المجاز قنطوق الحقيقه هڪ پيري ان نينگري جا مائٽ لاري سانگي دادلغاري روڊ تي ڪنڊير شاخ جي حد ۾ ويا ته سائينجن به پٺيان پٺيان وڃي انهي ماڳ تي کين ڳولي لڌو ۽ انهن سان گڏ ڏينهن جو لاٻارو ڪندا هئا. رات جو جهنگ ۾ رهندا هئا ان کان پوءِ جڏهن اهي لاٻارو ڪري گهر واپس موٽي آيا ته صبح جو سائينجن دستور مطابق جيئن لاٻاري ڪرڻ سانگي آيا ته اهي واپس گهر جهانپور شريف وڃي چڪا هئا ۽ سائينجن اتي ترسي پيا. اهو سچو عشق تا عمر دائر ۽ قائم رهيو. پوءِ جڏهن به سائينجن جو فقراءِ سان گڏجي ان طرف وڃڻ ٿيندو هيو ته پراڻي ياد تازي ڪرڻ لاءِ ان شاخ وٽ ترسندا هئا بلڪه ڪڏهن ته رات پئجي ويندي هئن ته ان ڪنڊير شاخ جي ڀر ۾ رهي پوندا هئا. اها نينگري وڏي ٿي. شادي شده ٿي ۽ پٽن پوٽن واري ٿي ۽

سائينجن کان وڏو عرصو پوءِ وصال ڪيائين. ان مائي صاحب جي مزار به روضي شريف جي نزديڪ درگاه شريف ۾ آهي.

اصل ۾ سائينجن جي شاعري جي شروعات ان ٽينگري جي عشق ۾ ٿي. سائينجن جو پهريون ڪلام آهي: -

مرشد پنجن پاڪ - ميرا عشق بنايا هي.

عشق بنايا هي - رهبر بره بنايا هي.

جهانپور شريف ۾ هندو قوم جا باشندا به رهندا هئا. انهن مان هڪ بالڪ نالي شيون لال هيو جيڪو نهايت حسين و جميل ۽ سليقو نينگر هيو. سائينجن جو ان سان به پرت جو پيچ پيل هيو. انهيءَ سانگي سائينجن سندن عبادتگاه (هندن جي مڙهي) ۾ ويندا رهندا هئا. هندن کي مذهبي مت پيد سبب سائينجن جو مڙهي اچڻ ڪجهه ناگوار لڳندو هيو. پر چئي ڪجهه ڪونه سگهندا هئا.

هڪ دفعي سائينجن ۽ شيون لال مڙهي اندر روح رهاڻ ۾ مشغول هئا ته هندن چالاڪي ڪري مڙهي جو دروازو بند ڪري. حملو ڪري ڏنو. مگر جڏهن دروازو کوليائون ته اندر نه شيون لال - نه سائينجن. هندو ششدر ۽ حيران رهجي ويا. آخرڪار هندو پاڻي بند به سائينجن جا معتقد ۽ عقيدت مند ٿي پيا ۽ ڪيترا هندو مرد خواه عورتون سائينجن جي دست مبارڪ تي بيعت ٿيا. مڙهي ۾ رهڻ بابت سائينجن هيٺيون شعر ارشاد فرمايو:

چڏي مون مسيتان مندر وسايو.

مڙهي ۾ محمد مليو مصطفيٰ اچ

ڏسو راز رازق سندي رب رضا اچ

ڪيو قرب قادر ادا خود خدا اچ

صورت مبارڪ ۽ لباس

شهنشاه فقير سيد انور علي شاھ سائين قبول صورت ۽ وجه
 چھري جا مالڪ هئا. چھري مبارڪ تي مناسب ڏاڙهي مبارڪ ۽ شھير
 مبارڪ رکندا هئا ۽ رخ مبارڪ تي هڪ اسود تر به هوندو هون. ڊگهو
 نڪ. لال لب خوبصورت ۽ تجلدار اکين جا مالڪ هئا. گھڻو ڪري
 ڪوبه ماڻهو سندن اکين ۾ اک پائي ڪونه ڏسي سگھندو هو. سندن
 اکيون سدائين گاڙهيون لعل هونديون هيون. سندن اکين جي نشاندھي
 ڪندي فرمائين ٿا تہ :-

اعليٰ عشق واريون گاڙهيون لعل اکيون
 جلوي نور جمال، جلال اکيون.

سائينجن دراز قد جا مالڪ هئا. سھڻو ۽ سڌول جسم رکندا
 هئا مٿي تي گيڙو رنگ جي دستار مبارڪ. گيڙو رنگ جي ڊگھي الق
 بنا بانھن جي پھريندا هئا ۽ پيرن ۾ سادي طرز جو سـ ــ ــ ــ ــ جوڙي
 پائيندا هئا.

شادي مبارڪ ۽ اولاد

سائينجن 30 ورهين جي ڄمار ۾ پنهنجي ئي بخاري سيد خاندان مان شادي ڪئي. جنهن مان کين 04 فرزند عطا ٿيا. جنهن مان 2 فرزند 1. فقير سيد خدا بخش شاه (اول) 2. فقير سيد ظهور حسين شاه (اول) جيڪي ننڍپڻ ۾ ئي وصال فرمائي ويا. جيڪي درگاه جي صحن ۾ آرامي آهن. باقي 2 فرزند جن جو ذڪر هيٺ ڪجي ٿو.

1. فقير سيد حضور بخش شاه (سجاده نشين اول).

2. فقير سيد خدا بخش شاه (ثاني) (ملنگ سائين).

1. فقير سيد حضور بخش شاه (سجاده نشين اول).

پاڻ شهنشاه فقير سيد انور علي شاه سائين جن جا وڏا فرزند هئا جن پنهنجي سيد خاندان مان شادي ڪيائون جن مان کين چار فرزند عطا ٿيا.

1. فقير سيد انور علي شاه (ثاني). 2. فقير سيد صحبت علي شاه.

3. فقير سيد منور علي شاه. 4. فقير سيد تصور علي شاه.

فقير سيد انور علي شاه (ثاني) ۽ فقير سيد صحبت علي شاه جيڪي جواني ۾ ئي هن دار فاني مان دارالبقا پرواز فرمائي ويا ۽ باقي ٻه فرزند درگاه ۽ فقراء جي خدمت ڪري رهيا آهن.

2. فقير سيد خدا بخش شاه (ثاني) عرف (ملنگ سائين).

پاڻ شهنشاه فقير سيد انور علي شاه سائين جن جا ننڍا فرزند

هئا جن پنهنجي ئي سيد خاندان مان شادي ڪيائون جنهن مان پنج فرزند عطا ٿيا.

1. فقير سيد عبادت علي شاه. 2. فقير سيد بشارت علي شاه.

3. فقير سيد قدير حسين شاه. 4. فقير سيد ظهور حسين شاه (ثاني)

5. فقير سيد ضمير حسين شاه.

جيڪي پڻ هن وقت فقراء ۽ درگاه جي خدمت ڪري رهيا آهن.

فقير سيد خدا بخش شاه عرف (ملنگ سائين) سڄي زندگي

رياضت کي عبادت سمجهي درگاه ۽ فقراء جي خدمت ڪيائون. 48

ورهين جي ڄمار ۾ 27-10-1998 ۾ وصال فرمايو هن وقت شهنشاه

انور پاڪ جي روضي اطهر ۾ آرام پذير آهن.

شاعري

مٿي ذڪر ڪيل آهي ته جڏهن فقير سيد انور علي سائين کي عشق مجازي جي لغار لڳي تڏهن کان ئي جهونگارو شروع ڪيائون. اهڙي طرح جهونگار وسيلي شاعري اظهار ٿيڻ لڳي. جڏهن به وڃندي ڪيفيت تاري ٿيندي هين ته يڪتاري ڇيڙي ٿي ٻول ڪلام پڙهڻ شروع ڪندا هئا نهايت مٿڙي ۽ سريلي آواز ۾ ڳالهائيندا هئا. بعد ۾ اهي ڪلام فقراءِ ياد ڪندا ۽ ڳائيندا رهندا هئا. پڙهيل لکيل درويش اهي ٻول قلم بند به ڪندا ويندا هئا. جيڪي ٻول ڪلام اڄ رسالي جي صورت ۾ اوهان جي اکين آڏو آهن.

سائينجن شاعري ڪثير صنفن تي مختلف ٻولين ۾ ڪلام فرمائي آهي. مثلاً: غزل، ڪافي، بيت، دوهيڙا، واٽي، چوستا، مسدس ۽ سي حرفي وغيره. جيڪي سنڌي، سرائڪي، پنجابي، اردو، عربي، فارسي ۽ هندي ٻولين ۾ ڇيل آهن.

سائينجن جي ڪلام ۾ سک، محبت ۽ انسانيت جو پيغام آهي. جنهن ۾ هڪ طرف انتظار، هجر، وصال ۽ عشق جي جذبات جي عڪاسي آهي ته ٻئي طرف، ڀندو نصيحت، اسلام تعريف جا راز ۽ رموز، هم اوست جي حال ۽ بلند خيالي جا نقش ڇڻيل آهن. حديث، قرآن، اصطلاح ۽ پهاڪا تمام خوش اسلوبيءَ سان بيان ڪيل آهن. سندن ڪلام ۾ تمام گهڻي رواني سان رغبت، بلاغت ۽ دقيق سلاست سمائل آهي. هر مڪتبِ فکر جو ماڻهو سائينجن جو ڪلام پڙهي ۽ ٻڌي بيحد محفوظ ٿيندو آهي.

سائين شهنشاه فقير سيد انور علي شاه جن جا همعصر كامل
 فقير پنهنجي مشاهدي ۽ كيفيت ۾ اشعار فرمايا ۽ فقير سيد انور
 علي شاه سائين جن به انهن اشعارن مان مزو حاصل ڪندي پڻ اشعار
 فرمايائون جهڙوڪ ان وقت جي كامل فقيرن جي روحاني رهاڻ هئي.
 انهن اشعارن مان ڪجهه هيٺ پيش ڪجن ٿا.

جيئن محمد فقير ڪٿياڻ فرمائين ٿا:

سورهيه ساجد سرجا - اصل کان اڻ موٽ
 ترڪ ڪيائون ترڪ ڪي - وٺي الف واري اوٽ
 سر سينگاري هليا - گيڙو ٻڏي گهوٽ،
 محمد چڙهيو چوٽ، نانگا مليا ناٿ سان.

سائين انور سائين فرمائين ٿا:

ناسو پيائين، نانگا سي ناٿ سان
 اڏي ۽ ڪاٺ تي ڪوبا ٿا ڪاهين،
 ڪنڌ ڪلالن اڳيان، ٿا ڪامل ڪپائين،
 تن مٿي سيد چوي، سرواهيون ساهين،
 انور سر آهين، نيزا نظارن جا.

رڪيل شاه سائين فرمائين ٿا تہ:

تنهنجي عشق سچڻ، وجود ويران ڪيم
 دل ۾ حول سدائين، خفقان ٿيم.

جڏهن رڪيل شاه سائين جي فقيرن هي ڪلام پڙهي پورو
 ڪيو ته شهنشاه انور سائين فرمايو ته ادا! فقير رڪيل شاه سائين
 کي هي اسان جا سلام چئجو ته:-
 انور سائين فرمائين ٿا ته:-

تنهنجي عشق سڄڻ آباد ڪيم،
 ويو حال سودائي، دل شاد ٿيم.

جڏهن واپس وڃي فقراء سائينجن جو هيءُ پيغام رسايو ته
 رڪيل شاه سائين جن فرمايو ته: ابا اسان دنيا جا عوشاق دلي مثل
 آهيون، جنهن جو ڍڪڻ سائين انور پاڪ آهي.
 غمدل فقير فرمائين ٿا ته:-

عدم ير آدم صورت الله چا هو،
 فنا منجه بقا بالله چا هو؟

تنهن تي فقير سيد انور سائين فرمائين ٿا ته:-
 عدم ير آدم صورت الله دم آ،
 فنا منجه بقا فنا في الله دم آ.

هڪ موقعي تي غمدل فقير انور پاڪ آڏو هي ڪلام پڙهيو ته:-
 ڪون هي ڪهتا ستاري ساڌو، ڪون هي سنتا ڪهتا .....
 تنهن تي پاڻ فرمايائون:-

ڪيا ڪچ تم ني ڪرياري جوڳي - ڪيا ڪچ تم ني ڪريا
 ناٿ سات سي بات نه ملي - گرو گرنٿ پر گهات نهين
 ڪرلي اپني آپ ڪي شيوا - دوجهي ڪر ڪيا سرڌ ريارِي جوڳي.

رهڻي ڪهڻي

فقير سيد انور علي سائين ننڍيڻ کان ئي خاموش طبع ۽ اڪيلاڻي پسند هئا. عام ٻارن وانگر راند روند ۽ اڃاين مشغلن ۾ مشغول نه رهندا هئا. جڏهن جواني ۾ رسيات اڃا به مست خيال ٿي ويا. پوءِ جڏهن سالڪي جي ملڪ ۾ آيا. تڏهن ماڻهن سان رلڻ ملڻ شروع ڪيائون.

سائينجن نهايت سڃاڻا. محبت ڪندڙ ۽ انسان ذات لاءِ دل ۾ احساس ۽ درد رکندڙ هئا. تمام سادگي پسند هئا. کائڻ پيئڻ توڙي بهر اوج جي لحاظ سان تمام سادا هئا. تمام گهٽ ڳالهائيندا هئا ڪنهن سوال جو جواب ڏيندا هئا ته اهو تمام مختصر ۽ جامع ڏيندا هئا. اڪثر وقت مراقبي ۾ رهندا هئا ۽ ذڪر الاهي ۾ مشغول رهندا هئا پر جڏهن اک کڻي مٿي ڏسندا هئا ته ڪنهن به ماڻهو کي اک ۾ اک ملائڻ جي جرئت نه ٿيندي هئي. سائينجن ننڍ جي بجاءِ جاڳڻ کي وڌيڪ پسند فرمائيندا هئا، انهيءَ لاءِ نرم بسترو هرگز استعمال نه ڪندا هئا.

هر انسان سان مرڪي ڳالهائيندا هئا ۽ اهڙي روش اختيار ڪري اهڙي پيار سان پيش ايندا هئا جو هر ماڻهو سمجهندو هو ته ”سائينجن جو مون کان وڌيڪ ڪنهن سان به پيار نه آهي“.

عام توڙي خاص جڏهن به ڪنهن ماڻهوءَ سان مخاطب هوندا هئا ته ”ادا“ ڪري مخاطب ٿيندا هئا. سائينجن وٽ غريبي حال هوندي به وڏي سخاوت سان تنگر هلندو رهندو هيو. غريب غريبو، عام خاص، مسڪين مسافر ۽ سڀ ڪنهن کي هڪ جهڙو تنگر ملندو هو. سبيل لاءِ هر وقت پاڻي جون مٽيون ڀريل رهنديون هيون.

سائينجن جا طالب فقير پاڪستان جي چئني صوبن، هندوستان توڙي ٻاهرين ملڪن ۾ به موجود آهن. سائينجن اڪثر گهوڙي گاڏي جو سفر ڪرڻ پسند فرمائيندا هئا سندن ڪوجوان هڪ ننڍڙو ٻار جيئڻ فقير نالي هوندو هيو جيڪو هن وقت سجاده نشين سائين جي ڪار جو ڊرائيور پڻ آهي.

سائينجن ان دور جا ايترا ته صاحب سخا هئا جو ڪوبه سوالي سندن در تان خالي نه موٽندو هو هڪ دفعي ته سخا ۾ پنهنجا ٻيئي فرزند سوالي کي ڏئي ڇڏيائون. سوالي ڳالهه آزمائي، صاحبزادن کي واپس سائينجن جي خدمت ۾ موٽائي ڏنو. جهانپور شريف جي ڪيترن ئي بيروزگارن نوجوانن کي نوڪريون وٺي ڏنيون ۽ برسر روزگار بنايو. ۽ ڪيترن ئي غريب ٻارن کي تعليم ڏياري ۽ غريب نياشين جون پنهنجي خرچ سان شاديون ڪرايائون. سائينجن جي رهڻي ڪهڻي تفصيل سان لکبي ته هڪ زخيم ڪتاب چڙهي پوندو. تنهنڪري ٿوري تي اڪتفا ڪجي ٿو.

ڪرامت: سائين انور شهنشاهه جي ڪرامتن جو تمام طويل ذڪر آهي. هتي رڳو مثال طور هڪ ڪرامت جو بيان ڪجي ٿو. باقي احوال مڪمل سوانح حيات ۾ لکيو ويندو.

منو فقير پٽو ويٺل وسطي عنايت شاهه ٻڌايو ته هڪ شخص دريا پار کان عرض ڪئي آيو ته سندس 4 چار جريب زمين ٻچائي ڏيو جو درياءُ پاڻي رهيو آهي. سائين انور شهنشاهه کيس تهويز لکي ڏنو ۽ فرمايائون ته ڪاٺي ۾ ٻڌي وڃي درياءُ ۾ اڇلا. فقير فرمان موجب ائين ئي ڪيو. ٻئي ڏينهن ڏٺائين ته درياءُ سندس زمين کي پاڻڻ ڇڏي پري هڻي ويو ۽ درويش سائين جن وٽ اها حقيقت واپس اچي بيان ڪئي ۽ سائين جن جا ٿورا مڃاڻين.

وصال

سجاده نشين سرڪار (اول) فقير سيد حضور بخش شاه جي فرمان مطابق تہ سائينجن پنهنجي مقرر عمر 63 سالن کان 08 سال اڳ ۾ 55 سالن جي عمر ۾ وصال فرمايو. گهوڙي گاڏي تي سوار ٿي صادق آباد (صوبہ پنجاب) ۾ پنهنجي فقيرن وٽ پهتا، ۽ سندن وڏا فرزند فقير سيد خدا بخش شاه عرف (ملنگ سائين)، منگهن فقير ۽ ٻيا فقير بہ ساڻن گڏ هئا. هڪ بهانو جڙيو ۽ سندن طبيعت ناساز ٿي پيئي ۽ اتي ئي جامِ وصال پيئون.

وصال وقت قدرتي بادل ٺهي آيو ۽ صادق آباد کان درگاه جهانپور شريف تائين مينهن وسندو رهيو.

جڏهن صادق آباد کان جهانپور شريف پهتا تہ قاضي واھ جي ڀل ٺهيل نہ هئي، واھ تار وهي رهيو هو سائينجن جي کٽ جڏهن قاضي واھ مان گذاريائون تہ واھ جو پاڻي اڌ لهي ويو ۽ درگاه عاليہ جهانپور شريف ۾ سڪونيت پذير ٿيا.

سندن وصال جي تاريخ 21 محرم الحرام 1381 هجري بمطابق 05 جولاءِ 1961ع. سائين جن جي آخري چيل ڪلام جو ٿلهہ هيٺ ڏجي ٿو جيڪي پڻ وصال جون وايون آهن.

مون پٺپور وٺ بس ڪئي - طاق هڻي تارڙيون!
آءُ پنهل پاڙيون، وعده ورد وصال جا.

عرس مبارڪ

هر سال ماه محرم الحرام جي تاريخ 21 - 22 - 23 - 24 تي
 انور سرڪار جو درگاه عاليه جهانيپور شريف ۾ ساليانو عرس مبارڪ
 سجاده نشين سرڪار جي سرپرستي هيٺ ملهايو وڃي ٿو، الڪ ملڪ جا
 ماڻهو عقيدت ۽ احترام سان اچي عرس مبارڪ ۾ شرڪت ڪري
 فيضياب ٿيندا آهن.

انور سائين جن جا فقير

جيئن ته شهنشاه فقير انور سائين جن جي طالبن فقيرن جو تعداد تمام گهڻو آهي. پر سندن طالب فقيرن ۾ ڪجهه اهڙا سرواڻ به پيدا ٿيا جن جا خود هزارين ماڻهو طالب مريد آهن. انهن طالب فقيرن پنهنجي مرشد جي ڏسيل راه تي هلي انسان ذات جي وڏي خدمت ڪئي ۽ ڪري رهيا آهن. جن جو هيٺ احوال ڏجي ٿو:

بلغ العليٰ بڪماله، تنهنجو آهي وارث صحي
طالب ادا تون عمر نه ڪر، جنهن جو اصل خادم وحي
تنهنجي مريدن کي مدد، انور نه ٿي دلگير تون.

الهدنو فقير:

الهدنو فقير سائينجن جو پهريون طالب فقير ٿيڻ جو شرف حاصل ڪيو. پاڻ ذات جا ملهڻ هئا. درگاه جهانپور شريف لڳ ٿي سندس ڳوٺ آهي. پاڻ وڏي هستي وارا فقير ٿي گذريا آهن. سدائين پنهنجي مرشد پاڪ جي رياضت ۽ عبادت ۾ مشغول هوندا هئا ۽ سندس اکين مان هر وقت نير وهندا هئا جنهن ڪري سندن اکين هيٺان نار ٺهي پيا هئا. پاڻ پنهنجي مرشد جي ايوان ۾ آرامي آهي.

سنگهن فقير:

پاڻ ذات جا مشوري هئا. سائينجن جي عشق ۾ ڪهي آيا هئا معرفت الاهي جي سک ۾ سائينجن جا طالب ٿيا پاڻ سائينجن جا نهايت پيار وارا فقير هئا ۽ سندن ڪيئي طالب آهن ۽ سندن مزار انور سائين جن جي درگاه جي لڳ آهي.

شائق فقير:

پاڻ فقير ذات جا عمرائي ويٺل ضلع جيڪب آباد جا هئا. سندس اصل نالو جاڪر خان هو پاڻ سائين جن جي عشق ۾ ڪهي اچي طالب فقير ٿيا ۽ پنهنجي مرشد تي هر وقت (شائق) عاشق رهندا هئا ۽ مرشد جي عشق ۾ زبردست شاعري ڪئي اٿس.

سندس شاعري جو موضوع عشق حقيقي ۽ حب مرشد تي ٻڌل آهي ۽ سندس ڪيئي طالب پڻ اٿس. سندس مزار آبائي ڳوٺ ضلع جيڪب آباد ۾ آهي ۽ هر سال رجب جي مهيني ۾ ميلو لڳندو اٿس.

پانڌي فقير:

هي فقير به عشق جي حقيقي معراج تي پهتو ۽ مرشد جي شان ۾ به ڪافي شاعري پڻ ڪئي اٿس ۽ پنهنجي مرشد جي عشق ۾ مدهوش رهندو هو ۽ ڪيئي طالب به اٿس.

پاڻ درگاه جهانپور شريف کان 05 ڪلوميٽر اولھ طرف پنهنجي ئي نالي تي آباد ڪيل ڳوٺ پانڌي فقير ۾ آستاني ۾ آرامي آهي.

ويراڳ علي فقير:

هي فقير ڪنڌڪوٽ جو ويٺل هو وڏي حال ۽ خيال وارو فقير هو هر وقت مرشد جي ڪلام ۾ مدهوش رهندو هو. ۽ مرشد جي شان ۾ ڪافي شاعري به ڪئي اٿس. سندس مزار ڪنڌڪوٽ شهر جي آستاني ۾ واقع آهي.

نانگو نهال شاه :

پاڻ نواب شاه جي سيد گهراڻي سان تعلق رکن ٿا. سندن پورو وقت رياضت ۾ گذرندو آهي. پاڻ مرشد کان راه هدايت وٺڻ بعد لنگ بند ٿي ويا جنهن ڪري کين نانگي جي لقب سان ياد ڪيو وڃي ٿو.

مصري فقير:

جهڙو نالو اٿس آهي به اهڙو مصري. انور سائين جي عشق ۾ ترڪ دنيا ڪري سندس آستاني کي پنهنجو گهر بنائين ۽ پنهنجي سڄي زندگي اربي ڇڏيائين. پاڻ فقير اڄ تائين پنهنجي مرشد جي ڏسيل راه تي هلي انسانذات جي خدمت ڪري رهيو آهي.

يوسف علي فقير:

انور سائين جو هي ڌمالي فقير آهي. هن پنهنجو گهر در ترڪ ڪري اڄ تائين درگاه تي ڌمال وڃائڻ جي ڊيڙي سر انجام ڏئي ٿو.

فقير سيد حضور بخش شاه سجاده نشين (اول)

درگه عاليه جهانپور شريف

فقير سيد حضور بخش شاه بن فقير سيد انور علي شاه (اول)

تاريخ 24 ربيع الاول 1360 هجري بمطابق 22 اپريل 1941ء تي ڳوٺ جهانپور شريف ۾ تولد ٿيا. خوبصورت شبيهه ۽ اعليٰ سیرت جا مالڪ هئا. ننڍپڻ کان ئي مست خيال هوندا هئا.

شهناشاه فقير انور علي سائين پنهنجي وصال کان پورا 40 ڏينهن اڳ ۾ پنهنجي وڏي فرزند فقير سيد حضور بخش شاه کي دست بيعت ڪيو.

سائينجن جي وصال بعد حضور سائين کي سجاده نشين جي دستار مبارڪ پارائي ويئي. حضور سائين پنهنجي والد شهناشاه جي ساڳئي صورت ۾ سیرت رکندڙ سندن نقش قدم تي گامزن رهيا.

تعليم:

پنجن سالن جي عمر ۾ کين پرائمري اسڪول جهانپور شريف ۾ پڙهڻ لاءِ ويهاريو ويو سائين وڏا ذهين ۽ هوشيار هوندا هئا. مگر باقاعدي سان اسڪول ۾ حاضر رهڻ سندن خيال تي منحصر هوندو هيو پرائمري پنجن درجي تائين تعليم حاصل ڪيائون وڌيڪ تعليم ظاهر ۾ ڪانڊ حاصل ڪيائون البتہ ڪتابن سان دلچسپي رکندا هئا.

پاڻ حليم طبع، مهربان، مهمان نواز ۽ غريب پرور هئا. پاڻ جهانداري کان پري رهندا هئا اڪثر محفل موسيقي سان ڏاڍو چاه هوندو هون پاڻ علم موسيقي جا ماهر استاد پڻ هئا. راڳ سڪڻ جي

شائقين کي تعليم ۽ سکيا ڏيندا هئا. پاڻ هر قسم جو ساز وچائڻ ۾ مهارت رکندا هئا. درگاه شريف ۾ ننگر پنهنجي هٿن سان پڻ هلائيندا هئا.

شاعري:

حضور سائين جن پنجن ٻولين ۾ شاعري ڪئي اٿن جنهن ۾ سنڌي، اردو، سرائيڪي، فارسي ۽ عربي شامل آهن. سندن ڪلام 1000 کان وڌيڪ ڪلمي نسخي ۾ موجود آهي ۽ سندن ڪلام جاتي چار حصا شايع ٿي چڪا آهن.

وصال:

فقير سيد حضور بخش شاھ 64 سالن جي ڄمار ۾ تاريخ پهرين ذالقع 1426ھ بمطابق 4 ڊسمبر 2005 ۾ وصال فرمائي ويا. پاڻ پنهنجي والد گرامي شهنشاه انور سائين جن جي پاسي ۾ آرامي آهن.

فقير سيد سخاوت علي شاه سجاده نشين (دوئم)

درگاه عاليه جهانپور شريف

فقير سيد حضور بخش شاه پنهنجي حياتي ۾ ئي پنهنجي وڏي
فرزند فقير سيد انور علي شاه (ثاني) جي اڪيلي فرزند يعني پنهنجي
پوٽي فقير سيد سخاوت علي شاه کي پنهنجو جانشين مقرر فرمائي
ويا هئا ۽ فقير سيد حضور بخش شاه سجاده نشين (اول) جن جي
وصال بعد سندن فرمان مطابق سندن پوٽي فقير سيد سخاوت علي شاه
کي سجاده نشين جي دستار بڌرائي وئي جيڪي هن وقت درگاه عاليه
جهانپور شريف جا سجاده نشين آهن.

ولادت: فقير سيد سخاوت علي شاه 21 رمضان مطابق تاريخ 5 جولاءِ
1987ع تي تولد ٿيا. پنجن سالن جي عمر ۾ اسڪول ۾ ويهاريو ويو
پنج درجا پاس ڪيائون وڌيڪ تعليم لاءِ ڪنهن به اسڪول ۾ داخلا
ڪانه ورتائون مگر ذاتي مطالعو جاري رکيائون سنڌي، اردو ۽ انگريزي
ٻولين جي تمام سٺي واقفيت رکن ٿا. ڪمپيوٽر جا پڻ ڄاڻون آهن.
ننڍين کان ئي پنهنجي ڏاڏي حضور سائين جن جي سرپرستي ۾ پرورش
پاتي منجهس سڀئي خوبيون ڏاڏي واريون موجود آهن. حضور سائين
سندن پرورش ۾ ڪابه ڪسر نه ڇڏي.

فقير سيد سخاوت علي شاه پنهنجي ڏاڏي وانگر غريبن،
بيتمن ۽ مسڪينن جي پرگهور لهڻ وارا ۽ انتها درجي جا مهمان نواز
آهن. حضور سائين وانگر راڳ جا ماهر، پارکو ۽ اعليٰ معيار جا گويا ۽
شاعر پڻ آهن.

ڪافي 01

قله، يا شاھِ گيلان شهنشاهه، مولا مڙن جو مير تون
دستگيرِ عالم، دستِ منم باگير تون.

1. تنهنجي حڪم جي حاضري، مردا ٿيا زنده آڻري
جي ٿو اجازت تون ڏئين، زنده وڃن موٽي مري.
ظفلي م آ طاقت اها، اعليٰ آهي ٺاڪير تون.

2. سائل ڪئي توکي صدا، ڪيستي اندر جملي جيئا.
اظهار ٿيا هن منجهه درياءَ، توڻي هئا ورهين مٽا.
اعليٰ عنايت تو ڪئي، قادر مٿي تقدير تون.

3. تنهنجي دوش تي مولا جو دم، ڪل اولياءَ تنهنجو قدم.
پيار سان پروڙ رکيو، محبوب سنبھاني اسم.
توکان سواءِ نه ٿين ولي، پيرن سندن ان پير تون.

4. تنهنجا فضائل هن گهٽا، ڪهڙا گهڻي ڪهڙا گهٽيان.
ڇا ڪندي هاڻي هي زبان، تنهنجي ڪرامت جو بيان.
منظور ڪيو مالڪ توکي، واحد سندن وزير تون.

5. طلب حق ارشاد ڪر، دل عشق م آباد ڪر.
هي ٿاگر سيدا! غير ڪڍن آزاد ڪر.
توڪل جنين آ تو مٿي، تن طالبن تدبير تون.

6 اهل بيت نبي جو تون. منظور حق ربي جو تون.
رفيق آهين رسول جو. معراج م شفيع جو تون.
ملڪن ڪئي آمـرحبا. توکي ڏسي تـطهير تون.

7 بلغ العليٰ بـڪماله. تنهنجو آهي وارث صحي.
طالب ادا تون غم نه ڪر. جنهن جو اصل خادم وحي.
تنهنجي مريدن کي مدد. "انور" نه ٿي دلگير تون.

کافي 02

١. دَمَ نَبِيٍّ نَبِيٍّ سَرْدَارِ، تَجَلِّي دَارِ وَا دِيدَارِ،
دَمَادَمَ نَبِيٍّ نَبِيٍّ سَرْدَارِ.
٢. يَسِينِ دَا سِرِ تِي تَاجِ تِيڏَا، لَوْلَاڪَ لَمَا دَا ڏَاجِ تِيڏَا،
مَلڪِ اَفَلَاڪِي رَاجِ تِيڏَا، هِينِ مَالِڪِ خُودِ مَخْتِيَارِ.
٣. لَا إِلَهَ دَا مَا نَ وَڏَا، اَللَّهُ نِيَسَانِ وَڏَا،
مَهَرِ نَبَوْتِ شَانِ وَڏَا، اَوْلَادِ تِيڏِي هَسَوَارِ.
٤. تِيڏَا يَنْجَنِ بَاڪَ دَا نَامِ، لَحْمِڪَ لَحْمِي مَحْضِ كَلَامِ،
فَرَسِ ڪَنُونِ وَلِ عَرَشِ اِنْجَامِ، مِعْرَاجِ وَالِي گُفْتَارِ.
٥. مَظْهَرِ نَوْرِ حَقِيقِي حَقِ تِي، ظَاهِرِ بَاطِنِ عَيْنِ خَلْقِ تِي،
جَنِ بَشَرِ تِي مَلِڪِ فَلَڪِ تِي، تِيڏِي هِي پِيڄَارِ.
٦. تِيڏِي هِي دَرگَاهِ اِلَهِ، نَبَا اَحْمَدِ مَلِي گَوَاهِي،
ڪَنهن سَانِگِي اَيُوڻِين سڏَا سِيَاهِي، هَادِي بِنِ هَرِيَارِ.
٧. تِيڏِي هِي دَرِيَارِ جُو عَالِي، اَوْنِ لَڪِ هِزارانِ سَوَالِي،
مِينِ جِيهِي مَسْڪِينِ مَوَالِي، گڏَا ڪَرَن هِڪَ وَارِ.
٨. مِينِ سَوَالِي پَنجَانِ دِي دَرِ دَا، سَگِ دَرِيانِ "عَلِي اَنُور" دَا،
مَسْڪَنِ مَدَاحِي تَوْنِ مَظْهَرِ دَا، نِيڏِي هِي دَرِڪَارِ.

ڪافي 03

ٻڌ: ايندين محب مٿا منٿار، سدا دل ماندي جا،
آهن اکر يون تنهنجي پار، سدا دل ماندي جا.

1. آهي سڙي سدا، راتيان ڏينهان فدا، مڃ منهنجي ندا،
در تنهنجي گدا، سڻ پاڪ سيدا، هاڻي نام خدا،
ڏي درد وندن ديدار.

2. ايندين عربي ڄام، ڪيو قدسي ڪلام، هاڻي صبح ۽ شام،
وڏي دلين کي دام، نالي مهدي امام، توري، ناهي سلام،
آهين هادي حيدر ڪرار.

3. ڪرڪا مهر نظر، دل اندر صدر، چوي سائل هر هر،
منجهه نظر نثر، ٿئي اعليٰ اندر، صوفي سر با سر،
ٿيا بي رنگ بره بهار.

4. جلوي نور نظر، ڪري بجلي بدر، اڀريو بدل ابر،
مٿي نقش نگر، غنچ چمر چڪر، ٿيا تر با تر،
سهڻي صورت جا سردار.

5. تنهنجا خيال خمر، ڪري قلب ڪثر، ٿيا مست مگر،
ويا خوف خطر، اهي مرڪن مر، جيڪي سڱ تو در،
ٿيا مٿيخاني مختيار.

6. توڻي حوران ملڪ. جن بشر فلڪ. آهي ماندي خلق.
 پهري آءِ دل. پنهنجو امر عشق. ماهي محض آ پڪ.
 آيو ازلي هي اعتبار.

7. آئي تو دلبر. ڪندا شجر ثمر. بگو بحر و بر.
 اهو آلت اثر. منجه دل "انور". وانگي شمس قمر.
 آهن لائق لک هزار.

ڪافي 04

ٿله: مُرشد شهنشاه جي. هڪ آمري الله جي.

1. ڪوڙين گناهن جا نيا ڪفر جا سڀ قاعدا.
شافي رسول الله جي.

2. مشڪل ڪشائي لڏ ڪيم طالب اوهان جي طلب جا.
آدر علي اسدالله جي.

3. ساز سُرندا ڊولڪيون وڃا وڃايا مون گهڻا.
بره بڻايالله جي.

4. مون نشئي نينهن جو شوق جو پيڻان شراب.
عشق واري آراه جي.

5. ڪين ويس هرگز مسيتان نه ڏنم مندر مڙهيون.
وحدہ ويساه جي.

6. روز مون جيڪي ڪران ڪين ٿو ڪنهن کان ڏران.
پيرِ مغان بي پرواه جي.

7. ماسوا تون پنهنجي "انور" نه ڄاڻج ڪو پيو.
قل شيء شاه جي.

کافي 05

له: مُرشد پَنجتن پاک میرا عشق بنایا هِي

عشق بنایا هِي، رهبر بره بنایا هِي

1. عشقِ الاهي آيم چڙه کي، چاتمِ بسرِ الله کر کي،

سک دڙي فراق، عاشق روز رڙا هِي.

2. حُسنِ حسینِ شهادت پاتي، عشقِ اندر وچ پاتي جهاتي،

عاشق ڪر قتلام، سولي سر چڙهايا هِي.

3. باه بره دي پٽکي باري، درد پنهل دي دلڙي ماري،

عينِ عشق دي وات، قادر آپ کڙايا هِي.

4. "انور" اڪي عشق منجهارون، ڏي پنهل ڪو درد دا دارون،

صحي پڙهيم صلواة، ڪلم پاک پڙهايا هِي.

ڪافي 06

ٿله: ڏسو راز رازق، سندي رب رضا اڃ،
 ڪيو قرب قادر، ادا خود خدا اڃ.

1. چڙي مون مسيتان، مندر وسايم،
 مڙهي ڀر محمد، مليو مصطفيٰ اڃ.

2. حسن ۽ حسين، ڏنر بيٺي اکين سان،
 قسم آ خدا جو، آهي ڪريلا اڃ.

3. ٿيو عين "انور" ڪي، سارو قصو هي،
 ڪرشن چوان يا، علي مرتضيٰ اڃ.

کافي 07

٧. وچ کريلا دي ميڏا وير سائين، آئي پاڪ رب دي تقدير سائين.

1. گل گهوٽ سهرِي ڳائي تي ميندي، اڪبر دي امڙي تيكون پئي ليندي،
ڪر سيج خالي نه وڃ اڪيندي، بنري دي بنري روندِي تير سائين.

2. ڪيتا پاڪ پاڻي پيوڙ دا سايا، اصغر ڪون بابي ايويں فرمايا،
امت ناني دي ڏي تيكون مين چايا، پاڻي دي بدلي گل تير سائين.

3. چا مَشڪ صوندي وچ شير پايا، ڳيا نعرا مريندا هڻ ول نه آيا،
شڪران دي وچ مَنيس حق دا رايا، بانهان ڏونهين وڊيان لڪ جهير سائين.

4. گوشتي جگر شاه حيدر دا دل بند، قربان ڪر حر سردار تئون ڏي جند،
پڙه پاڪ ڪلم ڪر ياد احمد، محبوب رب دا تيڏا پير سائين.

5. قربان تيڏي اهي بار چاوڻ، ول چوڻي سن دي صدمي اٿاوڻ،
نهيں ڪنل نبيان دا اهيں جاءِ تي اوڻ، تيڏا شان مولا تطهير سائين.

6. چڙه گهوٽ نيزي نعرا مريندا، عابد دي ناني ڪون پارت پيا ڏيندا،
هي ڀال چوڻا بن قيدي ويندا، پيرين تنهين ڪون زنجير سائين.

7. لڄيال مولا دا "انور" ٿناگر، نه چوڙ مسڪين پنجتن دا تون در،
ورد زبان هي حيدر وو حيدر، اسم علي نام اڪسير سائين.

ڪافي 08

۱. دم عشق ۾ عاشق اچي اظهار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو،
انهي نينهن جي نيزي چڙهي نروار ڪري ٿو نه انڪار ڪري ٿو.

۱. احوال ابنِ علي شاه حسين جو آهي، ڪربل ڏي ٿو ڪاهي،
سر سانگ تي سردار به هسوار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۲. ميدان ۾ محبوب ڏسي حر ٿيو هيڪاندو، پنهنجي پير لاءِ ماندو،
سو وار هي سر صدي لک وار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۳. ڳانو ٻڌي گهوٽ ڪئي آ واعدي وفائي، اها جور و جفائي،
الله شڪر ثابت سردار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۴. هر شڪل نبي پاڪ جو اڪبر آ پيارو، هنيائين نينهن جو نعرو،
تيرن جو برسي بادل وسڪار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۵. صبر شاه شبير جو مولا ٿو ڄاڻي، معصوم ٿو ماڻي،
قربان پنهنجا ٻار طفل دار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۶. هر درد حسيني آهي عباس علي جو، آهي خاص علي جو،
بانهن وڍائي پيئي سر ڌار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۷. ٿي پيرين پيادو عابد ڪئي آ شام تياري، نه ڪيائين جندڙي پياري،
چڪي شتر مهاران هٿ بيمار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

۸. ڪربل جي شهنشاه جو "انور" آمداحي، سگ در جو سپاهي،
خاشاڪ ڳلي پاڪ جو سرشار ڪري ٿو، نه انڪار ڪري ٿو.

کافي 09

ٿله: هن ويڪو فقيران دا حال، ڪڙا صبر تي شڪر سنڀال.

1. جنهن کون هونديان غريبان ديان تانگهان، سر سهري تي سيني سانگان.

بن بڙجيان تي نيزي پال.

2. ڪيتا خيال حسين اصل وچ، لڳا تير صغير دي ڳل وچ.

هويا پاڪ معصوم وصال.

3. پر مشڪان تي خيمي پليندا، پانهان مونيدي ڪنون لهويندا.

اهو عربي جوان جلال.

4. نيزي چاند شبير دا ڪليا، روض پاڪ رسول دا هليا.

آئي امت وفا دي نال.

5. چا عابد شتر منهاران، تيڏيان نانا لهسي سنڀاران.

ڳل طوق زنجيران وال.

6. بن "انور" گداگر حيدر دا، در شاه شبير شبر دا.

لڄ پال جهڙا لاڄان پال.

کافي 10

- لله: گلزارِ نبوت گل مين هان. محبوبِ خدا بلکل مين هان.
1. دارين دا مالک شاهِ امر. جنهن دي خاطر بزيا بيت حرم.
اونهدي جگر دا تکرًا اصل مين هان.
2. جنهن دا نام علي اسدالله هي. آهندا چمنا وچ بيت الله هي.
اونهدي طوق هجر دا گل مين هان.
3. ميکون ساري دتي هي پاک جلي. جنهن کون منهر نبوت اکن ولي.
اعلي اظهر تي افضل مين هان.
4. تيدا شان هي نانا رسول الله. ميکون مليا دشت کريلا.
تيدي امت دا بدلا مله مين هان.
5. جهڙي شجر دا ساير عرش و زمين. اون کون ساري کريندي هن امين.
اونهدي شاخ دا هکرا قل مين هان.
6. جهڙا هجر ميدي دا شائق هي. آهندا مين هون "انور" خالق هي.
اونهدي مشکل دا خود حل مين هان.

ڪافي 11

- ٺله: آهي اصل تنهنجي مٿان، اعليٰ عنايت اڪبري،
 توکان سواءِ ٻيو ڪير ڪري، بيرنگ مٿان بهادري.
1. ظاهر ظهورو ذات سان، نانگا نفي اثبات سان،
 اعليٰ عشق عجب آفات سان، خارج ڪري خمر خيبري.
2. لائقنظر لائان ٿي، ڪامل ڪدم قربان ٿي،
 ڪن نظر نيشان ٿي، حلقو هڻي هل حيدري.
3. وحدانيت وادي وچن، پاڻئون اٿي پنهنجو پسن،
 سختيون سخاوت جون سهن، پاڪراڳيان پيغمبري.
4. هر جاءِ حمايت جي هڪل، تن نه ترسيو هڪڙي پل،
 بند جالائي سان جبل، بحرین ڪيو ابربري.
5. هوشيار ٿي تون آ هلي، واحد اٿي والي ولي،
 جذبات سان جابر جلي، ٻئي جي نه وٽ حرمت وري.
6. شاباس ادا اڻ موٽ ڪي، چاڙهي هنيائين چوٽ ڪي،
 ڪيري ڪفر جي ڪوٽ ڪي، طالب هڻي توڙون تري.

7. صادق مٿي هن سانگ تي، طالب اڳيان تو تانگه تي.
 الله اڪبر پانگ تي. ثابت آڏي سورھ سري.
8. "انور" اهو سجود هو، مقصود لامقصود هو.
 موجود حق موجود هو، سارو قصو آ سروري.

ڪافي 12

ٿلهه: حُسن اوهان جو ڏسي، لڪ پروانه اچن.

1. صورت اوهانجي صنم، دام وڌو آدم دم،

پيچ زلف جي خم خم، خان خُتنگ ڪيا خطن.

2. دیدان درس ڌري، خبر کولي ڪيائون ڪري،

چشم اوهان جي ڪئي اچري، جان چوڌار چمن.

3. ابرو تيغ ڪئي، مڙگان تير هئي،

جي مشتاق ڳڻي، سورھ سپ ٿي سُهڻ.

4. نانگا نات ننگ، ڪين مڙن مرد ملنگ،

پيرت ونڊا جي پتنگ، سي سردار سڙن.

5. ڏينهن مهينا آيا، سال صديون ڪن سايا،

گهور گهڻا ٿي گهايا، گهوت اوهان جي گهڙن.

6. بحر حسن جي بازي، عاشق ٿيا آوازي،

گوهر ڪيا ڪيئي غازي، گئون گرداب گگن.

7. يار اوهان جي سک ۾، دید اٿن تو هڪ ۾،

ڪين لڪا ڪنهن لڪ ۾، پٿر پيئي ٿا پسن.

8. جان هادي ڪئي آهڪل، مرد مڙيا تنهن مهل،

ڳارا ڏيئي سي پنهنجا ڳل، ڪوپا ٿا ت ڪُسن.

9. موتو قبلل ڪنلي. انت موتو سو ڇلي.
 آهن اهي بلي بلي. سهر تن مٿي سڃن.
10. گانا ٻڌي جي ڳائڻ. ملڪ انهي تي آهن.
 جذب متجھڻون جاڳائڻ. ٿيو جنار ڇڳن.
11. آءُ ادا ٿيون عاشق. لڪ اوهان تي لائق
 شير بهادر شائق. مرد آهين ٿيون مڱن.
12. عشق سنڊيون اوطاقون. يار اڏيون هن ڇاڪون.
 تاب تڪو تنهن لاکون. وير ويهاريو وتن.
13. ماڳ مڙهيون مٿيخان. نينهن ڪيا نشان.
 "انور" چئي آستان. وحدت سان وسن.

کافي 13

ٿله: اڄ سر ساڏي فوج حسن دي، نين پڄي هن تير ڏونهين.

1. اڪيان سيڏيان ويڪ سڄڻ نون. ڪيون ٿيون دلگير ڏونهين.

2. ديدان دي وچ ديدان رڪيان. جيون رکن ڪنڊ ڪير ڏونهين.

3. سهڻي ميهار دي ٿي ڳڻي ملاقي. ساڪن هوئي سير ڏونهين.

4. وات وصل ويساه دي وارث. وحدت دي وچ وير ڏونهين.

5. "انسور" ويڪ تجلا نوري. حسن حسنين پير ڏونهين.

کافي 14

ٽله: ٿيا حال حسن دا اڄ سائين، ڪيتا عاشق ناز دا رڄ سائين.

1. اهو جوڙ جمال دا ياد ڪيتوئي، گهر ايڻا خود آباد ڪيتوئي.

دل عاشق والي شاد ڪيتوئي، چايند پريم دا ڪڇ سائين.

2. اهي نينان خاص خمار خمر، واه پيون بردي پير پير.

جڏان پئي ڳڻي سڀ ڪون تيڏي خبر، اهي اون باندي پڇ سائين.

3. اهي ڏهلي ويس پئي رهندي تي، رخ خال خيال دي رهندي تي.

واد زيب رنج والي رهندي تي، ڳڻي لوڙھ لحاظ دي لڄ سائين.

4. تيڏا بهن هي ناز نمايان دا، ميڏي دل ڪون دم دم پيا پاندا.

مين صدق ٿيون تيڏي اون دا، گهڙي گهور وصال دي ڳڻي وڃ سائين.

5. مين حال ڪيتا مين خيال ڪران، تيڏي پال اتي مين پال ڪران.

ڪيا ڪنهن ڪون هن احوال ڪران، لائي ڏيان تيڏي هن ڏڄ سائين.

6. چڏ عبرت "انور" عام دي هي، اها لذت حسن والي جام دي هي.

ڪنهن مقصد مطلب مام دي هي، تيڪون مليا هن نه هڇ سائين.

کافي 15

- صورت مست خيال، هُودم والي دا.
لڳڙا نينهن تي نقش نهال، هُودم والي دا.
- 1 چوڙ افلاڪ زمين تي ذاتي، قلب المومن يا چاتي جهاتي،
هڪل شيءَ قرب ڪمال، هُودم والي دا.
- 2 بيڪ بشر دا چولا پاڪر، تي سلطان سڏاوين چاڪر،
لايوئي درد ڏمال، هُودم والي دا.
- 3 احدون عبد آنا معبودي، مظهر ملڪ ملڪ مسجودي،
هوييا واحد وچ وصال، هُودم والي دا.
- 4 خلق الادم علي صورت، الانساني مخفي صورت،
جلوي دار جمال، هُودم والي دا.
- 5 عين اثبات هي انور احدي، مير محمد مظهر مهدي،
همدم حاضر حال، هُودم والي دا.
- 6 رخ رهبر دا حقيقت چاڻين، "انور" موج الاهي ماڻين،
بسلاميمي مثال، هُودم والي دا.

کافي 16

- ښه: صورت دا سينگار، پلټي پريم والي نين نظر دي،
عينان دا اسرار، لږ ځي سانون سيف صدر دي.
1. جذان وت اكيان کرن اماري، سر عوشاقان دي مارو ماري،
کجلیان کړکا پار، کيفي مارن کان قهر دي.
  2. جو عوشاق اکیان تي هویا، سیج پلنگ تي مول نه سویا،
بلکل بي اختیار، چاون سر تي سانگ سفر دي.
  3. تاب حسن دا جلوه جنگي، ناز نظاري آيا ننگي،
لائق لک هزار، بي سر ټیټي باز بحر دي.
  4. هوکا هل حسن هوشیاري، نوري هوندا یا هوندا ناري،
سارا جو سنسار، چا کیتس هن بردي در دي.
  5. اکیان صورت وچ سچاڻان، سائي صورت یار دي چاڻان،
مهدي هي خود مختیار، کامل هادي قرب قلندر دي.
  6. اکیان ویک دیوان مین قیرا، وچ اکیان دي یار دا دیرا،
کیتس شوق شکار، ماریس مینون تیر جگر دي.
  7. مین قربان دیوان لک واري، بانان بڙهیان بره بهاري،
دلبر دي دیدار، ایوین هوندي ني حال هجر دي.

8. حال عَسَن دا شوق دي شعلي، جا دل ويڪي سر تنهن جهولي
وسدا وارون وار، پڙڪي ڏي ڪر بحر آبِرد دي.

9. جڏان وٽ سيف ڪيٽا سٽڪارا، آيا هي "انور" هُن ٿيڏا وارا.
پير مغان دي پيار، وَنَحْنُ اقرب قول ڪٿر دي.

ڪافي 17

تلھ: تنهنجي نازن آهي نوايو مون ڪي،
سهڻي صورت اوهان جي ستايو مون ڪي.

1. تير ترڪش نيڻ نرگس، ٿيون ڪرن ڪجليون قهر،
تال طبلا تان تن من، تار سين تڪبير تڪ،
مان اڳي قريبن ڪٺي، تو ڪهايو آ مون ڪي.

2. درد دل ۾ دودِ دونهان، ٿا دڪن دم دم اندر،
باه بلڪل بره تنهنجي جي، مون ڪي ساڙي سچن،
سڙي ويو جي، جگر، ٿا جلايو مون ڪي.

3. ڦٽ فيراق جا گهڻا، آهيان ڦٽيل ڦاٽل ڦٽي،
ڇاڪ چولي جي اندر، ڇاڪن ڪڍي ڇاڪ ڪيو،
هاڻي "انور" چوي تو چٽايو مون ڪي.

ڪافي 18

- الله: مون ڪي ٿا ماري، اشارا اڪين جا.
1. حوا آدم ڪي حڪم حسن جو، ڀرت وندا پاڙين.
2. موسيٰ ربّ ارني جي عنايت، جبل ٿا جالين.
3. پڇيو منصور انا الحق حق آ، سوليءَ تي چاڙهين.
4. امر عوшаقن آڏو عجيبن، ڏونگر ٿا ڌارين.
5. مست غذا جي غرض ۾ غازي، گهوٽ گهڙي گهارين.
6. ڪن قرباني عشق ۾ "انسور"، وحدت ۾ وارين.

ڪافي 19

ٿلهه: اعليٰ عشق واريون ڳاڙهيون لال اکيون، جلوي نور جمال جلال اکيون.

1. ڄاڻي نظر ڪرڻ ٿيون نازن مان، پنهنجو پاڻ پسڻ پروازن مان،
آهن بره سندي ڪنهن بازن مان، ڪٽڻ وره وارا ڪي وصال اکيون.
2. آهي نازڪ نيچ نهارن ٿيون، رجي مهميرن ڪي هارن ٿيون،
ماري جوڳي لڪ جيارين ٿيون، ڏانه درد پٿريون ڪي دلال اکيون.
3. اکيون عوشاقتن ڪي اڙائين ٿيون، مهرگان تير هڻي تڙيائن ٿيون،
ڏاڍي چاهه چنين م چائن ٿيون، ڏين انحد وارو احوال اکيون.
4. آهي عشق وارن انصاف اکين، ٺاڻي لکن م هڪ لعل لکن،
جنهن ڪي درد سندا داستان دکن، تنهن سان پاڻ ٿيون پيمال اکيون.
5. سورھ صاف اکيون صفائي تي، وه وه وڻن ٿيون وفائي تي،
قربان قرب جي ڪمائي تي، نيزي نينهن مٽي ٿيون نهال اکيون.
6. اکيون وره واري ڪنهن وڻائن تي، پرپور بره جي پاڻن تي،
مخمور رهن پنهنجي ماڻن تي، ڪيرن ڪوٽ قضا جا ڪمال اکيون.
7. احوال اکين انصاف آهي، ڄاڻي ڪاه ڪرڻ سو ڪاف آهي،
سارو ملڪ تنهن ڪي معاف آهي، آهن ٿرڻ ٻرن ۾ بحال اکيون.
8. ساري ملڪ جي تن مختياري آ، اها بره وارن ڪاڻ بهاري آ،
انالحق اکين اختياري آ، رکن سوليءَ مٽي سنيپال اکيون.
9. دائر دم دم دید ۾ دم "انور"، اسرار اکين ۾ علم "انور"،
ڪاڻي خواهش خوشي ڪاڻي غم "انور"، ڪاڻي خواب خبر ۾ خيال اکيون.

کافي 20

ٺله: اهڙو عشق بهادر آهي ڙي اديون.

1. هڪ بي حد بي اختيارِي، پيو خلق ساري جي خوارِي.
تيون سر ڏيڻ جي تيارِي، چوٿون پير نه پوئتي هٽائي ڙي اديون.
2. هڪ ڪڇليون آهن قهري، پيو تير هٽي تيون زهري.
تيون باز بُره جا بحري، چوٿون نازن ساڻ نِسائي ڙي اديون.
3. هڪ حُسن پيئو جنگ جوڙي، پيو خيال خودي جا کوڙي.
تيون تير هڻي تو جوڙي، چوٿون سيني اندر سٽڪائي ڙي اديون.
4. هڪ خيال خودي جا کائي، پيو ننگ ناموس وڃائي.
تيون جان جسم کي جلائي، چوٿون پتنگ جيان پڇائي ڙي اديون.
5. هڪ شوق شيون جو شوري، پيو لائين اندر لوري.
تيون جيءَ جهڇڻ جي جهوري، چوٿون "انور" سان ته لائي ڙي اديون.

ڪافي 21

- قله: عشق جنهن کي لڳي وو لڳي، سور تنهن کي آهن سدائين.
1. هڪ آدم پيو عزازيل، ڪير ٻنهي کي ٺڳي ورتڳي.
  2. آدم کي انڪار آ جنهن جو، ڏس ڏاڻي کي ويٺو دڳي وو دڳي.
  3. توبه ترڪ ڪيائين جنهن کان، ڪين چٽيس جند پڳي وو پڳي.
  4. پاڻ ڪيائين پاڻ کي پٿرو، قول هيس اهو اڳي وو اڳي.
  5. ٻانهپ واري ٻول ٻڌو آ، صورت واري سڳي وو سڳي.
  6. "انور" ريءَ انسان جي آدم، ڪير هتي پيو تڳي وو تڳي.

کافي 22

آيسو عشق اعليٰ عشاقن اندر ۾.

١٤٤:

چڙهيا ناٿ نانگا نظاري نظر ۾.

ڪپر ڪاٺ ڪوبن ڪپايا ڪٽي تي.

1

جنگي جوش جولان جذبي جهٽي تي.

مدهوش مستي مهيسي مند ۾.

ٿيا مرد ميدان مظهر منادي.

2

انهي شوق شهباز ڪن شير شادي.

اظهار اعليٰ اشاري اٿر ۾.

لنگ لال لائان لاهوتي لائي.

3

پسي پاڪ پنهنجو پڪو پيچ پائي.

با پوت برسيا بقا جي بندر ۾.

جوڳي جنگ جڳ ۾ جلادن جاڳائي.

4

وڊيا سر وريامن جا وحدت وسائي.

ڪڇن ڪين ڪوڏيا ڪسڻ جي ڪسر ۾.

جنهين جوش جاري قتل تن ڪاپاري.

5

سلطان سر جي رڪن سڌ ساري.

مڙيا ڪين مانجهي ٿيا عاشق امر ۾.

”انسور“ اندر عشق اعظم عشافي.

6

مليو مست مئي ملڪ ملڪ و ميثافي.

ٿيا صاف صوفي سالر صدر ۾.

کافي 23

- عشق دي منزل بيشڪ باري مرد ڪرن منظور ميان. ۱. هـ:
- رندان ٻاجهون راز بره دا، سمجھ نه ڄاڻن اور ميان.
- عالم ٿيون علم ڪماون، واعظ نصيحت خلق سڻاون. ۱.
- عشق بنا هي عمر وڃاون، سر دا سانگا توڙ ميان.
- عشق دي منزل عاشق ڄاڻن، عرش مٿي ڇا قدم اٿاون. 2.
- احديت دا ورد ڪماون، عاشق ويندي زور ميان.
- شعر بناون ويس مٿاڻون، جوڳي نام سڏاون. 3.
- ملڪ ساري ديان خبران ڏيون، اوري منزل چوڙ ميان.
- ”انور“ ٿيون دو جڳ جيون، گم ٿي پيالا مٿي دا پيون. 4.
- وچ اندر دي جهاتي پاوين، پڪڙ اندر دا چور ميان.

ڪافي 24

45 جن کي عشق اچي ڪيو آهي ترڻ
اهي ويا ٿي وصال جا ويڙهي ورق.

1 جني سڀ ڪيو سڪار صبحي اتي ڪونڌ ڪئي، تي آيا ڪامل ڪهي
يا تي لاهه ۾ اهي لعل لهي. گهر ٿيا غير غبار ۾ غازي غرق.

2 جاني ميج نه سحر جو اهي ڀرو اتي ڪاهه ڪري اچي ڪامل ڪريو.
پجي ڀر وٺڻ لڳي ٿا اهي ڀرو اهي فائق فنا ڪيا فاني فرق.

3 جاني شوق شريعت جو شور ٿيو اتي ذوق ذري جو زور پيو.
هائي گهٽ اچي سر گهور ڪيو. پڳي انا الحق جي يار اٿڪ.

4 جيڪي جوڙ جنگين جي جوڙن ٿا، اهي ناٺ نشان کي ڪوڙن ٿا،
”انور“ مالڪ منهن نه موڙن ٿا، اهي اوري ڇڏي ويا انا الحق.

ڪافي 25

- ٿله، جنهن کي عشق چڙهيو آ ثابت سر
جهاڳي جهنگ پٽيون ۽ لال ڏونگر.
1. مجنون مست ٿيو مستان، عشق تنهن کي ڪيو آ ديوانو.
ليلي خاطر بيٺو آ ٻر.
2. عشق لڏايا منجهان مديني، سورهيه صاف هيا سي سيني.
ڪربل ۾ ٿيڻو ڪيس قهر.
3. عشق ڪهايو سورهيه سرمه، لال لهر ۾ وڃي ٿيو لاحد.
ڪات ڪلهن تي ٽڪري تير.
4. شيرين خاطر فرهاد فدا ٿيو، هوش عقل تنهن جو سارو هليو ويو.
ڪات سان عاشق ٽڪيو آ ٽڪر.
5. رانجهن تخت هزاري جو مالڪ، تنها ٿيڻو تخت کان تارڪ.
جاڪ ٿيو آ چوڪ ڏر.
6. مومل ماڙيون محل اڏايا، ڪامن قربون ڪئي ته ڪهايا.
عشق پڳس سڀ مان مڪر.
7. "انور" بره ڪيو آ بيڪس، جانب لاءِ مون ڪين جو جاڳيس.
سانگ پيو مون کي آهي سفر.

ڪافي 26

- ڏيڏار عشق واري. ديوان ڪيو اسان ڪي. ٻه:
- مخمور مڱن مستي. مستان ڪيو اسان ڪي.
1. عينن سنڌي اشاري. بيحد بره بهاري.
- توحيد جي تنواري. طولان ڪيو اسان ڪي.
2. عاشق عو شاق عالي. قربان ٿيا ڪمالي.
- مالڪ اصل موالي. مردان ڪيو اسان ڪي.
3. لاشڪ لقب لقائي. بيشڪ بره بقائي.
- ”انسور“ اندر صفائي. سلطان ڪيو اسان ڪي.

ڪافي 27

- ٿله: اسرار عشق واري. اظهار ڪيو اسان کي.
مئيخان ۾ مدامي. مهنڊار ڪيو اسان کي.
1. پيرنگ بره ٻڌائي. مستي ۾ هون موالِي.
جڳ جڳ اندر جلالي. جنسار ڪيو اسان کي.
2. توحيد تن تنواران. منصور جان پڪاران.
ڏوڏو ڏاڪڙو ڏڪاران. سردار ڪيو اسان کي.
3. لالا لٽب لائڻي. مستي مڱن سماني.
عاشق انهي نيشاني. نورار ڪيو اسان کي.
4. الفون الف الاهي. ٿيو سور شهنشاهي.
"انسور" سخن سچائي. ۽ ڊا، ڪم اسان کي.

کافي 28

آيا عشق حسن آفات ڪنون. ٻه
سارا سِير صفات دي ذات ڪنون.

1. شاه ڪٿان هي گدا ڪٿان. ناز ڪٿان هي فدا ڪٿان.
جمع ڪٿان هي جدا ڪٿان. ڪٿان نينهن نفي اثبات ڪنون.

2. ڪٿان جوان جنگي بن جهاد ڪري. ڪٿان بربادي ڪون آباد ڪري.
ڪٿان ڳائي گهوت وڻ شاد ڪري. اهو قرب ڪيٽس سرڪات ڪنون.

3. شهنشاه شير ڪٿان. آيا ملڪ مديني دا مير ڪٿان.
هو يا جهنگل سارا جاگير ڪٿان. ٿيڙا ناز نواز دا نات ڪنون.

4. جٿان شير ڪرن شڪار اهو. اٿان محبت دا مارو مار اهو.
دائم دلبر دا ديدار اهو. اٿان حڪم آيا هڪ رات ڪنون.

5. نينهن ننگ دا نيشان آيا. اهو منصوري ميدان آيا.
صاحب سولي اتي سلطان آيا. لائق لاشڪ والي لات ڪنون.

6. جڏان الست والا آواز ڪيٽس. نيزي نينهن دي ول ناز ڪيٽس.
اٿان شائق ساري شهباز ڪيٽس. جڏان پرھ ڦٽي پريات ڪنون.

7. "انور" حق هوشياري دا. صاحب سولي اتي هسواري دا.
مليا مُلڪ اهو مختياري دا. جند چٽ پئي دلچ درجات ڪنون.

ڪافي 29

- ٺله: عشق ڪيو اثبات اسان ڪي، بره ڪيو پيران.
1. آدم تڙيوترت تنهين کان، دائي خاطر ديوان.
2. موسي ويئڙو طور جبل تي، تجلي ڪيو تالان.
3. يوسف ڪارڻ ڪيو زهد زليخان، ڪوه ڏسي ڪنعان.
4. عرش مٿي ويو عيسيٰ اعظم، نوح چڙهيو طوفان.
5. عشق بيهاريا بر م بيشڪ، مجني جهڙا مستان.
6. ڪاڪل وٽ اچي قيد ٿيو آ، سارو سر صنعان.
7. ڪيئي ته وڊيا وير وصل م، سرمه جهڙا سلطان.
8. منصور جهڙا مرد مٽي تي، انا الحق آشيان.
9. نات چڙهيا نروار نظاري، نيزي سر نيشان.
10. بر م بيشڪ پيراڳين جي، حيرت ڪيا حيران.
11. موتو قبلل مرد ”مگن“ ٿيا، مالڪ سي مئيخان.

ڪافي 30

۱. ڪيو عشق مون کي اظهار علم، اختيار اسم اعتبار عدم.

۱. احوڙن عبيد ٿي آدم آيم، بار بره جوسر تي چايم،
آن ڪڏايم ڪُن تي قدم.

۲. لال لھو ڪان لھم لاثاني، نينھن نشي جي نظر نيشاني،
غالب هون ڪُن گيان ۾ گم.

۳. ناھ نفي ۾ نيشان ٿيو منهنجو، پاڪ پسڻ پريشان آ پنهنجو،
اثبات اشارو "انوار" اُمر.

ڪافي 31

ها جهاد عشق ۾، عاشق اچي ڪوٺا ڪُسن. ڦلھ:

هادي سندي هن حال تي، هوشيار ٿي حاذق هسن.

ڪٿي تي سي ڦاٿلا، سر ڏين ٿا سائلا. 1.

محبتي ٿيا مائلا، مرد سي مانجهي مڃن.

سر جنين سينگاريا، اڏي تي سي آريا. 2.

وحدت ۾ سي واريا، وير سي واپار ڪن.

نينهن جي نيزي چڙهي، دادلن لائي ڏڙي. 3.

الحمدالله جي پڙهي، انصاف سان اوڏا اڇن.

”انور“ سر اظهار آ، محبوب جو ديدار آ. 4.

سر ڏين سينگار آ، ثابت مٿي ساقي سڄن.

ڪافي 32

- ٿلهه: تنهنجي عشق وارا ڇاتون ٻار سارا،
ڏسي سي نظارا، سڙي ٿيا ڪباب.
1. ملامت خواري ڇائي سر تي ساري،
ڪين عشق سواري، لائون حجاب.
2. پيائي ڪي ٻوڙي، ڇڏن ٿا جو لوڙهي،
بيٺا جاءِ جوڙي، سٽي ڏوهه ثواب.
3. ڪفر حد فدائي، مجنون مولاڻي،
صيفل سودائي، تڙي ويا نواب.
4. "انور" سر ڏنائون، ائين پئي چيائون،
پڙهي جي ڏنائون، بره جو ڪتاب.

ڪافي 33

- ٿلهه: تنهنجي عشق حسن شهباز. مونکي نواب ڪيو.
1. رُخ اوهان جي رهبر سائين، مست ڪيو آ مون کي سدائين،
نازن ڄا ٿي نواز ڪُهي جي ڪباب ڪيو.
2. برهه اوهان جو بيرنگ بازي، رند رهن ٿا رضا تي راضي،
سوليءَ واري سر ساز انس الحق جواب ڪيو.
3. جن آ ڄاتو تن آ پاتو، عشق اوهان جي جڏهن سڃاتو،
تڏهن ڪيُمر پرواز اسم عقاب ڪيو.
4. بحر عميق برهه بيرنگ آ، موج ٿو ماڻي مست ملنگ آ،
غازين سنڌي غماز مڻل جي حباب ڪيو.
5. ”انور“ عاشق خود آ خالق، ملڪ مڙين جو مولا مالڪ،
روشن رمز جي راز اچي مهتاب ڪيو.

کافي 34

١. تنهنجي عشق سنڌي امداد. اچي نروار ڪيو.
٢. سِر جو سودو ڪرڻ سِپاهي، شاه وڏائي پنهنجي شاهي،
ظاهر ڪري هي ناد علي آڌار ڪيو.
٣. سِر جو سانگو لاهي هليا. مرد اچي ميدان ۾ مڙهيا.
جوڳين سان جهاد ننگي تلوار ڪيو.
٤. منصور اٽال الحق ڪيو آ ثابت، مرد کي موهيو پنهنجي محبت،
سارو ملڪ آباد مٿي تنهن دار ڪيو.
٥. حُسن ۾ هادي گم ٿيا غازي، توڙي هدايت ڪرڻ پيا قاضي،
عاشق اچي فرهاد پنهنجو سرشار ڪيو.
٦. ساميءَ سِير جا سونهان سالڪ، "انور" بيرنگ بحر ۾ بيشڪ،
محبت ڪيا هن ماد تاگهي نيئي تار ڪيو.

ڪافي 35

قله: عشق لڳم اڪسير، ڪيو آ ظهور ذات قديمي.

1. ڪيئن حسن ڪيو حملو حق تي، ثابت ڪيائين تصوير،
اٿا احمد بلامي.

2. خلق آدم علي صورتسہ، صاحب سمیع بصير،
خالق ٿيو آ خاص خديمي.

3. انسان سري وانا سره، ڪل شيءِ قدير،
ناز تنهن جو نثر نظيمي.

4. ونفخت فيه من الرّوحی وارو، "انور" شاه امير،
صحي سلطان ٿيو آ عرب عجيمي.

ڪافي 36

له: عشق سڻڻو اسرار، ريه ڏسڻ جي وه ڏسجي ٿو.

1. بي مثل کي مثل جون مويان، عشق الهٿ جون چڙهيون هن فوجان
سوره سر سردار، ٻن ڪسڻ جي وه ڪسجي ٿو.

2. جيڪو ناهي سوئي آهي، ظاهر باطن چاهي چاهي،
لا هڻڻ هوشيار، ڪين پڻ سان وه پڄي ٿو.

3. ياد اهو ئي جيڪو وسري، نفي منجهان ٿو نانگو نسري،
اڳاهون اعتبار، روئڻ مان وري هائي هسجي ٿو.

4. ڪين هيس مون هائي پيس لکجي، نالو "انور" آيم رکجي،
مٿيخاني مختيار، ناهي ڏسيل سو اڄ ڏسجي ٿو.

کافي 37

الله: عشق لڳا دل پاڪ ٿيو سي، بي پاڪون پاڪ نظر دا هُو.

1. عشق لڳا سانون خيال آيا هي، اهو خيالن خيال نه مَردا هُو.

2. برھ بقا باالله بشر وڃ، اهو بشر حُباب بحر دا هُو.

3. ڏونھين جهان حيات رهيو سي، اهو حال حيات حشر دا هُو.

4. صاحبڏني سردار چا ڪيتا، سر آتا الحق "انور" دا هُو.

کافي 38

١. عشق لڳئي ته ٿي اظهار، مست شرع سان تنهنجو ڇا هي.

١. پي شراب ڪر شوق شاهانا، ڪفر قدسي منجهه آشيانه،
رند رضا تي ره هوشيار.

٢. ظاهر باطن ذات حقيقي، غير ناهي ڪو آ تحقيقي،
مظهر نور نينهن نظار.

٣. اناالڪافر حق موجودي، بت ڪده من سر سجودي،
ٿورڙ تسبيحان ڳل ذوق دُٺار.

٤. خلق الادم علي صورت، الانساني منجهه سڪونت،
رندي مشرب تي اعتبار.

٥. سيني سير صفا ڪر سالڪ، آهين "انور" تون خود مالڪ،
تو ڀر نگري تو ڀر سنسار.

ڪافي 39

آهي عشق اديون اسرار اصل، ديدار حسن جو ٿيو پليل،

1. نات نظر آئينهن نظارو، عشق عڪس اثبات اشارو،

تار توحيدِي وِڳو تان طبل.

2. من مڱن ٿيو مست مهيسِي، راز رضا ملي رمز جي رئيسِي،

رند رقص جي رهيا روز رمل.

3. پاڻ پسي ٿيس پڻ پڇاڻِي، ثابت پنهنجو سر سڃاڻِي،

”انور“ اعظم عين اَنل.

ڪافي 40

ٿله: آهي عشق اصل اثبات عڪس، رسما ت رندي جي راز ۾ رَس.

1. طبل توحيدِي تجلات طولا ئي. سير سَلَم سلطان آ ثاني.

رَمز رموزي آ ريت رَقص.

2. نينهن نشي نيشان نظاري. پاڪ پسڻ جي پُر ثيا پساري.

اهي هادي ڪن ٿا حق سان حدت.

3. سالم سر سبْحان ٿيو سارو. "انور" عاشق عين اشارو.

منجهه ويراڳ جي وحدت وس.

ڪافي 41

تلھ: تنهنجي عشق سڄڻ آباد ڪيم، ويو حال سودائي سرشاد ٿيم.

1. تنهنجو عشق لڳو ھول حجاب پڳو، سرتي تاج سلطاني پاتم سڪ جو سڳو.
رندي راڳ رڳن ۾ هڪ تون ان رڳو، ان کان اڳ اصل اهو داد ھير.

2. تنهنجو نينهن ننگ ٿيڙم مست ملنگ، وڏيم وحدت سان وره وارو ونگ.
لکيو لامڪاني الستي آيم انگ، اسم انا الحق ارشاد ٿيم.

3. "انور" اسم اعظم ديدان دم دم، هڪ ٿيو حال سڄو آهيان ساقی صبر،
قدسي ڪرسي آمنهنجي سارو لوح قلم، پنهنجي پاڻ پسڻ جو پھ ڪو ياد پيم.

ڪافي 42

تلھ: عشق جي آزار جي، ڪُل کان هئي توکي سڄي.

1. خواري ۽ نيزاري ٿو بيقراري ڪري عشق پل پل،
رهي عاشق ٿو پهريون اول لوڪن کان لڄي.

2. ڪڏي خرابي خرابت جي گهمائي عشق خلقت ۾،
نيائن توڙ تائين تنهن سان وڃن ٿا خيال سڀ ڪڇي.

3. بيائي عشق ٿو ٻوڙي، خودي جا خيال سڀ توڙي،
اڏي ڪي ويڻو جوڙي، نقارو نينهن جو ويو وڃي.

4. چوي "انور" اهو آڙام، پري عاشق لئ ٿي باھ،
ڪري اچي ڪوئي ڪاھ، بره جي باھ ۾ پيو پڇي.

کافي 43

آيو عشق آهي سوڀارو اندر ۾.

الله:

گهمي روز گهڻيون ويچارو پتر ۾.

1. لئون عشق لائي، ڪري ٿو گدائي،

ٿيو حال سودائي، ڪو چارو اندر ۾.

2. ٿيو حال فراقي، ڪيو عشق ياڪي،

ڏئي جام ساقي، مونجهارو اندر ۾.

3. لڳو عشق "انور"، سڄ حال پرور،

تنهنجو نينهن نرمي، نظارو اندر ۾.

ڪافي 44

لڳو عشق سرتيون برهه باهه ٻاري، قلعه:

هميشه عاشقن کي نيٺن جي نظاري.

1. حسن هاڪ حيرت سهڻن ستايو،

لٽي منهنجي ويڙا، دلڙي پياري.

2. تڪا تير تازا، لڳا سيني منهنجي،

ڪونهي عيش عشرت، اصل کان آزاري.

3. اوجاڳا اکين کي، ٿا جهورن جگر کي،

ناهي نند نيٺن کي، آهي بيقرارِي.

4. پهريون پيار سهڻا، ڏين ٿا هي ”انور“،

وري منهن لڪائي، ڪرن ٿا بيزاري.

ڪافي 45

ٿله: توسان عشق انجام، يار جي سانگي.

1. ڪربل جي ميدان ۾ مالڪ. عربي شاھ امام.

2. ڪيئن بيهاريوئي برم بيشڪ. مجنون مست مدام.

3. سرمه صوفي سيس ڪپايو. پنهنجي قول ڪلام.

4. گهائي گهوٽ گهمايوئي بلاول. طالب تر تمار.

5. "انور" سائين بول ٻڌو آ. ديدن واري دام.

ڪافي 46

ٿله: جاتي عشق سندو آڙ اه ڏنم، اتي پروازي بي پاھ ڏنم.

1. لوڙهي لاجد جا لنگدار لکين. هاڻي ياد ڪرڻ ٿا يار لکين.

ڏسي برھ وارا اهي بار لکين. قائم قادر ڪل ارواح ڏنم.

2. انهي سوز برھ جو سير ڪيم. ونحن اقرب تي اچي پير پير.

هڪ يار بنا پيو ڪونه ھيم. سارو محبت جو منزل گاه ڏنم.

3. سيني "انور" جي ميدان ڏنم. اتي نينهن سندو ڪو نشان ڏنم.

اتي ويٺل هڪڙو جوان ڏنم، نالي مست قلندر شاھ ڏنم.

ڪافي 47

ٿله: ڪعبو عشق اسان جو آهي، ٻئي سان منهنجو چاهي.

1. عشق جي پڙم آن پيوسي، ڏيون سر اڏي تي لاهي.

2. مسجد مندر عشق کي پانيون، ويهون سر اڳيان نواڻي.

3. عشق جا طالب اچي ٿياسين، منصوري سبق پڙهائي.

4. "انور" عشق اسان تي آيو، بي سر پاڻ سڏائي.

ڪافي 48

ٿله: اسان عشق اوقات اُمر دي، وچ ڪار قتل قلزم دي.

1. سر نيزي ناٿ ننگ هون، مٿيدار مندر تي ملنگ هون.

پڻيمال پسڻ تي پتنگ هون، هون اعليٰ اسم علم دي.

2. سر ساز صفا سرواهي، هي اڪبر اسم الاهي.

هي شوق شرابي شاهي، گن گوهر غواص اڳر دي.

3. هون ساقبي ساغر سردا، نيشان نظاري نظر دا.

هي ڪات ڪلال ڪثر دا، هن دائر دؤر هي دم دي.

4. وچ بحر عصيق دي "انور"، هوشيار حڪم هي هر هر.

مخمور مگن مٿي مظهر، اسرار اسم اعظم دي.

ڪافي 49

بيحد برهه بقاءئي، برحال آ اسان جو، ٿله:

سالم سخن سچائي، سر سوال آ اسان جو.

1. نانگا نفي نسنگي، جوڳي جلال جنگي،

مستان ٿيا ملنگي، مٿي مال آ اسان جو.

2. مالڪ مڪان مستي، وحدت وصال وستي،

خاڪي خمار خستي، خود خيال آ اسان جو.

3. التا الت الاون، سالم سخن سٺاوت،

”انور“ عجيب اون، احوال آ اسان جو.

ڪافي 50

ٿله: سارو بار بره جو چائيان آءُ. هر صورت سير سمايان آءُ.

1. ضري ڪوهي ڪير ڪلاه آيم. ڪڍي ڪات ڪلاي ڪاه آيم.
هائي قرب ڪمالي ڪماه آيم. اهو ڪن تي قدم ڪڏايان آءُ.

2. آيو عشق عجب اسرار علم. سلطان ٿي ساقی صاف سلم.
پئمال پسڻ جي پاڪ پدم. ڪاهي قلزم قدح ڪمايان آءُ.

3. ٺيهي ناٿ نظاري نام ننگ. منصور مٽيءَ تي مرد ملنگ.
پروانا پڙ ۾ پڇن پتنگ. جُپي جذب جلاي جلايان آءُ.

4. مٽي مندر مندامي مندائي هنون. مستان مهيسي ماڻي هنون.
مدهوش عناڍي ملائي هنون. مخمور مگن ٿي ملهائيان آءُ.

5. "انور" اسم اظهار آيو. اسرار علم اعتبار آيو.
ٿي جوڳي جڳ جنسار آيو. منجهه جسم جمال جڳايان آءُ.

ڪافي 51

ٿله: اڄ برهه واري ڪا بهاري آ، ساري سِير سِر جي سرداري آ.

1. قدح ڪلاي ڪمالي قائم، دم دم جو ديدار آ دائر،
مئي سَندي مختياري آ.

2. منجه جلاي جذب جمالي. ناٿ نظر نروار نرالي،
سرت سَلَم سِر ساري آ.

3. شوق شِتابي شور شاهانه، مست ملنگ مالڪ مئيخانه،
”انوار“ الاختياري آ.

کافي 52

تلھ: بيحد برھ بحالي، بازي بناوڻ هو هو.

1. سالم سير صفا تي صادق، صوفي سر سلطاني،
نيهي ناٿ نظر دي نرميل، نادر نينهن نيشاني،
وحدت والي وصالي، ثابت سماوڻ هو هو.

2. ملڪ مگن مخمور مهيسي، مرد رهن مئيخاني،
محڪم مئي مدام مٽ تي، مست اصل مستاني،
قائم قدح ڪلالي، قلب ڪماوڻ هو هو.

3. اعظم عين عوشاقي اعليٰ، "انور" سر اظهارا،
بيشڪ بيڪ بنائي بشري، بار غبار بهارا،
جوڳي جنگ جلالي، جسر جڳاوڻ هو هو.

کافي 53

١. تنهنجي پره ڪيو آ بيمار مٺا، دارون درد منهنجي جو ديدار مٺا.
١. آيو وره وري ٿيڳيس يار چري، توريءَ دلبر منهنجي ڪانه سري.
- مئل محب مٺا وينديس يار مري، ڌڙ ڌار ٿيندو سر ڌار مٺا.
٢. جاکون پُور پيو سارو هوش ويو، دائر درد پنهل هي دل ۾ رهيو.
- ڪيڏو قرب سچڻ تو سلطان ڪيو، ٿورا لک ته اوهان جا هزار مٺا.
٣. تنهنجي نينهن ڪيو آ نشان مٺا، تنهنجي محبت ڪيو آ مستان مٺا.
- سر ساه ڪريان ڪريان مٺا، سارو مال مڏيون گهر ٻار مٺا.
٤. تنهنجي طلب سندا آهن تير لکين، مارن محبت ۾ مهمير لکين.
- نيٺين نار وهايان نير لکين، سُن صاحبڏند سردار مٺا.
٥. سيني سانگ هڻي ڏنڻي طلب ٿي، جيڪي محب اوهان کي يار وڻي.
- گهايل گهوٽ اوهان جي گهورن گهڻي، آهي هي ته نمائي نادار مٺا.
٦. سينو سوز اوهان جي ۾ ويو آ سڙي، دانهون روز ڪريان دردن لائي ڌڙي.
- منهنجي ڪانه سري هاڻي هڪڙي گهڙي، هڪر آءُ هلي هڪ وار مٺا.
٧. مون تي بار نه رک تون جدائي جو، واعدو ڪر تون وصل وفائي جو.
- ساقيءَ يار آهين تون هين سودائي جو، آهين عشق وارن جو آڌار مٺا.
٨. مٺا محب نه ڪر مشتاق آهيان، جاکون عشق لڳو عوшаق آهيان.
- خادم در تنهنجي جو چاڪ آهيان، نازڪ نيڻ ڪڍي تون نهار مٺا.

9. ماندي روز گهمان لايون درد دڙمان، نيڙين نند ناهي توڙي سيج سمان.
مل يار مون کي تنهنجا قدم چمان، ڏنهي وره وڃوڙي جو واپار مٺا.
10. مون کي کين وڻن ماڙيون محل مڏيون، آهي اوتارا جيڪي کوھ کڏيون.
وٽ يار اسان کي گهوٽ گڏيون، جيئڻ توکان سواءِ لاچار مٺا.
11. ويڻين وستي شهر ۾ اوطاق اڏيون، آهي طلب اوهان جي تاڻ تڏيون.
تو کي ياد ڪرڻ ٿيون جانب جڏيون، اچي مل تون محب منار مٺا.
12. جيڪو دل منهنجي جو ميدان آهي، سارو درد جو داستان آهي.
لکي ڇا هي لکي جو انسان آهي، تنهنجي عشق سندن اسرار مٺا.
13. اهو عشق چوان يا عذاب چوان، اهو ناز چوان يا جواب چوان.
اهو بحر چوان يا حباب چوان، توڙي تاڳهو هجي ڀر مار مٺا.
14. توڙي قرب ڪرڻ يا ڪمدار ڪرڻ، سارو لائق اونان جو ڏاڍو ضرر.
مدهوش ڪرڻ يا هوشيار ڪرڻ، آهيان ڳل ته اوهان جي هو ڏاڍو ضرر.
15. اهو "انور" سگ دربان آهي، قربان ساري سندن سحر آهي.
هي ته پروازي پروان آهي، محبت مچ ڏسي ٿيو مختيار مٺا.

ڪافي 54

۹۴:

نشو نينهن تنهنجو منهنجو رام تون آن.
پيالو پريمي جل جام تون آن.

۱.

زير، زير ۽ پيش، نقطن نوايو،
حقيقت هڪو هڪ، الف لام تون آن.

۲.

مڙهي مسجد مندر، دڙاري ۾ دلير،
سڏيان ڪنهن کي ڪرشن، ڀڳوان تون آن.

۳.

مڪو تيرت تڪيو، توڪل تمامي،
سارو ملڪ مدينو، ملتان تون آن.

۴.

آيو عشق "انور"، سرتي جو سهڻل،
منهنجو نينهن ناتو، نيشان تون آن.

کافي 55

٧٧٧:

نينهن اصل نيشان آ، ساقيء سر سلطان آ،
مالك سو مٿيخان آ، پاڪ پسڻ پيمان آ.

1.

ڏي منصوري مام حق، جوڳ جلادن جام حق،
عشق آهي امام حق، سوليء جو سامان آ.

2.

جنهن سر آيو نينهن سنگي، سوره بيهندا کين سنگي،
جاري ڪن جهاد جنگي، مست مگن مستان آ.

3.

عشق عڪس آفات ٿيو، ناٿ نفي اثبات ٿيو،
ذوق ظهورو ذات ٿيو، عين اسم آڻيان آ.

4.

عين اسم "انوار" احد، سر ٿيو سردار صمد،
اظهاري اظهار بلند، بي خود بات بيان آ.

ڪافي 56

- ٿلهه: نينهن جي ناداز ڪي نروار ڪر نروار ڪي.
عشق اعظم جي عطا اظهار ڪر اظهار ڪر.
1. سڪ اصل سالم صدر، آهي اندر آهي اندر،
طلب واري جي تڪي تلوار ڪر تلوار ڪر.
  2. عشق تنهنجي ڪي نه ڄاڻن، سي اصل آهن انڌا،
هڪدم حقيقت جو حڪم، هسوار ڪر هسوار ڪر.
  3. بره بي پرواه، بيشڪ، ڪيو بهادر منجهه بحر،
غازي غواصن جي غلب، غبار ڪر غبار ڪر.
  4. پيرمغان پڳدار پرور، جي پسڻ پرواز ڪيو،
هادي حمايت جي هڪل، هڪ وار ڪر هڪ وار ڪر.
  5. رمز جي رڻيسي رضا، خيال جي خاني خير،
سير سالم ٿيو صفا، سردار ڪر سردار ڪر.
  6. "انور" عوшаقي عشق تنهنجي، ڪيو اصل آهي علم،
ملڪ ساري جو مٺا، مختيار ڪر مختيار ڪر.

ڪافي 57

ٿله: نئون نينهن لڳو دلبر تـوسـان وري،
ڪملي عشق ڪيو مون کي آهي چري.

1. خلق الآدمر علي صورت، آلتسان چئي منهنجي سري.

2. فاذا ڪروني اذ ڪر ڪر، ٻيون وايون سڀ ويون وسري.

3. توکان سواءِ ٻيو ڪير آ منهنجو، ڪول نقاب ٿي ننگ نسري.

4. "انور" اڪريون تنهنجي ڏسڻ لڏ، رهبر ڪر ڪا رخ رهبري.

ڪافي 58

- ٿله: نينهن رگي نه نَسُ نَسُ، ناٿ نظاري نروار ٿي آئين.
1. بحر بدل ٿي بره جون بوندان، وحدت واري وس وس.
  2. ناتو نپائن نادر نيهي، جوڳي آئي جس جس.
  3. طالب تڪين ۾ روز تنواران، ناهي بره کي بس بس.
  4. بحر عميق واري بيخود باي، حال حقيقت هس هس.
  5. ويراگين کي واٽ وصل جي، ڏونگر ڏيو ڏس ڏس.
  6. پيرل ڀرت پلڪ ۾ پنهنجو، پاڻ منجهارون پَس پَس.
  7. سير سعيدن صاف سامونڊي، لهرن جي آ لس لس.
  8. اڙد اوڙاه اسرار الاهي، رمز رندي ۾ رس رس.
  9. باغ بدر برسات ۾ بلڪل، چلت چمن ۾ چس چس.
  10. "انور" قائم ڪن قلم ۾، قرب وارن کي ڪس ڪس.

ڪافي 59

ٿله: تولڻ پڄن پڳت پئي ڪردي، گولي رام نام پئي ڌردي.

1. گنگا وڃ اڻان ڪيتوسي، جمن هڪو رنگ ڏنوسي
عشق ڏا پيالآ آن پيتوسي، نينهن نهي وڃ ڪڙدي.

2. برهمڻ بن ڪر ڪيتوسي بندگي، مالڪ دي جيئن رضامندي
عشق ڪون ڇا ڪيتوسي سنگتي، دل درد فيراق وڃ سڙدي.

3. تار الف ذي وڃي تازي، هڪو الف ٿيسي راضي
غرض نهين ڪوئي ملان قاضي، دل "انور" الف پڙهي.

ڪافي 60

- عاشق اچن ٿا ارحتي، ڪوپا ڪڍيون ڪاپار ميان،
نانگا نظاري ناٿ جي، نيهي ٿيا نروار ميان.
1. شوق شرابي شور جي، اهي شائق ڪن شڪار ميان،
ساقِي سَندو سر وٺي، پوءِ سر ڏين سڄار ميان.
2. ميدان جن ملهايو، مالڪ سي مختيار ميان،
سر ڏين ٿا سيگهه ۾، سورھ سي سردار ميان.
3. هادي سندي هن حال تي، همدم ٿي هوشيار ميان،
دانه ڪن ٿا دائما، ڌڙ سسيءَ کان ڌار ميان.
4. طالب تڪيو طلب جو، اتي ڇا ڪندي تلوار ميان،
غازين منجهان غيب جو، ٿيو غذا جو غبار ميان.
5. آيا جهاد جذب ۾، جوڳي ڪري جنسار ميان،
پسي ڏنائون پاڻ ۾، ڪري پڙ مٿي پڇار ميان.
6. ويجهي ٿيا وصال ڪي، وحدۂ واپار ميان،
مٿي ويراجن جي ٿيو، وحدت جو وسڪار ميان.
7. عاشقن انصاف ٿيو، انالِحق اقرار ميان،
انهي اشاري آيو، "انور" ٿي اعتبار ميان.

کافي 61

- عاشق بي پرواه، مالڪ ملڪ رضا دي. ٺلهه:
گهن ڪر ٿردي ني راه، مالڪ ملڪ رضا دي.
1. العشق ناراً سيني بلدي، روز ازل دي نهين اڄ ڪلهه دي.
بره والڙي باه.
2. مرد ميدان محبت والي، سورهيه سرڙا ڪرڻ حوالي.
في سبيل الله.
3. راز حقيقت دي وچ هادي، الست بر بڪم ڪرڻ منادي.
قالو بلي ڪاهون ڪاه.
4. ناز نياز نفي اثباتي، خلق الاشياء من ڪل ذاتي.
ارض مٿي ارواح.
5. مست خيال "علي انور" دا، بحر عنايت خاص خمڙ دا.
شائق شهنشاه.

کافي 62

- الله: عاشق ڪر منظور، يار جي خاطر.
1. سر حسين ابن علي جو، ڌڙ کان ٿيئڙو دور.
  2. انا الحق چئي آئي چڙهيو آ، سولي تي منصور.
  3. شمس الحق ڏني شوق مان شائق، کلڙي خاص ضرور.
  4. شاه عنايت صوفي وڌيو، وحدت ۾ وهلور.
  5. "انور سائين" ڪر تون ڪسڻ جي، ڏيڏن جي دستور.

کافي 63

- الله: عاشق خيال جڳاوين، تون ڪماوين، جيوين قرب ڦلوي.
1. وڻجن اقرب سير سپوئي، جهات اندر وڃ پاوين.
  2. ڪعب هي بت خانہ پردي، پئي در کين واجهاوين.
  3. "انور" سائين خود مستي وڃ، آپ ڪون الله سڏاوين.

ڪافي 64

عاشق ٿي اظهار، مست اچي مٽيخاني مالڪ.

1. انسان سري جو سارو، نادر هڻ تون نينهن جو نعرو،
واعبدو وات وصالِي وارو، قول ڪيئي اقرار،
خود خيالي خاني خالق.

2. جو دم آهي دم دم دائر، قول انا الحق تي آ قائم،
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿي آيم، سولي تي سردار،
ثابت اعظم شاني سالڪ.

3. جڏهن پسن اچي پنهنجو پاٽر، هر جاءِ حاضر پاڻ کي ڇاٽر،
لا جي لا سان لا کي لائڻ، عين اسم "انوار"،
بره بقا بوسهتاني بيشڪ.

کافي 65

للہ: آ عاشق میدان ۾ پيھي، سر ڏيڻ تون يڪ وويار.

1. ميهڙ پنهنجو ويھ نہ وساري، توڪل ترھو هرگز تاري.
تار هجي توڙي تڪ وويار.

2. دامر دوئي جو عاشق ڇڏ تون، مَن پنهنجو محبوب سان گڏ تون،
لوڪ ڏسي نہ لڪ وويار.

3. مام مڙڻ جي ڇڏ تون ماري، پنهنجو پاڻ کي ويھ نہ وساري،
اڳي وڌائج وڪ وويار.

4. "انور" هن تون نينهن جو نورو، اناالحق چئي ڪر تون پَسارو،
هڪ سان ٻي وڃ هڪ وويار.

ڪافي 66

- ٿله: سڻ صادق ڏي سر يار ڪي، ڪر نيزي مٽي نيشان.
1. ڪين مڙج منصور ٿي، سولي ڪان سلطان.
  2. ڪوپا ڪنڌ ڪٽي ٿي، ڪوري ڪڇ قربان.
  3. حاذق هڻ تون خلق ٿي، تڀر جا طولان.
  4. سرواهيون ته سڄن لاءِ، ساڻ پريا سامان.
  5. هن هڪل هوشيار ٿي، عشق سنڌي ايوان.
  6. شير بهادر شوق جا، شائق شاهه مردان.
  7. منگهن سائين آءُ اچي ڏس، "انسور" جا آشيان.

ڪافي 67

الله: جيڪي ڪيو آجن، واه واه جي عاشقن.

1. الله پاڻ آيو اولي جي آدمين،

حُسن جي حيرت اندر، ڦاٽو آ صورتن.

2. آدم ڏاڏو ڪاڏو حوا جي حڪمن،

ڪين ڏنائين ڪنهن ڏي، توڙي هيو منجهه حورن.

3. نوح کي نظاري، لڙهايو لهرن،

عبرت جي اسرار کان، ڀڳا ڀولا سڀ ڀلن.

4. ابراهيم آراه آيو، ساران جي صدمن،

قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي، بردئون و سلامن.

5. موسيٰ دمِ آرنِي، ڏيڏار لئ درسن،

لن ترائي ناز سان، مطلب سڀ ملن.

6. نساہ علي ظاهر ٿيو، احمد چئي اچن،

لوڪ سڄو حيران آ، ڏسي سڄايون سڄين.

7. "انور" ادا عاشق، سريون صدقي ڪن،

پرينءَ جي پسڻ لئ، ٿيا پرزا منجهه پٽن.

کافي 68

- تله: عاشق نام الاهي دا، مست قلندر شاهي دا.
1. فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ، سودا صاف سپاهي دا.
  2. اوڻ خيال سماوڻ سارا، پردا بي پرواهي دا.
  3. هي موجود هم حق هادي، نقش نقاب نيمائي دا.
  4. شوق شتابي شور شاهانا، صورت دي سرواهي دا.
  5. قول کمال قدسي قائم، درد والي درياهي دا.
  6. ونحن اقرب واحد واحد، آلاپي ارواحي دا.
  7. مظهر ذات مقيد کثرت، دم دم دي درگاهي دا.
  8. بن اسرار آيا سر انور، وجه الله ويساهي دا.

ڪافي 69

- عاشق نا مراد جو سر ڌار ٿئي پلي پلي. ٺله:
- عشق شهنشاهه کي ديدار ٿئي پلي پلي.
1. برهه سندنو هي بار ڏس، قيس مٽي هي ڪار ڏس،
خوش رهي نه بيمار ڏس، سرشار ٿئي پلي پلي.
  2. جوڙ نه پنهنجي جان ڪري، ڪنڌ ڪپي قربان ڪري،
نيزي سر نيشان ڪري، نروار ٿئي پلي پلي.
  3. عاشق کي جڏهن ٿي آپڪ، ثابت ٿيو آ انا الحق،
منصور سولي تي بيشڪ، هسوار ٿئي پلي پلي.
  4. نينهن سندنو هن ناز سان، ڪلڙي ڪلي ڪنهن راز سان،
قربان ٿي آواز سان، آزار ٿئي پلي پلي.
  5. ڪامل ڪيف ڪلال ڪئي، ڪچي مٽي ڪين هئي،
سهڻي نه هڪ سير سٽي، ميهار ٿئي پلي پلي.
  6. "انور" ادا تون آ هلي، ڪين چڏج يار جي ڳلي،
ظاهر باطن علي علي، هر بار ٿئي پلي پلي.

ڪافي 70

۹۹: سر صوفي جو مٿي سانگ آ، جائي عشق آڏي اوطاق.

1. محبت جي ميدان ۾، کين مُڙن مشتاق.

2. ڪاڏ ڏسڻ جي ڪُـسـجـن ٿا، اڏيءَ تي عـوـشـاق.

3. ملڻ لئـهـ محبوب جي، هادي آهن هـيـراڪ.

4. هڪ تجلي تـالـان ڪـيـا، لکين تاڙيون تاڪ.

5. جيڪي برهـ بـيـران ڪـيـا، تن چڪن ٿا چاڪ.

6. منجهـ جدائي يار جي، غـاـزي آهـن غـمـناڪ.

7. ناڻگا نينهن نـفـي ڪـيـا، فـنـا جـي فـيـراق.

8. منگهن سائين عشق وارن جا، اوتارا افلاڪ.

9. ”انـسـور“ عـيـن الله آ، پـيـرِ مُـفـان حق پاڪ.

کافي 71

الله: سر اڏي تي ست، کات کالن هت ۾.

1. عاشق پوءِ آڙاه ۾ ڪاهي، کات کڻي ڏي سرڙو لاهي،
ڪنڌ ڪلهن کان ڪٽ.

2. پروانه تي بيحد بيشڪ، مڇ ۾ گهڙندا بي سر عاشق،
منهن نه مرڻ کان ست.

3. سر ڏيئي پوءِ سر ڪٽيو سي، "انور" عاشق کين هٽيو سي،
جنگ جلاي جهٽ.

ڪافي 72

سڏي سر اسان جو سولي تي چڙهايوئي،
مٺا يار محبت ۾ مون کي مارايوئي.

تله:

تنهنجو نينهن نظارو، آيو بره بارو،
اندر باه پڙڪي، جلي جيءَ سارو،
ڪري ڪيئن ويچارو، جگر جيءَ جلايوئي.

1.

تنهنجي سڪ اسان کي، ڪيو آ فيراقي،
لڳو عشق اوهان جو، هلڻ کان ٿيس ياقِي،
ڏيئي جام سبَاقِي، نشي ۾ نوايوئي.

2.

نهارڻ جو ناتو، توسان يار مون لائو،
”ٿورو“ اوهان جي، ڏسڻ ساڻ ڦاٿو،
ڪٽاريون هڻي ڪات، ڦريون ڪهايوئي.

3.

کافي 73

- ٺله: دم نه کج تون ډير، مرد ٿي ميدان ملهائج.
1. هر صورت یر نور نظارو، ويري نه کنهن سان ویر.
  2. رمز رندن واري رند صحي کر، قند چڏي سپ ڦير.
  3. انا احمد بلاميمي، چٽ پلا ٻيو کير.
  4. سر سچاڻڻ ثابت سارو، صوفي صحي کر سير.
  5. منجه بحر بيچوني بيخود، گوهر گهري ڏس گهير.
  6. "انور" عاشق پڙ یر پاڻ، پُرجهي پائج پير.

کافي 74

ڪين مڙج منصور ٿي آ ادا عاشق.

1. پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿي پنهنجو، آهي اصل هي نالو تهنهجو.
اعليٰ جي اٽالحق.

2. مست پيالو تون ٿو پيئارين، ساقي آهين سڀ کي سڀڪارين.
سولي وارو سبق.

3. ذات صفات ۾ ڪيو آ ظهورو، ناز نفي نروار نسورو.
توڙوڻ ٿيو ترڪ.

4. جوڙ جهاني جنهن سان جڙيو، ٽرت تمامي سوئي تڙيو.
خلق منجهان خالق.

5. توکان سواءِ ٻيو ڪير آ قادر، آهين اصل تون هر جاءِ انور.
ملڪ سندو مالڪ.

ڪافي 75

- منصور ٿي ميدان ۾، مرد سي محڪم ٿيا،
 وات واڍوڙين واري، وير تنهن ورتيون ويا.
1. عشق جو آڙاه ڏسي، اوچتي عاشق آيا،
 پسڻ خاطر پنهنجي، پروان جيان پڙ ۾ پيا.
2. جن ٻڌو سندرو سڄو، صادقن سالم سعي،
 رند انهي راز ۾، رمز ۾ رهبر رهيا.
3. چمڪار ٿيو چل پل چمن، چوٽ چالاڪي چڙهيا،
 چوڌار چلت چنبل جي، جهنگار پئي چينچل ڪيا.
4. ملڪ مستي جي منداڻي، مست ٿي مالڪ ملهيا،
 ”انور“ اٽال حق چيو، پر اهڙا اتي لڪ هيا.

ڪافي 76

ٿلهه: ٿيو شمشير شرف تن شاهي، شائق شوق شتابي،

ڪري ڪامل ڪوڏ ڪبابي.

1. ڪاڻ ڪٽل لڙ ڪوپا ڪاهن، لائق لک لکن تي لائن،

سوره سوز فيزاق ڪي ساهن، نادر ناک نياپي.

2. منجهه اسرار المستي عاشق، لال لکن تي لائن لائق،

تيا فردوسي فاله فائق، رمز رڌا سي ربابي.

3. بحر عميق بره جو باري، غمزي باز غواصي غاري،

”انسور“ گهوت وجهن نه گهاري، گهور گگن گردابي.

کافي 77

جيڪي ڪنڌ ڪپائن، قرب لا ڪڍائن. ٿلهه:
قتل جو ڪمائن ڪلائي ڪلام.

1. مهيسي مٽي تي، وصالِي وٽي تي.
حلاجي هٿي تي، مرد ٿيا هدام.

2. مندر جا مدامي، صحي سر سلامي.
اصل جا انجامي، وصالِي وريام.

3. نهاني ننگ ٿيا، پروانا پتنگ ٿيا.
مندر تي ملنگ ٿيا، حقيقت هُڳام.

4. "انسور" عدم ٿي، عدم منجهه علم ٿي.
علم سر سلم ٿي، معني واري مام.

ڪافي 78

- شوق مون شهباز شائق، شير ٿيا شاهي شهيد،
ميخاني ۾ مست ٿي، عشق وارا ڪن ٿا عيد،
تلھ:
1. ناٿ نيزي نينهن جي، ناز مون چڙهيا نواز،
دم بدم دائم دلاور، دور دانه سندي آ ديد.
2. سر سجاڻي سير ثابت، صاف ٿيا سالم صفا،
صورت سلطاني سينگاري، سورھ ٿيا ثابت سعيد.
3. مام مستي جي منڊاڻي، ملڪ جا مالڪ مدام،
مئي مندر مستي مهيسي، ماڳ مخموري مجيد.
4. عين "انور" جي اشاري، اسم ٿيو اعليٰ عظيم،
تاب تصور جي تماشي، طور تن آهي توحيد.

ڪافي 79

- شاهي شوق شهباز، شير شتابين شور مچايو. ٿله:
1. اندر تن جي اسر اهو ئي، انا الحق آواز،
سولي تي ڪن سورھ سعيو.
  2. ناٻ چڙھيا نيشان نظاري، نينھن وارن جو ناز،
سافي تن جي صدر سمايو.
  3. "انور" قدم اڏي تي عاشق، دانه رڪن دراز،
ڪونڌ ڪٽي ڪي جن ڪنبايو.

ڪافي 80

شاهي شوق شهباز اوهان جي، شائق ڪيو آ شتاب. قلہ:

1. نينهن اوهان جي ڪيا هن نظاري، ٺيهي ناٿ ثواب.

2. حد حُسن جي ڀرت پَراهون، اوري ڏوهه ثواب.

3. سِٺ صُحبت جي صورت ثابت، بره پڙهايو باب.

4. موج عميق حُسن ۾ هاڻي، گم ٿيو بحر حُباب.

5. "انور" حال حبيبِان هڪ ٿيو، ويئڙم حوئل حجاب.

ڪافي 81

ڪئي آڏو ڏو مئي ڌڪار ڏنو،
آهي هادي هڪل هڪ وار هٺو.

1. ظاهر ٿيو ظلمات ظهورو. پاڪ پيٽ ڪيو پيٽ ڪي پورو.
قلزم ۾ ڪڙڪاٽ ڪنبو.

2. منجه غبار جي غازي غباري. گن گيان گگن گجڪاري.
تيز تپائي طولان تنو.

3. جنگ جلال جذب ٿيو جاري. نات نيشان نظر نرواري.
عين ٿيو اسرار اچڻ.

4. باخود بيشڪ بڻي آ بازي. ٿيو اصل "انسوار" آوازي.
وحدت جو وسڪار وسڻ.

کافي 82

- ټله: کيهي قاضي سانون مسئلي سټينډئين نال فقر دي نه لږين وو لږين.
1. باب بره دا پڙه نه سټينډئين. کاغذ کوڙي نه پڙهين وو پڙهين.
  2. کاليان دليان کوڙي کاغذ. چا کي مسيتان نه وږين وو وږين.
  3. مٽخاني مجلس مست کړيندي. ويک تنهان نون نه سږين وو سږين.
  4. وچ دربار دلبر دي دلږي. قرب سچڻ دي کږين وو کږين.
  5. سر جنهان دا يار ټلي تي. گهرچ تنهان دي گهڻي وو گهڻي.
  6. "انور" هادي حق فرمايا. طلب اساډي وچ تڻي وو تڻي.

ڪافي 83

ٿله: ملان سمجھين مام، مَر جيون تہ مطلب مائي.

1. فرض فنائي فيض في الحالي، عوشاقتن لاءِ انجام،
موتو قبلل مام پڇاڻي.

2. زاهد زهد تقوي تاون، هستي هوڏ حرام،
وَنَحْنُ اقرب سمجھن سياڻي.

3. "انور" نيتي قضا نہ ڪيتي، اَنَّا الحق انعام،
ثابت پنهنجو سر سڃاڻي.

ڪافي 84

- ٿله: سخن اسان جي آ سڄي ثابت ڪيو صياد ڪي.
 پورو ڪيم مغمور ٿي هن محبتي معياد ڪي.
1. جذبو جلالي جو جڏهن، جوش مان جاري ٿيو.
 ذوق منهنجي ذبح ڪيو زاهد و ضياد ڪي.
  2. مست مئيخاني ۾ ساقي سر ٿيو سلطان هي.
 هو هم ۾ هم ڪيو هم علم ارشاد ڪي.
  3. "انور" اسم دم بدم هو ۾ گم آ گم عدم،
 منجه عدم آواز اٿم، ڪيونادر نفي جي ناد ڪي.

ڪافي 85

- ٿله: دين ڪفر تون ڇڏ اسلام، موتو قبل پڙه ڪلام.
1. آ پيڙ عشق جي عاشق پيهي، قول انهي ڪي ڪر قتلام.
  2. نانگو نينهن جو ٿي تون بيحد، عشق جو پيالو پي تون جام.
  3. بيخودي جو پيالو پي ڪري، روح پنهنجي ۾ رک تون رام.
  4. "انور" ٻئي سان منهنجو ڇا هي، هادي هڪ جو ٻئي غلام.

ڪافي 86

- ٿله: ڪير ڏسي مون ناهيان ڏسڻ جو، چو ٿا سڏيو انسان.
1. خاڪي جسم تان خيال ڪجي ويو، عرش مٿي آستان.
  2. بسمي بدن تي ڪيئي پُلي پيا، هر دم سي حيوان.
  3. جيڪو ٻولي ٻولي اندر، سوئي آهي سبحان.
  4. جن ڏٺو مون سي ئي مون ٿيا، ترڪ ٿيو توتان.
  5. "انور" اسم آيو ڪهڙي عضوي، نالي ڪيو آ نشان.

ڪافي 87

- ٿله: ڪيئن ڏسيان مون، ڪير ڏسي مون ڪي، ڪير چوي تون ڪير.
1. فاذاكروني اذڪركم، ويو پڄي اهو پير.
  2. ونفخت فيهمين الروحاني وارو، سالم ٿيئڙو سير.
  3. مئين هون حق خود هم حق ٿيو، ڪل جز ناهي ڦير.
  4. وحدت "انور" ڪثرت "انور"، وچون ويڙو وير.

ڪافي 88

تللھ: مان آھيان خود مالڪ موليٰ، ڪير سڏي ٿو مون کي انسان.

1. احدون عبد سڏا ڪر آيم، قائم ڪيڙم ڪن قرآن.

2. مست المستي مستئون مستي، بيخودي جو بات بيان.

3. "انور" سر اظهار انا الحق، آھيان سارو سر سبحان.

ڪافي 89

تللھ: آدم ساڏا نام، ساڳي سر سبحان به مين هون.

1. عرش عظيم تي ساڏا اوتارا، الست بربڪر ماريم نعرا.

قالو بلي هي ڪلام، قل هو الله قرآن به مين هون.

2. صورت بشري پاڪر چولا، ڪٽف دي وچ مئين ڪيتا هي اول.

احدون عبد امام، شريعت دي وچ شان به مين هون.

3. نانڪ لچمڻ نام ڌرايم، بندرا بن وچ کان سڏايم.

وچ دڱاري دام، گرو گوپند گيان به مين هون.

4. "انور" حق انسان ٿي آيا، عشق دا مئين چا بحر بنايا.

آڏي والا هي انجام، سولي سر سلطان به مين هون.

کافي 90

جڏهن مستي ۾ مون آيس تڏهن ربُ ربُ سڏايون ٿا. الله:
جذب جلوي جلالي جي جسر سارو جلايون ٿا.

1. مدح مدهوش منابي هون، مجازي مست شرابي هون،
نظر نشان نوابي هون، عرش اعظم اڏايون ٿا.

2. اٿنا اسرار احديت، بقباب الله ٻا صورت،
قرب قائم كماليت، قدم قادر ڪڏايون ٿا.

3. احد "انور" اثر اعليٰ، بحر باسر بسر بالا،
مهيسي مست هون مولا، هم اوستي حال هلايون ٿا.

کافي 91

قدم منهنجو پري پهتو، اڃا منصور آ اوري. الله:

1. توڙي آدم صفّي الله، توڙي آ نوح نجي الله،
توڙي ابراهيم خليل الله، موسيٰ ڪوه طور آ اوري.

2. توڙي مجنون توڙي سرمد، توڙي فرهاد ڪئي آ حد،
انهي حد کان آهيون لحد، مگن مخمور آ اوري.

3. نفسي جوناد وڃايو سي، فنا کان فيض پايو سي،
عدم "انور" ملهايو سي، الاهي نور آ اوري.

کافي 92

تِلھ: ڀياسِي يار فنا في الله، سڏايون ٿا خود الله.

1. لقب لاشڪ لاحدي، آهيون عثمان مروندي.

رڪون ٿا راز حق رندي، جذب جلوي جلال الله.

2. آهيون مدهوش منجهه مستي، هٽائي حال حد هستي.

خبر خاڪي ختم خستي، بندر باسر بقا بباله.

3. ڪٿر ڪوهي ڪولاهي ڪب، رضا رازق آهيون رب رب.

عطا اسرار "انور" اب، قدم قادر ڪلام الله.

کافي 93

تِلھ: مٿين هون يارو آپ الله، رب رحيم رحمن پي مين هون.

1. ڪُن فيڪون دا خيال جڳايم، شوق ڪنون ڇا جهان بڻايم.

مَن هون آدم صفي الله، هادي هر انسان پي مين هون.

2. ذڪريا نون ڪرڻ چيراييم، موسيٰ، خر، ڪوه طور جلايم.

چِڪي چڙهايم خليل الله، نوح والا طوفان پي مين هون.

3. عبديت دا پاڪر چولا، ميم دي وچ مٿين ڪيتا اول.

مَن هون احمد اسدالله، وچ قرآن دي بيان پي مين هون.

4. عاشق هوڪي ماريم نغرا، سر "انور" دي ساڏا اوتارا.

هن هوبا مَن جلال الله، سارا سر سبحان پي مين هون.

ڪافي 94

- ڦلھ: جي فنا في الله ڪان، آهيون فنا آهيون فنا،
هو بقا بالله ڪان، آهيون فنا آهيون فنا.
1. مان تون ۾ محو ٿي، محو سندي ميدان ۾،
ارض و سماء آسمان ڪان، آهيون فنا آهيون فنا.
2. خُدا جلّ جلاله حال جي، اُٿا الحق اثبات ۾،
آءِ اڳي الا الله ڪان، آهيون فنا آهيون فنا.
3. توحيد ۾ تيريز ٿم، طولان تنها ٿيو تباه،
قَم بِإِذْنِ اللَّهِ ڪان، آهيون فنا آهيون فنا.
4. بي مثل بي چون ۾، "انور" غواصي ٿيو غروب،
عدم نفي ناه ڪان، آهيون فنا آهيون فنا.

کافي 95

- ٿله: هر صورتِ اظهارِ ٿيس، انسان مان حيوان مان.
1. هڪ جاءِ هيس حيرت نه هئي، داڻو کاڌم عبرت پئي،
حرکت اصل ابليس ڪئي، نادان مان شيطان مان.
2. ڪاڻي موسيٰ ۽ فرعون مان، ڪاڻي عرش عيسيٰ ٿي وڃان،
داؤد آ اسم عيان، امڪان مان عمران مان.
3. اچي عبديت اولو ڪيم، اسلام لاءِ احمد چيم،
جڏهن خيال پنهنجو جي پيم، فرقان مان ڪفران مان.
4. ازل کان آهيان علي، نالو منهنجو ربِ جلي،
ڪل شيءِ هو هلي، شاه مردان مان مروان مان.
5. "انوار" ٿيو اظهار حق، اسرار حق اعتبار حق،
ساقيءَ صحي سردار حق، مٿيخان مان مستان مان.

کافي 96

- اڳ هيس الله مون. اڄ ئي آيس چاڪ هت. ڏلهه:
1. تخت اعليٰ ويو جڏهن. ڪيئن چوان لولاڪ هت.
  2. برهه بدناميون ڏنيون. ڪيئن ٿيس حق پاڪ هت.
  3. نينهن جو نادر هيس. چا ڪندي هاڻي خاڪ هت.
  4. خيال جو هيڙو خزانو. اڄ فنا فيراق هت.
  5. عرش کان وٺي فرش تي. موهيو حبيبائي هاڪ هت.
  6. سونهن جو سردار ساقي. منهن مٿي مشتاق هت.
  7. جام وحدت جو پيئاري. پاڻ ٿيس پياڪ هت.
  8. برهه جو بانڪو بهادر. ٿيو دائه درد ناک هت.
  9. "انور" سندي انهي حال تي. هادي ڪندو هيراڪ هت.

کافي 97

- ڏله: ڪلام الله تي قادر، قرآني هون قرآني هون،
 شمر شاهي شاهانه شوق، شيطاني هون شيطاني هون.
1. صراحي سرڪ تي سالم، اولاسي اثر جا عالم،
 ڪلائي ڪار آقائو، ڪماني هون ڪماني هون.
2. ڪلائي ڪدح ڪبابي هون، شهنشاهي شرابي هون،
 رندي رهبر ربابي هون، رحمانِي هون رحمانِي هون.
3. مهيسي مست مئي محڪم، حلاجي حال یر همد،
 انا الحق عين منجه عالم، نيشاني هون نيشاني هون.
4. توحيدِي طبل تن توبت، وڄائي نينهن جي توبت،
 ٿيو "انسور" سر ثابت، لائاني هون لائاني هون.

ڪافي 98

الله: پَسَن پڇاڻير پاڻ، اڳي عدم ۽ دم کان پنهنجو.

1. نفي اثبات اسم ٻئي اوري، اوري تن اهڃاڻ،
ماڳ محروم مُدار آ منهنجو.

2. اُونهو مُلڪ اسان جو اعليٰ، ڄاڻي ناهي ڄاڻ،
سارو سَير سڃاڻم سَنهنجو.

3. حد لاحد جو لاڳهو لائيو، "انور" اسم امان،
تاب نه هلندو تائي تنهنجو.

ڪافي 99

الله: حد لاحد کان اڳي اسان جو، آهي سارو مُلڪ مڪان.

1. ملڪ عدم پرواز ڪيو سي، آهي منهنجو نفي نيشان.

2. بي مثل بي چون چمن یر، بي جسم هون جوت جوان.

3. عين الله لا الله له هو، "انور" فنا في لتو ميدان.

کافي 100

تلہ: کین ۾ وڃي کين ٿياسي کين جو چاڙهي ڪنن
ناهي خالي ناهي پريل ناهي اڌ نه مٺو.

1. بيچون واري بحر ۾ بي مٿل آهيون اصل
هون غواصي گم غازي جو هري گوهر گهنو.

2. لا لاهوتي لامڪان لاحد لهُو ۾ لا ٿيس
عين کان آهيون عدم جنسار جوڳي ٿيو جهنو.

3. غلبي غباري غيب ۾، "انور" وڃي غرق ٿيو،
ملڪ منهنجي تي ادا، ٻيو اصل ناهي پٺو.

کافي 101

تلہ: سارو سير صفا سير سَر پا سَر
اسم علم دم بَسَم بشر، ڪن قَلزم ڪَل قطع قنبر.

1. عرش اشارو ثابت سارو، وحدت وارو آهي نينهن نظارو،
پاڻ پسي کيم پل ۾ پَسارو، هادي حدث بَس شمس قمر.

2. شوق شريعت طور طريقت، حال حلاجي حڪم حقيقت،
ملڪ منادي منجه معرفت، هم تم تم ٿيو بدر بحر.

3. نظر نشاني سر سلطاني، اعظم شاني حڪمراني،
پسڻ پيشاني رخ رحمانِي، ختم عدم ۾ اَمَر "انور".

کافي 102

- آهيان مون شيطان پنهنجي فيڪل ۾ پاڻ اچي قائم.   ٿله:
1. ازلي نالو عزازيل منهنجو، لوڪ سڏن بيمان.
  2. آدم ظاهر ٿيو احد منهنجي کوئن، تڏهن ٿيس حيران.
  3. احد احمد کيم ڪن قلزم ۾، سارو بات بيان.
  4. "انور" نالو شوق مان شاهي، نينهن ڪيو نيشان.

کافي 103

عـدم ۾ آدم صورت الله دم آ. ٺله:

فنا منجه بقا، فنا في الله دم آ.

1. منجه غير گوندر ۾ گمراه دم آ.

گوهر گنج خورشيد بدر باه دم آ.

2. اَشْهَارُ الْوَفَّ لَمْ يَلِ اللَّهَ دَمَ آ.

هُوَ لَهُ لَا هُوَ اللَّهُ دَمَ آ.

3. اِذَا تَوَاتَرُوا وَارُوا يَرْوَاهُ دَمَ آ.

تَيَوَّعِينَ آوَاظَ أَرْوَاحِ دَمَ آ.

4. گگن گيان گوني ۾، گذر گاه دم آ.

پسي جو پسن کي سو پساه دم آ.

5. مثل بي مثل ۾ محکم ٿيو ماهر.

"انسور" علم عين اسم آدم آ.

ڪافي 104

- آدم سندي جدائي، رضوان ساڻ ٿي وئي،
 حورن ساڻ ڪيائين، غلمان ساڻ ٿي وئي.
1. مولا پنهنجي امانت، آهي رکي جنهن گهر ۾،
 افسوس آهي ان جو، مهمان ساڻ ٿي وئي.
2. ارض و سما ۾ اعليٰ، آهي دوست سڀ ڪنهن جو،
 جنهن ساڻ جيئن جي هجي، حيران ساڻ ٿي وئي.
3. جيڪي گهريو آ جنهن تي، آهي مليو سو تنهن کي،
 عبرت آنا فڪر جي، فرمان ساڻ ٿي وئي.
4. بي گمان غمن ۾، آهي ٿيو غذائي،
 ويتر ڪيائين واہ واہ، ويران ساڻ ٿي وئي.
5. پيدا فنا بقا کان، آهي بقا فنا ۾،
 موجود قدرت "انور"، انسان ساڻ ٿي وئي.

ڪافي 105

- ٿله: هاڻي ڄاڻ ويٺو تو سڀ ڄاڻي، اڃا چئڻ ٿو پلجي اچي ويس پائي.
1. جڏهن هئين تون يار يگانو، پوءِ اچي ڪيئي ملڪ بيگانو.
نه هيءُ ڏاڏو نه هيئي نانو، ڪنهن ته وڏو هيءُ راڻي.
  2. بي صورت مان صورت پاتئي، ڳالهه ڳجهه جي ڪيئن پئي ڄاڻي.
لئون اها وري ڪنهن سان لائي، دانهان ڪرين ٿو هاڻي.
  3. ظاهر ٿي هت آدم آيل، نه ڪنهن چڻيو نه ڪنهن جو ڄايل.
ڪير ڪري هاڻي توکي قائل، فقط حوا جي هواڻي.
  4. ڪير آهي جيڪو توکي ٺاهي، توکي ٺاهي وري توکي ڏاهي.
پاڻ چڙهئين اچي پنهنجي ڦاهي، ڪنهن وڪڙ سنڌي ته وراڻي.
  5. جنهن سان تون ٿو جيڏيون ڪرين، ڏوهه رکي وري تنهن کان ڏرين.
ڏيان نه تون ٿو پنهنجون ڏرين، درد وڌائين ڏاڻي.
  6. ڇڏ مٺا تون پنهنجو ماڻو، ڪاڻي آدم سڏائين ڪاڻي "انور" سڏائو.
ملهه آ تنهنجو هڪڙو ڏاڻو، لک ورهيه ٿيئي وڪاڻي.

۱. پاڻ پسي ڏس پسن پڄاڻي، ڪر خيال عقاب آواز اڳي.

2. جنهن سر ثابت سر سمجھايو، سو سر سارو ساز اچي.

3. نظر نیشان نواب نوایا، اَتئی نیھی نویت ناز اِگی۔

4. "انور" ملک عدم یر آدم، ٲي غازي ڏس غماز اڳي.

کافی 107

للہ: کرپکی پرواز اوڈانہین، جائی تنہجو ملک کان.

1. وَنَحْنُ وَاړي وټ وجهين ټو، آهي تنهنجو نام نيشان.

2. اَنَا اُحْمَدُ بِلَامِيْمِي، بَشَرٌ كَيْوَا هَتْ بِيْرَانِ.

3. قمر بااذنی قول آق‌دسی، شاهي تنهنجو آهي شان.

4. ”انور“ عشق جنہیں سر آيو، نینھن کیو آہت نادان۔

کافي 108

- ٺله: عرش مٿي آستان آ تَنهنجو. هٿڙي آئين ڪيئين.
1. مَوٽو قَبَل اَنٽ مَوٽو. تڏهن جهان ۾ جيئين.
  2. سر سان ثابت ڪر هن سر ڪي. آب حيات جو پيئين.
  3. پاڻ پسي ڏس پاڻ ۾ پنهنجو. واٽ وصال جي آئين.
  4. "انور" حال هم هڪ حق ٿيو. همدم حاصل هيئين.

کافي 109

- ٺله: آهين تون سلطان. هٿڙي چاڪ ٿي آئين.
1. اڳ هو تَنهنجو مذهب ڪهڙو. ڪهڙو هيوئي دين ايمان.
  2. بي نيازي بي پرواهي. خاص هئين خود خان.
  3. نالو نامء نيشان نه ڪوئي. ظاهر ٿي انسان.
  4. شاهي مان ٿو ڪرين گدائي. بره ڪيوئي پيران.
  5. هٿڙي اعليٰ شان آ تَنهنجو. پوءِ ڇو ٿئين پريشان.
  6. آهين تخت هزارِي جو مالڪ. حيرت ڪيوئي حيران.
  7. "انور" ساقي سر جو ساغر. مفت مليوئي مٽيخان.

ڪافي. 110

- لله: اسين نانگا نظر جي نگاهه ڄا، آهيون مست قلندر شاهه ڄا.
1. پُر ڪر پيالو يار پيئون ٿا، دائر دنگ درگاهه ڄا.
  2. مٺي مدامي مخمور هون، بانگا بي پرواهه ڄا.
  3. هون شرابي شوق ڀر، واحد وجهه الله ڄا.
  4. علم عبادت زهد زياده، ويا ننگي جي ناهه ڄا.
  5. هي سر صوفي صاف هن، ڪچي ڌڻي جي ڪلاهه ڄا.
  6. عشق امانت مگن مظهر، "انور" جي ته الله ڄا.

کافي 111

آئي هون دربار مست قلندر والي. قلند:

1. مست قلندر هي مروندي، بلخ بخارا ثمرقندي،
صاحب سند سردار.

2. شهنشاه شهباز شاهان، علي نبي دا هي پروانه،
هادي حسيني بار.

3. لعل قلندر هي لک پالي، آون سوالي مول نه خالي،
قادر قربدار.

4. شاه قلندر ابن علي کو، سوال ميڏا مظهر جلي کو،
داتا ڏيون ديدار.

5. "نور" پاڪ پنبجان دا گولا، هر دم آڪي مولا مولا،
پروسي پوتار.

ڪافي 112

مست آهيون مستان، ديوانه ديوانا. ٿله:

1. قريون ڪنڌ ڪپائن ڪوپا نينهن ڪيا نيشانا.

2. بره بيراجي بيوس ڪيڙا، سير گرن ٿا سلطانا.

3. حسن هادي جي هزارين موهيا، پرتون ليا پروانا.

4. محب اسان جا آئي وسايا، "انور" چئي آستانا.

ڪافي 113

رند ٿي رهبر سڏايون، مست هون مڻيخان ۾. ٿله:

اناالحق اظهار ٿيو، منصور جان ميدان ۾.

1. آءُ الستي يار اعظم، قرب آ قالو ڪلام.

جي اوهين ڪولي ڏسو، هي قول آ قرآن ۾.

2. احد ٿي عبد سڏايم، ڪنف سارو سير آ.

بيڪ بشري مير اولو، وچ شريعت شان ۾.

3. خود خدا خيرالبشر، آيو سير ۾ "انور" صحي.

لامڪان لاهوت لائق، عين ٿيو انسان ۾.

کافي 114

تلھ: شڪ شرم سڀ لڳو سڀي، پير پڙ ۾ پاتو سڀي.

1 خواري خاص خمار اسان جو، ڄاڻ انهي ۾ ڄاتو سڀي.

2 گلا غيبت زلف اسان جا، پاڻ مٿي سر ڄاتو سڀي.

3 "انور" عشق ڪيو آ ديوانو، قابو قيد ۾ ڦاٿو سڀي.

کافي 115

تلھ: ڏم ڌام لڳي گُن گيان گگن، مستان مهيسي مٿيان مگن.

1 سامي سر سرت سبحانا، گوهر گر گفتار گيانا،
کامل هي ڪلتار ڪندن.

2 يڪ رنگ يار يگانا ياقِي، الڪ اسم اسرار انيڪي.
مست الستي ماڳ مدن.

3 غنچء غنچء گل گل گياني، پس پسي هي پاڪ پيشاني.
باغ بدر چوڌار چمن.

4 آڏوتي اثبات اوتاري، "انور" قلزم علم اشاري،
چلت چلت چمڪار چندن.

کافي 116

للہ: مئي مست مھيسي مندر وچ، آيا نات نظاري نظر وچ.

1. گن گيان گگن وچ گگردا، پت پيتم پياللا پر دا.

ديدار دئاري دُر دا، اهو سير صحي سير سر وچ.

2. هر هر دي حال حقيقت من راني محض ملاقي مت.

گن گيان گوهر دي گياني گت، هن بي رنگ بيک بشر وچ.

3. حُسن حقيقي هر هي، اي صورت صاف صغر هي.

اسرار امم الم هي، هي سارا سير صدر وچ.

4. دم دم دي درس درازي، رند راز رضا تي راضي.

بڻي بي خود با خود بازي، اهو دائم دم "انور" وچ.

ڪافي 117

ملڪ مستي جي مڱن، مخمور ٿيو منصور حق، ٿلهه:

نروار ٿيون نادر نشانيون، ناهه پر هي نور حق.

1. بيخودي پرپر ڪيڙو، خود بنائي خيال ڪي،

”خَر موسيٰ صلعتا“ ويو جلي ڪوه طور حق.

2. منجهه جلائي جي جذب، ٿيو جلائي جو جس،

قَم پاڙني جو ٿيو دائما دستور حق.

3. اَنّا الحق اثبات ”انور“ ٿيو حق حڪم مختيار تي،

ملڪ سارو ڪرمدا منظور حق.

ڪافي 118

- ميدان مستي جي ٿيا، مردان جلدي جلدي،
آيا پيهي هن پڙ ۾، پروان جلدي جلدي،
تله:
1. وحدت وصال واري، اظهار ٿيا اوتاري،
نروار منجهه نظاري، نيشان جلدي جلدي.
  2. سورھ سڃا سي سامي، جنسار جوڙيائون جامي،
مٿيخان ۾ مدامي، مستان جلدي جلدي.
  3. سر کي صحي سڃاڻي، منصوري مطلب ماڻي،
قاتل ڪپر توڻ هاڻي، قربان جلدي جلدي.
  4. "انور" حقيقت همدم، غازين ڪيو آ ڪم غم،
سر صاف آهي سالم، سلطان جلدي جلدي.

ڪافي 119

ميدان مستي جي ۾. مردان ٿي ملهن ٿا. ٿله:

پيحال جي پتنگ ٿيا. پروان ٿي پڇن ٿا.

ڪنڌ ڪات جي ڪٽي تي. ڪوٺا ڪمال قائم. 1.

ڪوهي ڪير ڪولاھي. قربان ٿي ڪين ٿا.

لائق لطف لطيفي. لاشڪ ڪيو لقب ڪي. 2.

لاھولہ 'لحم ڪٽي. لائان ٿي لهن ٿا.

سالم سخن سچارا. 'انور' سفر سنڀائن. 3.

سر ڪي سڃاڻي ثابت. سلطان ٿي سلن ٿا.

ڪافي 120

للہ: اثبات اشاري علم مین هون. هر صورت سير سلم مین هون

1. وَتَحَنُّ وَاصِل وَحْدَت واري. ناٿ نیشان نظر نظاري

قائم ڪن قلزم مین هون.

2. مهيئسي مستان منادي. واحد وصال وادي.

اَنَّا الْحَقَّ اَمَلَم مین هون.

3. ڪل شي؛ قادر قائم. سير سمورو ثابت سالم.

حاضر هر هڪ دم مین هون.

4. مستقيم مڪمل ڪامل. شاهي شوق شهبازي شامل.

عرش عقاب اعظم مین هون.

5. منجهه مثل بي مثلي ماهر. ذوق ظهورو ذاتي ظاهر.

"انور" عين عدم مین هون.

کافي 121

نادر نفي ۾ نيهي نروار جلدي جلدي. ٽله:

اثبات ٿيا عدم ۾ اظهار جلدي جلدي.

1. منصور مست مجازي، رند راز تي ٿيا راضي،

بيخود بنائي بازي، بردار جلدي جلدي.

2. باسر بهادر بالا، اسرار اعظم اعليٰ،

چوڌار چمن ۾ چالا، چمڪار جلدي جلدي.

3. لاشڪ ٿيا لاثاني، جنسار آ جسماني،

سر صاف سي سلطاني، سردار جلدي جلدي.

4. قلزم کمال ڪن ۾، موجود منصب من ۾،

احسان ٿيو عدن ۾، "انوار" جلدي جلدي.

ڪافي 122

نفي ٿي نهاريون، نظاري نظر سان،
جلائي جسٽر ڪي، فنا جي فخر سان.

45:

اڏامي الائي. عڪس جي اشاري.
سڃاڻيون سخن ٿا، ثنا جي سفر سان.

1

قدم قيس قادر، ڪمالي قسم جو،
ڪمايون ڪفر ٿا، ڪولاهي ڪٽر سان.

2

بشر باغ بيچون، بلبل بقا ٿيو،
الائي ٿو ”انور“، عدم جي اثر سان.

3

ڪافي 123

ٿله:

مئي جو مندر مدامي، منظور جلدي جلدي،
مستي مهيسي مٿ تي، مخمور جلدي جلدي.

1.

قائم قدح ڪمائي، ڪامل ٿيا ڪبابي،
قربان تنهن ڪپر توڻ، ڪوه طور جلدي جلدي.

2.

جوڳي جذب جاڳائڻ، ڪامل قدم ڪڍائڻ،
ميدان ٿا ملهائڻ، منصور جلدي جلدي.

3.

نيزي نيشان نادر، نروار ٿيا نظاري،
بيشڪ برهه م باسر، پريور جلدي جلدي.

4.

”انسور“ عجب اشارو، سلطان سر جو سارو،
تن من اندر تنوارو، طنبور جلدي جلدي.

ڪافي 124

- ٻڌ: مولا مست قلندر شاهه آهيون، پاڻڪا برهه جا پيرواھ آهيون.
1. جلوي نور جمال جلال آهيون، قادر قرب ڪمال ڪلال آهيون،
حاضر حسن حرام حلال آهيون، مظهر مورت مخفي ماه آهيون.
  2. اعليٰ عشق آڙاھ عوشاقي جو، خود خاص خيال آھي خاڪي جو،
بي پاڪئون پاڪ جي پاڪي جو، اسد ارض مٿي اسدالله آهيون.
  3. اھا جذب جھادن جائي آ، نيزي نينھن وارن خود نمائي آ،
جيڪا فنا سا بقائي آ، صاحب سر مٿي سرواھ آھيون.
  4. "انور" سر سبحان آھي، ڪاٿي خادم ڪاٿي خود خان آھي،
اھو صورت جو سلطان آھي، ساڳي الانسانُ الله آھيون.

ڪافي 125

- ٻڌ: اسان صوفي مست قلندر هون، ڪڏان ٻاهر هون ڪڏان اندر هون.
1. ڪڏان چور بنون ڪڏان ساڌ بنون، ڪڏان نون نفي اثبات بنون،
ڪڏان ڏينهن بنون ڪڏان رات بنون، اسان عشق عجائب وندر هون.
  2. ڪڏان ملان هون ڪڏان قاضي هون، ڪڏان شاهه شرع تي راضي هون،
ڪڏان بيحد برهه دي بازي هون، ڪڏان مسجد هون ڪڏان مندر هون.
  3. "انور" بن ڪر آيو سي، سارا غير دا وهر وڃايو سي،
اھو بارا سر تي ڇايو سي، هر مذهب وڃ هلندڙ هون.

کافي 126

- قله: منجهه مستي دي هوشيار، مين هون مست قلندر يار.
1. جذهن آدم کي لڳو ذوق درو، عقل پڳو ٻڌو عشق ترورو.
هڪ چوڪ کيوا چست چريو، ٿي دائي جي درڪار.
  2. جذهن پيتم شوق شراب ميان، ٿيس نادر نات نواب ميان.
هائي گم ٿيو بحر خباب ميان، ٿي گوڙ مٿي گجڪار.
  3. کيئن موسي ٿي مخمور ويو، مٿي جوش جبل ڪوه طور پيو.
هائي بره اچي ڀرپور ٿيو، هڪ تجليءَ تي تڪرار.
  4. موج چڙهي مئڻخاني آيم، سارو بار بره جو چايم.
سافي سِر ٿي سِر سمايم، "انسور" تي اعتبار.

کافي 127

مَينَ هُون تَخت هزارا دارا، مَينَ هُون مَينَ هُون يار. ١٤٤:

1. ملڪِ عَدمِ پروازِ کَريجي، مَوْتُو قَبَلَلِ ماڳِ مَريجي.

وَنحنِ اقربِ خيالِ ذَريجي، آپِ کيترِ پَسارا دارا.

2. مَينَ سَلطانا سرِ سَبحانا، اَلِإِساني نامِ نِشانا.

هَرِ صَورتِ هِي ملڪِ مَکانا، اَعلِي شانِ هَمارا دارا.

3. مارِ اَنّا الحَقِ نَعرِ "انور"، بِيحدِ برهَ بَهارِ "انور".

صَوفي هُون سرِ سارا "انور"، عاشقِ هُون اَظهارا دارا.

کافي 128

خَويروءِ خوشنما خورشيدِ ثِيا خُتنگِ. ١٤٥:

نِينهن جي نِيزي چڙهي، نروارِ ثِيا نَسنگِ.

1. اَلا عَشقِ جي آڙاهه جا، عاشقنِ انصافِ کِيا.

صَوفين جا سرشادِ ثِيا، اَتي پروازِ ڪنِ پَتنگِ.

2. مَئيخاني مستِ ماهر، تِئڙو هِي ذوقِ ظاهِر.

پِڪون پي سِي پاڪِ پَرور، مالڪِ اَهي مِلنگِ.

3. "انور" عَوشاقِ اَڪبر، بي رنگِ بحالِ بَرَسر.

مَظهِرِ مَکانِ بَهِتر، جائي جَهادِ جَنگِ.

ڪافي 129

تلھ: ملڪ انهيءَ ميدان ۾ مانجهي، مرد اچي مختيار ٿيو.

1. صوفي سير ڪرڻ لڏ سالڪ، سوره سو سردار ٿيو.

2. جاجڪ آيو جڳ ۾ جوڳي، جامو تنهن جنسار ٿيو.

3. عدم مون اثبات اسر هي، احمد جو اظهار ٿيو.

4. ڪُنْتُ ڪُنْزاً مخفي وارو، واحد واپار ٿيو.

5. اَنَا احمد بلاميمي، طالب سان تڪرار ٿيو.

6. وَنَحْنُ اقرب ويجهڙو، هر جاءِ حڪم هزار ٿيو.

7. نينهن وارو نيشان ننگ هي، نات اچي نروار ٿيو.

8. مَن خُدايم "انبور سائين" اَنَا الحق اعتبار ٿيو.

ڪافي 130

- ٿله: مانجهي سي مستان، قرب اسان جي قيد ڪيا هن.
1. محبت وارا مٿڪا ماڻڪ، هيرا موتي مرجان،
لاهوئين لڪ لعل ليا هن.
2. ديد اسان جي ڪيا هن دم دم، دانه سي ديوان،
ڪڏي جيڪي پڙم پيا هن.
3. زينت وارا زُٿار زبردست، زابر ڪيا ڏيشان،
وحدت واري ويساه ويا هن.
4. ناٿ اسانجي نظر سان نيهي، نينهن ڪيا نيشان،
رانول رمز رنديءَ جي رهيا هن.
5. باز بهادر بره جا بحري، پروازي پروان،
”انور“ جي آڙاه آيا هن.

کافي 131

تلہ: نانگن جا نشان اڄ اوتارن تي تازيون تتواران.

1. سورھ سامي سير جو سارو، ثابت ڪيو سامان.

2. جوڳي جڳت ۾ جوڳ جون جڙيون، جڙئون ته جوان.

3. واٽ وصل واري واري ٿيا واصل، وڃائي ويران.

4. مست مگر ٿيا مت تي محکم، مرد اچي مڻخان.

5. "انور" مالڪ ماڳ مندر تي، ملهائي ميدان.

کافي 132

تلہ: نانگا ٿي نروار، چوٽ چڙهي ويا ناٿ نظر سان.

1. سالم سفر سير جا صادق، مالڪ ملڪ عدم جا عاشق،

اهي ٿيا اظهار.

2. لا لالقب لاثاني لاحد، وصل واصل وحدت واحد،

مالڪ ٿيا مختيار.

3. ٿيا مست مهيسي مدهوش، "انور" همدم حال هم دوست،

سالم سخن سچار.

ڪافي 133

نڀهي ناٿ چڙهي ويانائڱا نظر،
جورگي جسر جلائي سامي سانگ سفر.

1. جذبي جوش جلائي جذب جهٽي، منسب ملڪ مهيسي ماڻ مٽي،
حاکم هوت حببي ڪيئن حڪم هٽي، خوش ٿي خيال انهي ۾ ٺهن خان خبر.

2. وحدت واٽ ويراڱي واصل ٿيا، پل جا پيچ پلڪ ۾ تن کي پيا
هادي حال حااجي حڪم هيا، بيشڪ بار بره جي بوسيا بحر.

3. "انور" عشق عوшаفن عجب آيو، سورھ صاف سولي تي ڪن سفر سعيو،
رندن ريت رسم تن اهو آ رايو، اعظم عين ڪيا انهي اسم اثر.

ڪافي 134

نڀهي ناٿ ڪيا اثبات عشق آفات ٿيو اظهار،
سر سلطان منجهه مٿيخان ٿيو نشان آ نروار.

1. جوڳي جنگ پائي لنگ سالم سنگ ۾ صادق،

منجهه ويراڳ هادين هاڳ مستي ماڳ تي مالڪ،

چشمان چال ٿيا برحال خوبان خيال جا خالق،

مالڪ مام غازين گام دیدان دام جي دیدار.

2. ڪات ڪلال جنگ جال مست مال ٿيا مخمور،

شوق شراب نينهن نواب بره جي باب ۾ پريور،

سولي سير پائن پير دائر دير نه دستور،

هڪل حلاج ڏوڙا ڏاج سر تي تاج آ تلوار.

3. عشق آڙاه بيشڪ باه عاشق آه منجهه عالم،

ٿي پروان منجهه ميدان سر سامان آ سالم،

ايڏي اور زورون زور مالڪ مور ڪٿي معلوم،

پاڻ پتنگ ناز ننگ ٿيو اڙپنگ منجهه اعتبار.

4. بحر بيچون گونا گون اونهان اونھ وج عاشق،

ٿي غازي ره راضي ڪٽ بازي تون بيشڪ،

هٿ چوتو هن غوطو مله ماتو له ماڻڪ،

انور راوت گوندر گھوٽ چينچل چوٽ ٿيو چمڪار.

کافي 135

١. له ناټ نظاري نظر یر تون، هر صورت بیک بشر یر تون.

1. بی مثل بی چون چمن یر، غنچه غنچه خار گلن یر،
میوی شاخ شجر یر تون.

2. کات کال قتل منجه قاتل، قائم کنه کټی تی کامل،
توحیدی تبر یر تون.

3. پئمال پسم پرونه پس تون، وحدت وارون واریر وس تون،
حاضر حکم هنر یر تون.

4. ارض و سماء اثبات اشارو، توحیدی طولان تنوارو،
شامل شمس قمر یر تون.

5. مگن مخمور مټی مټی تی، حاضر لی تون حمیر هټی تی،
موکی واری مندر یر تون.

6. نفی اثبات علم "انور" لی، سیر سمورو ثابت سیر لی،
عدم واری اثر یر تون.

ڪافي 136

ايندا نيٺ نانگا، نظر جي نظاري،

اسرار اعظم، عشاقن اوتاري.

ٿيا مست مخمور مٽي جا مدامي، صفا سير سردار سالم ٿيا سامي،

اثبات اعليٰ اسم ڪيا اشاري.

هليا جنگ جوگي جذب ڪي جاڳائي، وڏا ونگ واسينگن وصل جا ورائي،

هتي مند مستي مرلي سان ماري.

”انور“ اثر عشق عاشق ٿا اورن، ثابت سخن سر جو سلطان سورن،

همدم هنگامو حڪم جي هاڪاري.

ڪافي 137

نيزي ناٿ نسنگ، نانگا سي نروار ٿيا. ٿله:

شوق شرابي شاه جا. شهبازي شائق. 1

مست مهيسي ملڪ تي. محبتي مالڪ،

مٽي تي سي ملنگ، مدامي مئدار ٿيا.

ڪوٺا هن ته ڪٿي تي. ڪامل ٿا ڪسجن. 2

ڪنڌ جنهن جا ڪاٺ م. ڪوڏيا ڪين ڪچن.

وحدت وارو ونگ، ويراڳين واپار ٿيا.

برهه وارن کي برسي. پيڙ ٿا پڙڪن. 3

منجهه جالِي جوش م. جوڳي جنگ جلن.

پروانہ سي پتنگ. مچ تي مختيار ٿيا.

انا الحق اثبات ٿيو. اندر عوشاقي. 4

”انور“ منجهه ميدان م. مانجهي ڪين مڙن.

آڏوتي اڙپنگ. عاشق اوڀر دهر ٿيا.

کافي 138

نگه نات واري، نظر تي نظر ٿي، ٿله:

عطا عين اعظم، اثر ٿي اثر ٿي.

1. قدح جن ڪمايو ڪلاي ڪمالي.

ڪولاهي ڪپر ڪي ڪثر ٿي ڪثر ٿي.

2. بقا بيڪ باپوت برسر بحالي.

بنائي بسر جن بندر ٿي بندر ٿي.

3. قتل ڪل قدم تي ڪپن ٿا ڪپر ڪي.

قرب آ ڪمالين قدر ٿي قدر ٿي.

4. وره جن وسايو ولايت وندر آ.

وصالي ويراڳين وکر ٿي وکر ٿي.

5. عوشاقي اثر عين "انور" علم ٿيو.

اشارو انا الحق اندر ٿي اندر ٿي.

ڪافي 139

للہ: جيڪي ناٿ نظر نروار ننگ، اهي مست مهيسي مٽ تي ملنگ.

1. حسن هادي جي حيران هزاري، نادر ٿيا نيشان نظاري،
اثبات اچي ڪيا عين اشاري، آيا پڙ ۾ پيهي پروان پتنگ.

2. قرب ڪيا ڪيئي ڪونڌ ڪتل، انڪار ڇڏي اظهار اصل،
اختيار اسر اعتبار ازل، چڙهين رمز رندي جي راز جو رنگ.

3. "انور" پيهي تون پاڻ ۾ پس، له ڳر ۾ ڳر ٿي گوهر گس،
ڪر سير سمورو سر جو سرس، وڌا ويراڳين کي وحدت ونگ.

ڪافي 140

للہ: جنهين تي ناٿ جي تيهي نظر ناهي نظر ناهي،
عطا عشق واري ان، اثر ناهي اثر ناهي.

1. ڪري ٿو جوڳ جوڳي هي، جڳت ۾ جسر جو جلور،
تنهين کي سير صحبت جو، سفر ناهي سفر ناهي.

2. قتل لڏ ڪات ڏي ڪاهي، ڪپي ٿو ڪنڌ جي ڪوٺي،
بنا ڪامل ڪپڙ کي ڪا، ڪڙ ناهي ڪڙ ناهي.

3. عرشاقي آتل "انور" جي، اشارو ٿم باذني جو،
اسر اسرار عالم بن، اندر ناهي اندر ناهي.

کافي 141

منهنجي نظر نيشان، شير شتابي ڪيا هن شائق. ٿه

ڪن فيڪون جي آواز اڙايا، حيرت م حيران. 1
حڪم ٻڌي ٿيا حوران ملاڪ.

آدم کي جڏهن اسم اسان جي، ورد ڪيو ويران. 2
تڏهن ٿيو آ امر تي عاشق.

سليمان سڪندر ٿيا تخت کان تارڪ، منهنجي مند مستان. 3
در در پڪيا ڪر بلاشڪ.

جنهن ڏينهن ڪربل م قتل ٿيو قائم، صوفين سر سلطان. 4
لال لهو ۾ وڃي ٿيا لائق.

منصور جهڙا مرد مٽي تي، ڪٽي تي قربان. 5
منجهه في الله جي فنا ٿيا فائق.

”انور“ اسم اصل کان اعليٰ، جاڳي ڏنم جهان. 6
بره ڪيو آ بردو بيشڪ.

کافي 142

گهرو کيو غازين، غمزي باز غماز سان. ١٤٤:

جوڳين جامون جڳ ڀر، جلادن جاري. 1

تبر تن طيلا ليا، سورھ ڪن ساري،

سيف مٿي سامين، سارا سي سر ساز سان.

منجه ميدان مٽيءَ تي، ڪٽيءَ تي ڪامل، 2

جنگ جلال جھٽي تي، وٽيءَ تي واصل،

پيا سي سي پيئن، پسڻ جي پرواز سان.

پسڻ خاطر پنهنجي، پروان پئمال، 3

مچ ڏسي مڇو ليا، موٽڻ تن محال،

رهبر رنگ رجن، رنگيني سو راز سان.

وڻجن واري وٽ وٽي، منجه وصال وصال، 4

اشارو اثبات ٿيو، ”انور“ عين اصل،

عوشاقي ٿا اچن، اٽال حق آواز سان.

کافي 143

- تله: کيتم سير سراسر سارا، وچ صفات دي ذاتي دا.
1. وچ منصور دي چاڻ اهو چاٽم. اٽالِحق اسماتي دا.
  2. ظاهر دي وچ کيتم ظهورا، قرياذني اوقاتي دا.
  3. مست ٿيا هي وچ مٽخاني، ناز نفي اثباتي دا.
  4. همدم هي هوشيار هميش، حاضر حال حياتي دا.
  5. "انور" ڪن فيڪون دا سارا، ٻول پڙهيم پرياتي دا.

کافي 144

- تله: حق ڪر جائين هڪ ذات، پاوين جهات، تون يار اندر وچ.
1. تن من طبلي تار تنواران، لاهوتي لنولات.
  2. آدم سر تون سمجھ الاهي، ڪنف دا سير صفات.
  3. موتو قبلل انت موتو، آپ سڌاوين اثبات.
  4. اٽالِحق چئ تون "انور" سائين، توڻي ڪڻي ڪنڌ ڪات.

کافي 145

هَلِيا جُنْگِ جوگي، پَنائي چير جامون،
وڌائون هَلِ هِنُگلاج، هادين هُگامون.

الله:

1. تير تيز طولان، نانگن جا نشان، سامي ٿيا سلطان،
وڌي وير وهمون.

1.

2. نادر نظاري، اثر عشق واري، سولي سيج ساري،
ويا سوره سامهون.

2.

3. دوله دلاور، ٿيا ثابت سخن سر، "انور" بهادر،
نسنگ نات نامون.

3.

ڪافي 146

جوڳي رات هنگلاج، ويڻ وايون ڪن.

ويڻ وايون ڪن، پورب پنڌ پڇن.

ٺله:

1. الله هُو ته اندر ۾، ورد ويراڳين.

2. مَوْتُو قبلل ماڳ جي، وحدت وايون ڪن.

3. ڪاهوڙين ڪي خيال جو، اوڇڻ آديسين.

4. سورھ ساجد سر جا، نانگا ناٿ نمڻ.

5. هلڻ جو حبيب ڏي، امر عو شاقن.

6. توڪل تڪيو جن جو، طالب تنوارن.

7. ”انور“ عجيبن ڪي، لتو لاهو تين.

ڪافي 147

- جوڳي جسر جلائي سامي هليا سفر تي،
 نانگا نفسي نظاري نيهي چڙهيا نظر تي.
1. بانڪا بحال باقي، ياور يڪا ٿيا باقي،
 اعليٰ عجب عشاقِي، عاشق اڏي اثر تي.
2. سالڪ سفر سنڀائي، ڪامل قدم ڪڍائي،
 قريوَن ڪنڌ ڪپائي، قائم ڪٿي ڪٿر تي.
3. غازي گلاب گوهر، عاشق عجيب "انور"،
 بيحد بره بهادر، بيشڪ بقا بندر تي.

ڪافي 148

- غاري هليا گر نار، جوگي جُگت واري جوڳ جگائي. ٿلهه:
1. گوهر گن گيان گگن ڪئي، گوڙ مٿي گجڪار.
  2. ناٿ نظاري نادر نيهي، نانگا ٿيا نروار.
  3. سڳيون سنڪ سالم سيئي، سورھ چائن سردار.
  4. طالب تڪيا تڪي هليا، توحيدِي تنوار.
  5. ڪنٺ ڪڙولا ڪنيل ڪڙيون، جوڳين جا جنسار.
  6. ووڙڙ واري واٽ وصل تي، واسينگن جا واپار.
  7. الڪ اسم اثبات ڪيا اعظم، آڏوتي "انوار".

ڪافي 149

- جڳي جهاڳي جبل، ڪامل سي قربان ٿيا. ٻه:
1. سڄ سڄاڻي صابري سامين ڪيا سفر،
نگه ٿيڙن نات جي، مٿان نوڪ نظر،
حڪم ساڻ هڪل، هادي تي حيران ٿيا.
  2. منجهه ويراڳي واٽ ۾، وحدت وايون ڪن،
سناسي سرها ٿيا، سر ڏٺو سامين،
آڏوتين لاءِ اجل، اوجاريل امڪان ٿيا.
  3. بن بيان بره جو، پاپو تين بيشڪ،
راءِ ريجهاڻي رند ٿيا، حاذق ٻولن حق،
ثابت چاڻي سل سل، سورھ سي سلطان ٿيا.
  4. ”انور“ عشق آتھن جو، جن جاڳايو جسر،
لهي ويا ٿن لطف سان، غازين جا سڀ غم،
عاشق عين املھ، مالڪ سي مٿخان ٿيا.

ڪافي 150

- تلھ: جوگين سان جيءَ جڙيو، اڙيو منهنجو سامين سان.
1. دونهان اندر ۾ ويا ته ڏکائي، ساهه سُورن ۾ سڙيو.
  2. هيءَ بندياڻي ۾ ڀر چڙي ويا، لاهوتي نه لڙيو.
  3. ”انسور“ کي ويا الڪ جاڳائي، ٻيو نه حرف مون پڙهيو.

ڪافي 151

- تلھ: ڪالهه لنگهي ويا ڪاٻڙي، اهي آڏوتي اڙهنگ.
1. وڃ تي ويراڳين کي، وحدت وڌا ونگ.
  2. لڳن ڪنهن لقاء جو، ڏونگر مٿي ڏنگ.
  3. جلن ٿا انهي جوش ۾، پروازي پتنگ.
  4. جيتي جاءِ نه جهوپڙيون، اتي جوگين لڳي جنگ.
  5. ماسوا الله جي، نانگن ڪهڙو ننگ.
  6. لکيو لاهوتين سان، ”انسور“ تَنهنجو انگ.

کافي 152

١. لاهوت لامکان، بن عاشق ٻيو کير لو ماڻي.
٢. انسان سري و آنا سره، ساڳي سر سبحان.
٣. توحيد تي تن طبلا تڻ تڻ، لاحد نينهن نيشان.
٤. عرش عظيم انا الحق "انور"، بي خودي بات بيان.

کافي 153

١. وڃن ٿا سناسي سفر تي ڪاهيون، جبل ۾ تن جون آهن جايون.
٢. احرام انا الحق اعليٰ عجيبن، فاني في الله جون ڳل ڪاهيون.
٣. من خدايم موج جا مالڪ، بار بره جو وتن چايون.
٤. قمر با اذني قول آ قائم، خوب خوشي سان ڪل ڪلايون.
٥. آذوتي اثبات عدم ۾، گهور ڪري لڪ ويا گهايون.
٦. گوهر غازي گگن جون گوڙان، غير غبار جو گن ڳايون.
٧. ماڳ مئيخاني مئي دم مئي دم، من رائي وصل جون وايون.
٨. "انور" اسم اصل کان اعليٰ، بادم بي دم بره پايون.

ڪافي 154

انهي واٽ وحدت ۾ واصل ويراڳي،
ڪرن سير سر جو سردار ساڳي. ٿله:

1. بره بيقرارِي تنهين سَٽ آ ساري،
رڪن رمز رهبر رندي راز واري،
ڪرن جوڳ جڳ ۾ جذب جن ٿيو جاڳي.

2. وره جي وسائي وينا سر سنياهي،
باپوت برسي بقا بن بنائي،
مالڪ مندر تي ٿيا مختيار ماڳي.

3. هنيائون نينهن نعرو ننگ تن نظارو،
اسرار اعليٰ عشاقن اشارو،
تُرتُون تير ۾ تنهين تار تاڳي.

4. ”انسور“ ملنگ مست مٺي پي منڊاڻي،
اهو ملڪ مستي جو مظهر ٿي ماڻي،
وصالي وصل ۾ وٺائن تي واڳي.

ڪافي 155

- سڀنگاري سفر کي سمايون سمايون ڏله:
 مهيسي مٽي کي ملهائون ملهائون.
1. جذب ٿي جُسي ۾ جسر جي جالِي،
 جڳت جوڳ جُڳ جُڳ جلايون جلايون.
2. ڪولاهي ڪپر جو ڪري قرب قائم،
 قتل جي ڪٽي تي ڪپايون ڪپايون.
3. حڪم جي حشر جو هڳامو آ همدم،
 حاجي هنر کي هلايون هلايون.
4. عدم منجه اشارو علم ٿيو عوшаقي،
 اٺل عين "اٺـوڙ" الايون الايون.

ڪافي 156

بیشڪ بقا بندر تي بازی بڻي بحالي،
جُنگِ جامر پيئڻ جوڳي جامون تنهين جلالي.

1. مٿي پي مٿي جا ماهر محڪم ٿيا مدامي،
مختيار ٿي مندر تي مالڪ اصل موالي.

2. کوڏيا ڪسڻ جا ڪامل ڪاهي اچن ڪٿي تي،
ڪوپن ڪيو قرب ڪي قائم اصل ڪلائي.

3. ”انور“ نفي مان نادر نانگا نسنگ ٿيا نيهي،
نَرِ ناٿ جي نظاري آهي نظر نرالي.

ڪافي 157

تَنهنجي شراب خاني، آهي شراب ساقي،
تَنهن جي پيئڻ سان مون کي، ڏاڍو ثواب ساقي.

1. مَين هون مست موالِي، منهنجو سوال نه خالي،
هر دم رهي جالِي، سَندو جواب ساقي.

2. چَشمِ چمن ۾ چَل پَل، گلزار لائي گل ڦَل،
هَڪار حق جي هَل هَل، ٿيڙو حساب ساقي.

3. مخمور مَٽي تي ماهر، ٿيڙو هي ذوق ظاهر،
نيزي نشان نادر، نيهي نواب ساقي.

4. ”انوار“ سر آوازي، بحرِ عميق بازي،
گرداب گوهر غازي، گم ٿيو خُباب ساقي.

ڪافي 158

ٿله: ساقي شرابِ عشق ۾، مدهوش مطلب ٿي پيو،
الله هو اظهار ٿيو، مٿي نوش مطلب ٿي پيو.

1. بشر هي باقي آهي، خود خاص هي ساقي آهي،
خرقو مٿس خاڪي آهي سر پوش مطلب ٿي پيو.

2. جلوو نظارو نور جو، جيئن انا الحق منصور چيو،
سوليءَ مٿي دستور ٿيو جر جوش مطلب ٿي پيو.

3. هر بحر ۾ ڄاڻي هڪو، پردو کليو ٿي پيو پڪو،
ياقي زهيو ياور يڪو باهوش مطلب ٿي پيو.

4. جيڪي آهين تون چئ ڪشي، جيڪو ٻانهو سو آڏي،
”انور“ سُکر چُپ ڪئي ڪشي خاموش مطلب ٿي پيو.

ڪافي 159

- الله: ساقي سر جاتي سلطان آهيون نانگا نانگا.
 مالڪ مست ٿرون مٿيخان آهيون نانگا نانگا.
1. دائر دائه ڏيد درازي، ڪي هن پيادا ڪي پروازي،
 ڪن ڪي قرب ڪيو قربان، آهيون نانگا نانگا.
  2. رمز اسان جي آهي نرالي، ڪر ڪيون ٿا يار ڪلاي،
 لائق لال ڏسي لاثان، آهيون نانگا نانگا.
  3. جي ڄاڻن سر صاف سودائي، اسان اوڏانهن ڪٿي وڪڙي وڌائي،
 ڪيو علم عقل ارمان، آهيون نانگا نانگا.
  4. عالم عابد زهد عبادت، آهي اسان جو قرب ڪرامت،
 توڙي وره ڪيو ويران، آهيون نانگا نانگا.
  5. جوش جلالي جذب جهڻون ٿا، حال خلجي ڪين هڻون ٿا،
 آهي نينهن ڪيو نيشان، آهيون نانگا نانگا.
  6. بار بره جو بي پرواهي، شوق اسان کي شهنشاهي،
 آهي عرش مٿي آستان، آهيون نانگا نانگا.
  7. ڄاڻ انهي کي ڄاڻ سان ڄاڻ، "انور" سارو سير سڃاڻ،
 جيڪو الله سوانسان، آهيون نانگا نانگا.

ڪافي 160

لاله:

اسين مست مٿي جو منھ ٿا ملھايون.
توحيدِي طبل کي رڄايون وڄايون.

1.

پاڻي ڄامون جنسار ٿي جوڳي جلائي،
نمي ناٿ کي ٿا نڇايون نڇايون.

2.

قدم قرب وارو آسِر تي سُواري،
ڪيئي نام نادرِ نوايون نوايون.

3.

قدح جي ڪبابي ڪلائي قرب سان،
پي ڄام پِرتوَن پيئائون پيئائون.

4.

ٿيو مست مدهوش ”انور“ مهيسي،
انل جي اشاري آلايون آلايون.

ڪافي 161

- منصور ٿي مدامي مئي جو مندر ملهايون،
 پڳمال ڪي پڇائي پنهنجو پسن پڙايون،
 اسرار ڪي الائي، اظهار الائي،
 عتاب ٿي اڏامي، انڪار ڪي اڏايون،
 برسر بقا بندر تي، بلڪل بلخ بسم ٿيو،
 برحال ٿي بسم ڪي، باس بر بحر بنايون،
 انحد اشارو اعليٰ، اوقات جي اثر ۾،
 "انسور" ٿيو عين اعظم، اَنَ اَنَ اسم الايون.

ڪافي 162

ٿله: مست مُدام مئي مٽ تي، مُرد ٿيا مختيار ميان.

1. سِر ساغر جي سِر تي، صاف ٿيا سلطاني،
سِر سبڙهان ٿيو سالر، ساقِيءَ جو سردار ميان.

2. ڪاڻ قتل جي ڪوڏيا، ڪات ڪٽِيءَ تي ڪاهن،
قدح ڪلال جي ڪيڙا، ڪوپن جا ڪاپار ميان.

3. منجه ميدان جي مالڪ، ٿيا منصور مخموري،
ملڪ مهيسي ماڻي، مڱن اصل مئيدار ميان.

4. سِر عوشاق جي اعليٰ، ٿيو اثبات "انور" هي،
منجه انسان اعظم جي، اسر آهي اظهار ميان.

ڪافي 163

ٿله: مئي ٿيو سي مئي دي وڃ، مئي دا هويا بات بيان.

1. لا مذهب سِر مذهب مين هون، مين هون صورت اعليٰ شان.

2. لا لاهوتي لاحد مين هون، اٽا الحق هي ملڪ مڪان.

3. مئي پيالايي ڪر "انور"، جوڙيم سارا جمل جهان.

ڪافي 164

پُر پي پريم پيالا، پيمان جي پساري،
مستان ٿيا مهيسي، مخمور مٿي متاري.

الله:

اسرار عشق اعليٰ، اظهار منجه عوшаقي،
القاب اٿا الادم، انسان ڪيو اشاري.

1.

قطري ڪمال قائم، قريون ڪلال قاتل،
ڪمر ڪلاه ڪثر، ڪوهي ڪپر ڪناري.

2.

نادر نشان نيهي، نازڪ نفي نسنگي،
نرمل نات نظر جي، نانگا چڙهيا نظاري.

3.

گن گيان گت گگن جي، گل گل گلاب گوهر،
غازي غواص غربي، غمزي غلب غباري.

4.

منسب مڪان مين هون، منظور ملڪ مستي،
"انسور" عشاق اعليٰ، اظهار ٿيو اوتاري.

5.

ڪافي 165

پيٽر ڪيف ڪلال، سر سلطان ٿيو آ ثابت سارو. ٻله:

1. مدهوشي واري ماڳ تي محڪم، ضايع زهد زوال،
ڪير چوي ناهي ڪافر ڪارو.

2. وارد ٿيون مون تي وحدت وٽيون، پَتَ ڪيو پيمال،
جائي نادر ناٿ نظارو.

3. ڪُنَتَ ڪنزا مخفي وارو، جاڳيو جذب جلال،
مَنراني وارو اعليٰ اشارو.

4. "انور" عشقِ امر ٿيو اعظم، بيشڪ قرب ڪمال،
اَنسالحق وارو اتم اُتارو.

کافي 166

شهنشاهي شاهانه، شوق شرابي مين هون. ۱۰۰

1. جوگي جنگ جلاي، قادر قدم کماي، قائم قرب کلاي،

قدح کبابي مين هون.

2. احدون عبد عيانا، سالم سخن سمانا، رازق رب رحمانا،

رندي ربابي مين هون.

3. صوفي سر سبحاني، لاحد لقب لاثاني، "انور" نظر نيشاني،

نادر نوابي مين هون.

ڪافي 167

قله: ساوي گهوٽن خوبا، يار پيئن ٿا صوبا.

1. ڀنگ نهين اهو رنگ الاهي، محب اسان نون آڻ پلائي،
پن آهن وڻ طوبا.

2. ملان پن پن ره ڳئي لولي، کين ڪي سمجهي ٿي ڳئي پولي،
وسر ڳيوني محبوبا.

3. "انور" عشق عجائب آهي، جام بره جا پيالا ٺاهي،
شوق تنهنجي ۾ مَوَن پيٽبا.

ڪافي 168

للہ: جيڪي موڪيءَ واري آيا مٽ مٽ، اتي سرواهن جي لڳي سٽ سٽ.

1. آيا مرد ميدان ۾ مانجهي ملنگ، نروار نظاري نانگا نسلنگ.

ڪئي آ جامع جلادن جاري جنگ، جهلڪار جهادي ڪن جهٽ جهٽ.

2. سلطان سينگارن سر سارو، نانءُ دار هٿن ٿا نفي نورو،

اثباتي وارو اعليٰ اشارو، وحدت وصال واري وسي وٽ وٽ.

3. ڪيو هادين هُڳامو حشر هاڻي، مختيار مندر کي ويٺا ماڻي،

رسمات رندي کي رهيا ڄاڻي، هر حال حلاجي واري هٿ هٿ.

4. آهي عشقِ امر "انوار" اسم، اثبات ٿيو اظهار علم،

ڪري قادر آيو سارو ڪر، ڪڍي ڪات ڪلائي ڪري ڪٽ ڪٽ.

کافي 169

تله: محکم مکان مستي، مئي دا مزا مزا هي،
رازق رياض روحي رهبر رضا رضا هي.

1. سر سوز ساز سالم، سرندي کي صاف ساھي،
غازي غواص غرق، غمزي غذا غذا هي.

2. مخمور مئي مندائي، مجذوب مست منصب،
سلطان سر سچائي، صحبت سزا سزا هي.

3. ال ال عطا انس، ان ان عقاب "انسور"،
جنگ جنگ جمال جسر، جوگي جزا جزا هي.

کافي 170

١. مڱن مٿيار ٿي مالڪ، مندر مختيار بن آيا،
اسر اثبات ڪر عاشق، عدم اعتبار بن آيا.
١. نظر نروار دي نيهي، نسنڱ نيشان آ نادر،
نگهه والي نات ست نيزي، تڻنگ تلوار بن آيا.
٢. بن تصوير توحيدِي، طبل طولان ٿي تازي،
تڪڙ ڪر تيز وچ تن دي، حڪم هڪوار بن آيا.
٣. هڳامي حل حشر هادي، هلاوي حال دي همدم،
حقيقت دي هڪل حق حق، علم اظهار بن آيا.
٤. سر عوشاق دي اعليٰ، ٿيا اثبات "انور" هي،
وچ انسان اعظم دي، انل اقرار بن آيا.

ڪافي 171

ٻڌو: ويڙهي ڪين مَران دلبر توکان جُدا.
هڪر محب ملي ڪيان ساهه ڦڏا.

1. هي سر منهنجو نظر اوهان جي، منهنجي صرف آهي دل جي صدا.

2. عرض اسان جو سهڻل سائين، ڪر منظور تون تار خدا.

3. وَنَحْنُ اقْرَبَ بِاِلٰهِهِمْ هَؤُلَاءِ وَنَحْنُ اقْرَبُ بِاِلٰهِهِمْ هَؤُلَاءِ، چٽو ته ڀلا منهنجي ڪهڙي خطا.

4. لا تقنطو چيو "انور" سائين، ڪين چنڻ واري تنهنجي ادا.

کافي 172

1. دلبر ڏي ڏيڏار، منٺار مولي جي نانءَ تي.
2. ڇاڪون جانب لائي هر ياري، سڪڙي اوهان جي ۾ آهي بيقاراري،
مون کي ڪر نه ڌار.
3. هڪ ڏينهن پنهنجو رخ ڏيڪاريوئي، سرمون سيند تي سرخي لايوئي،
ويندي ڪيئي نه ويچار.
4. تنهنجي اچڻ ۾ خوشحال ٿيو آ، وري جدائي ۾ بيحال ٿيو آ،
تنهنجا ناز ڏنم نروار.
5. هڪ ڏينهن سال برابر آهي، ڇاڪون جانب وئين موڪلائي،
اڪيون روئن ٿيون نار.
6. سانگ ڇڏي ويه هڪ وار مون سان، ڪيان ڏکڻ جون ڪي ڳالهيون توسان،
سورن جون سردار.
7. ڳائي تي سهري ميندي نه ساڙيو، باهه هجر جي ۾ سينو نه ٻاريو،
بره سندن بيمار.
8. جيڪي چاتم سو ڳل پاتم، بار عشق جو سر تي چاتم،
آڏو آيم اقرار.
9. جي تون "انسور" ڏسين اچي ماهي، شوق انهي ۾ ڇڏ پنهنجي شاهي،
مير اٿي مختيار.

ڪافي 173

ٿله: مل تون شيون لال هاڻي ڪر پٽليون پال.

1. مون آهيان چريو سودائي، ماري يار اوهان جي جدائي،
ڏاڍو ظلم آهي زوال.

2. ڪيل يار ڳالهون ڪر جاني، دل ڏاڍي آهي ديواني،
هاڻي جيئن لڳو جنجال.

3. تنهنجي عشق ڪيو آ ديوانو، مون کي لوڪ ڏين ٿا طعنو،
اها سڀئي آڻو ڪنهن کان چال.

4. تنهنجي نينهن ڪيو آ نانگي، مان جهنگ ۾ جهونگاريان جهانگي،
ڪيهو پيو مٿان مون ڪال.

5. تنهنجي در تي آهيان سوالي، مون کي يار نه ڇڏ تون خالي،
آ پير پري ٿئي ڪمال.

6. چوي ”انسور“ نالو خدا جو، شل ترس پويئي مان جدا جو،
هجي قرب ٿيان مان نهال.

کافي 174

١. آمل سائين دير نه لاوين. عشق تيمڙي ديان لٽيان.
 وچ افلاڪان سئي سئي چاڪان. سوز فيراقان سٽيان.
١. ڪوه ڪشالي ڪون سنڀالي. حُسن ويچالي ڪيٽس حوالي.
 نال خريدي شاه جمال. ڪيٽيان مصر ديان چٽيان.
2. رات دا ويلا آڻ ڪي ليلي. جهنگل پيلا يار اڪيلا.
 رو رو ڏنڙس محب دا ميلا. ڪڙڪي ولهيان ڪٽيان.
3. سهري ڳل وچ هوت بغل وچ. ڪيون ٿل وچ ڳيا هن ڀل وچ.
 ايوين هوندين درد اصل وچ. سٽڙي باڪان ڦٽيان.
4. قرب ديان ڪيون لڳيان ايوين. جيون تيون يار دي ٿيون.
 ميهه ميهه نام ڪون نيمون. چاڪي ڪچيان مٽيان.
5. تخت هزارا چوڙ ڪي يارا. ماريس نعرا واه دلدارا.
 هن آيا هي هير دا وارا. گهر گهر گولي گهٽيان.
6. جي تون چاڻي يار دي پاڻي. نه ڪر ماڻي سودي سياڻي.
 چا ڪريندا داڻي داڻي. ناسر واليان نٽيان.
7. خاص خيالي مست حوالي. ڪر ڪي جلالي ملڪ دا والي.
 آڪڙا در صاحبان حوالي. ڳل ڏونهان ڏي ڳٽيان.
8. چاڪ سڏيان مول نه ويسان. جٽيان تيڏيان سر تي چائيسان.
 خاڪ قدمان دي اڪيان پائيسان. "انور" خوشيان ڪٽيان.

کافي 175

ٺله: هُن چوڙ بيگائي لوڪان وويار. ڪٽ وڃ لايوني جهوڪان وويار.

1. ڪيون جدائي پئي هـم پلڙي. درد اولڙي مول نه وکڙي.
لڳيان نينهن تيڏي ديان نوڪان وويار.

2. دلبر ڪر ڳيون بيپرواهي. وڃ پرديس ڏي چوڙ ڪي ماهي.
آڻيان سر تي ملامت نوڪان وويار.

3. لوڪ اوڙا دشمن ويڙها. راڄ باباڻا لاوم جهيڙا.
هڻ راز تيڏا ڪيون روڪان وويار.

4. تڳون بن پيا هڻ ڪون سنڀالي. اجڙيان دليان تي پال ڇا پالي.
ڳيون وڃ محبت موڪان.

5. ڪوچهان ٻوچهان تيڏيان ڪالين. ڪِرڙ ڪنڊي تي سڪڙيان ڄالين.
سبڙ ڳيون سڀ سوڪان وويار.

6. ماسوا تيڏي لاقيد ٿيوي. برهه دي باندي "انور" جيوي.
پڻيان عشق ديان ڳل وڃ طوقان وويار.

کافي 176

روز ازل ديان تانگهان، لڳيان يار ديان. ٺله:

1. قالو بلي ڪوئي مام پڇاڻي.

آست بر بڪم بانگان مليان يار ديان.

2. تير نينان دي چٽڙي تازي.

سيني دي وچ سانگان لڳيان يار ديان.

3. "انسور" چٽيان روز جو پڙهدا.

قرب تيڏي ديان کانگان لڪيان يار ديان.

کافي 177

بي ڪفن بازار ۾، رولي ڏسو ته رقيب ڪي. ٺله:

لا ڪفن عاشق هجي، شل ترس پوي ڪو عجيب ڪي.

1. مڙھ مٿان محڪم حڪيمن، ڪي ويهاريو ٿا توهين.

جيڪا هئي رب جي رضا، طاقت ناهي طبيب ڪي.

2. هن جنازي جي منع، توهين ملن ڪي ڪيو ادا.

لاش منهنجي ڪي ڪڍي، هڪدم ڏيو ته حبيب ڪي.

3. تقدير "انسور" جي مٿان، ڪن اچي ڪڙڪو ڪيو.

قلم کان ڪاڏي وڃان، چا چوان نصيب ڪي.

کافي 178

- ٺله: اڄ بيماري وئي ڇڏي، محبوب جي ديدار ۾،
 قربان ٿيان تنهن يار تان، ڪونهي ڪو گهٽ اقرار ۾.
1. مون لکيو خط يار ڏي، هاري هنجون هن حال مان،
 ٻانهون ٻڌي قاصد چيو، عاشق اٿئي آزار ۾.
2. مٿي کان پوءِ محبوب جيڪر، جي اچي منهنجي مٿان،
 هڪدم اٿي سجدو ڪريان، توڻي هجان مزار ۾.
3. "انور" چوي ساري خلق ۾، تجلو شمع اظهار ٿيو،
 لکين پروانه ويا جلي، احمد سندي انوار ۾.

ڪافي 179

ٿله: اڄ يار منهنجي آيو ساڳ آ. ڀلي جون ڀلايون ڀلو پاڳ آ.

1. دلي عرش جو ڪليو باب آ. اندر يار ساڪن ٿيو دلربا.

مظهر العجائب هليو راڳ آ.

2. جيڪي مون چوان ٿو چوان ٿو نه مون، چوي ٿو اهو جو آهي روبرو.

العشق ناراً اها آڳ آ.

3. جنهن کي ياد ڪيان ٿو آهي ياد مون. سواءِ آهيان سڄڻ جي نه آزاد مون.

سر مست سان سر جو سهاڳ آ.

4. هجي ياد توکي قديمي قدم. آهي توسان دلبر رهيو دم بدم.

جي کولي اڪيون ته رهي جاڳ آ.

5. نگيني نقش جو ننگ ناز ٿيو. ڏسو خيال منهنجي جو آغاز ٿيو.

نصر من الله ملي واڳ آ.

6. چيو يار اعليٰ مون الست آهيان، تحقيق ٿولاءِ آنا مست آهيان.

تڏهن تو هي "انور" ٻڌو پاڳ آ.

ڪافي 180

ٿله:

مدار جي دامن هيٺان، دلدار جو ديدار ٿيو.
پڙهان شڪر الحمدالله، اڄ يار جو ديدار ٿيو.

1. صنّعان جي آغاز ۾. اقرار جي آهي ادا.

قييد ڪيو آ حسن صنم، عطار جو ديدار ٿيو.

2. منصور انا الحق چيو، حق هيو سو حق ٿيو.

ڪنهن نه ڪيو ديدار حق، هڪ دار جو ديدار ٿيو.

3. حق چيو جنهن کي حقيقت، ميم آهي حق وري.

ميم کي منظور ڪر. "انوار" جو ديدار ٿيو.

کافي 181

۱. سَوَّوْ واري سلام، سجدہ يار کون ڏيسان،
ڪعبہ پڻ احرام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۲. جڏان وٽ ياد ڪيٿا هي جاني، اَلسَّيِّدُ بَرِيڪُمر خاص نشاني،
ڪيتر قول ڪلام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۳. صورت يار دي خيال شھانا، اَلْاِنْسَانِي دا بيڪ بهان،
بن ڪي آيا امام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۴. قَلْبَ المولا بيت هي رَبِّي، وچ تصديق دي الله حَسْبِي،
مَلِكُ جنھين دي غلام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۵. وَتَحْنُ اقرب دلبر وسدا، مَن رَأَيْني والا راز پيا ڏسدا،
هو ڪي مست مدام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۶. جان جان سِير ڪيٿامئن سارا، هر جاءِ ويڪيم نور نظارا،
وہ تصور تي وہ اسلام، سجدہ يار کون ڏيسان.
۷. ”انور“ موج فنا دي ماڻھين، ذات حقيقي يار کون چاڻھين،
صاحبِ دَن جنھن دا نام، سجدہ يار کون ڏيسان.

کافي 182

١. ځله: ګرداب ګګن ګهر ګهور ډنډر، پُردار پست پريور ډنډر.
٢. ١. هې نينان دا نيشان نِسنگ، پيمال ټيون پروان پتنګ،
هن مست محبوبې ماږ ملنگ، چمکار چندن چکچور ډنډر.
٢. ٢. لک لائق لال لاثان لحم، فردوسي فيض فياض فهر،
رند رهبر دي رسومات رحم، اهو دائر دم دستور ډنډر.
٣. ٣. کل کامل كيف کلال کټي، مخمور ملنگ مئخان مټي،
جنسار کيتا هې جلال جهتي، ميدان دي وچ منصور ډنډر.
٤. ٤. هې "نور" دا اسرار اهو، اسرار دي وچ اعتبار اهو،
اعتبار عجب اظهار اهو، وچ نور دي ذوق ظهور ډنډر.

کافي 183

پڪي پوک پرائي ڪڙي آ ڪڙي آ،
منهنجي دل تنهن ۾ اڙي آ اڙي آ.

ٻڌو:

1. آهيون شتر شاهي، ٿيا سي جو راهي،
مٽو لڙ الاهي، چڙي آ چڙي آ.

2. ويڙ لوڙ هو لاهي، آيو راهڪ ڪاهي،
هنياين سوئا ناهي، تڙي آ تڙي آ.

3. ملي مار مستي، وئي هوڏ هستي،
لڳي دو دستي، ڏڙي آ ڏڙي آ.

4. "انور" ٿيو عوшаقي، ڪري وڌائون يا ڪي،
هڻي نيل ناڪي، ڪڙي آ ڪڙي آ.

ڪافي 184

ٿله: پاڻئون يار پرين تون ڌار نه ڪر، محبوب مٿا منڀار نه ڪر.

1. لاتقنطو واري طلب اٿم، ونجن اقرب سانگو سبب اٿم،
مونکي يار اوهان جو عجب اٿم، ائين چئي ته وري انڪار نه ڪر.

2. اهو نينهن ننگي نشان ٿيو، واعدي الست واري جو امڪان ٿيو،
توتان قالو بلي قربان ٿيو، ٻڌل ٻول اوهان سان ٻئي وار نه ڪر.

3. جنهن جو هڪ ڏينهن لکيو لوح قلم، تنهن جو دم دلبر سان آهي دم،
ڪاٿي صيفل ڪاٿي باغ ارم، اهي مليا تون بيزار نه ڪر.

4. تنهنجا ويڻ ورونه ويراڳ خوشي، پلو پائيان پاڳ سهاڳ خوشي،
لڳي عشق تنهنجي جي آڳ خوشي، سوين سور اٿم سنگسار نه ڪر.

5. تنهنجو مٿ نه پائيان شمس و قمر، توڙي حوران پريون ملڪ بشر،
حيران ڪيا تو هڪ "انسور"، تنهن ساڻ وري تڪرار نه ڪر.

کافي 185

ځالهيان ياد آون، چوټي لا ديان دلبر، تله:

1. چوټي لا ديان ځالهين. ناز تيډي ديان چالين.

سهڻيان نهنديان تيكون مينديان هار والين.
گل وچ چولا چيرا، سر تي لال چادر.

2. سُرخي لال لاوڻ. چشمان کجلا پاوڻ.

ديدان ديد رلا. هولي هولي آوڻ.
مُرکڻ نال کلڻي، موتي داڻي هن دُر.

3. جهڙ بادل مينهن وٺي، خوش قبيلي رٺي.

عاشق کي وين مڙن، در تيڙي دي کڻي.
وَل وَل قيرا پاون خاطر تيڙي نظر.

4. وَنَحْنُ اقرب نيڙي، اكيوٽي هوسون ويڙهي.

توڻي لاوڻ جهيڙي کوڙي کيڙي پيڙي،
مُول نه وِسن سُهڻا، ساري قول کثر.

5. وعدي پالڻهاري، واروڻ وار واري.

سال مهيني صديان، راتيان کتياں تاري،
تيڪون ڏيسان جاني، شاهد شمس قمر.

6. عرش فرش افلاڪي، نوري ناري خاڪي.

ساري ميڏي شاهد، جهڙي هوون باقي،
 تيڏي ڏيون تيكون، رخ دي خال خبر.

بس ڪر يار ادا، هڪ ڏينهن دا هئي واعداءِ،
 تيڏا هوسي اهو، تون ول هوئين جنهنڊا،
 عاشق رهندي "انسور" همدم، حسن نگر.

کافي 186

تيڏي ڪارڻ سانول، راهه پليندي ڪڙي.

الله:

1. ننڍڙين ٻنڌڻين ٻانهي، هان مين تيڏي جاني،

چٽڙي مٽڙي لڳي، قرب تيڏي دي ڪاني،

سئي سئي واري صدقي، مينديان مٽ نه ڌڙي.

2. رنگپور ڪيڙيان والي، رات انڌيري ڪالي،

روشن ٿيسي تڏان، جڏان تئين پال پالي،

ويڪي راتيان ڏينهان، دلڙي سولان سڙي.

3. تخت هزارا ماهي، چوڙ ڪي آيوئين شاهي،

هیر تتي دي ڪارڻ، رنگپور ٿڙوئين راهي،

ويس جوڳيان دا پايوئي، گهايوئي گهوران گهڙي.

4. تيڏا ميڏا اهو، قول قيام ٿيو،

ياد ڪريسي اهو، جنهن ڳل عشق پيو،

درد وندان دي در تي، آور لعل لڙي.

5. مست مگن عشق عطا، ذات تيڏي هي ڪيٽا،

رڳ رڳ رانجهڻا آڪي، لون لون دي وچ سڀيٽا،

شڪر ٿيا هي دل وچ، "انور" نال اڙي.

ڪافي 187

ٿله:

روبرا رانجهن اسان کي، يار ماريون ٿو وڃين.

1.

سينيڱ پيرون جي بناڻي، زلف رُودو ٿو وڌو،

تير چڪي ڪنهن سرت سان، جند جان ۾ پرين ٿو جڙين.

2.

ديد جون هڻي دُوناليون، درد جا دارُون وجهي،

قرب سان قاتل اسان کي، ڪان قهري ٿو هڻين.

3.

سُڪ ڏيئي ڏک ٿو ڏيکاري، چو ڇڏيوئي ”انسور“ هتي،

يار جيڪر گڏ هُجور، هاڻي جيئن توکي وڻين.

کافي 188

وَجَ اَکُو رانجهن آيا، ميڏي سهڻي هيرنون، تلھ:

تخت هزارا چوڙڪي آيم ويڪ تصويرنون.

1. عاشق هو ڪي شاهي والا سَتَ افلاڪ آيا،

در تيڏي هير سيالڻ خادم بن ڪي چاڪ آيا،

ڪيتر منظور تِساڏي تحفي تقدير نون.

2. اَلَسْتُ بِرَبِّڪُم قالو دي ڪلام ڪيتي،

مَينَ هان شائق تيرا تيري انجام ڪيتي،

هُنَ نهين نهنڊا تِڪون چوڙڏ دلگير نون.

3. وَنَحْنُ اقرب اَڪي چاڪان والا پوش پاڪي،

ڪُنڊيان تي ڪَنڀان والي لڳين خاڪ لاکي،

ايوين نه رولو سَيان عِشق دي امير نون.

4. طعني تي مهڻي ڏيون تِڪون جهنگ سيال دي،

خاطر تون چا نِياوين مَينَ مهيوال دي،

معافي هُنَ ڏيوو سَيان جوڳي فقير نون.

5. اَنَا احمَد بِلَامِمي صحي فرمان هي،

”انور“ بڻيا تيڏي بره دا نيشان هي،

تيڏي هُنَ ڪون روڪي اڪيان دي تير نون.

کافي 189

ٽله: مولا هير تتي دا پاڪ، رانجهن بن بن آيا چاڪ.

1. تخت هزارا چوڙڪي ماهي، جوڳي بن ڪر ٿيڙا راهي،
ميڏي ڪارڻ بڻيا سپاهي، خرقا پائس خاڪ.

2. ڪاڻ سيالڻ سير سڏائين، جهنگل پيلا هر جاءِ جائين،
اندر عشق دي هر هر آهين، اُحدون عبد عوشاق.

3. سنڌ سلطان سڏا ڪر مولا، يار پنجاب دا پڳڙا پولا،
نام محمد مهدي اول، عرب عجم عراق.

4. هند وچ هادي هيردا آوين، جلدي جانب ٿيرا پاوين،
دم دم دي وچ ديرو لاوين، بقا ٿيوي بي باڪ.

5. صورت جهنگ سيال دي ساري، رانجهن جهوڪان لا هڪ واري،
بره تيڏي دي ٿيوي تهاري، تيڏڙي هي املاڪ.

6. جيتي يار لڏا جهنگ سيالين، تيڏيان رمان تيڏيان چالين،
پليان تي هڻ پال چا پالين، فنا ڪيٽان فيراق.

7. هن وٽ عشق تيڏي ديان ڪٿيان، ماهي جهنگ سيال ديان چٿيان،
آن سنڀالين ڪالين ڪٿيان، بن تيڏي خاشاڪ.

8. مليا هوڪا نينهن نگر دا، ماهي مالڪ شوق شهر دا،
ظاهر باطن ملڪ بشر دا، آرض فلڪ آفلاڪ.

9. منظور خيال حضور دي وچ، ڪر ظاهر ذوق ظهور دي وچ،
ٿيوي وٽحن اُقرَب دور دي وچ، گهر ”انور“ دي اخلاق.

ڪافي 190

- ٿله: هوت بنا هِت ڪيئن گذاريان، ڪوهيارو ويو ڪيچ ڪڙي.
1. ڏير ڪري ويا ڏاڍ ڏکي سان، چوري ويا اٿم رات چڙهي.
2. وسري ڪين ويچاري ڪي ور، جيڪا گهاريم گهوت گهڙي.
3. جو دم آهيان تن ڏي ڪاهيان، جن سان منهنجي جيءَ جڙي.
4. پانيٽ ڪاڻ ٻروچ جي پانهي، تانگهه اوھان جي طلب تڙي.
5. سڄ سهاڳ سينگار ستي جو، سورن منجهه ويو آ ساه سڙي.
6. راتيان ڏينھان روھ ۾ رڙدي، لال ويا اٿم لڙڪ لڙي.
7. جاڳيس ڪين جتن لڏ جيڏيون، چوري چڏي ويا چپر چڙي.
8. ”انور“ هوت پنھل سان منهنجو، ازلون ويو اٿم انگ اڙي.

کافي 191

ٿله: خان پنهل سان پيتر منهنجي دلڙي آهي. ڪيچ وچان شل ڪاهي.

1. رات وٺي ويا ٿم وڻ، ڏورڻ آيو ڏونگر.

گوليان ڪيچ شهر، هٿڙي منهنجو چاهي.

2. پيتر پنهل جو پيو، هٿان هوت ويو.

ڏيرن ڏاڍ ڪيو، سُر ڏيئي ويا ساهي.

3. هوت پنهل سان "انسور"، مون وري لائون لڏيون.

قلم اصل کان آڏيون، ڪير لکيو هي لاهي.

کافي 192

- دڄان کيچ شهر کي سلام کانگا.
پنهل رات کري ويوانجام کانگا.
1. اڄ ڏير آيا ڪنهن سير آيا، وجهي هن ته ويچاري سان ويو آيا.
جيڪا دل ۾ وسي پنهل پاڻ پسي. ويا هوت کسي ڏيئي جام کانگا.
2. هاشي هڪڙي جڻي گوليان کيچ ڏئي، لٽيان وار وجهي تن پيرن پئي.
ادا ڏي تون خبر مون کي جبل ڏونگر. وڏو سانگ سفر دل کي دام کانگا.
3. ڏونگر ڏي ڪا ڪل لنگهيا ڪهڙي مهل، منهنجو محب ڏنوئي پنهنون يار جبل
جاني جيءَ جون جزيون ڪريان روز رڌون، منهنجي من ۾ مڙهيون آهن آرام کانگا.
4. جيڪي هوت ڏنيون مون ته محب منيون هاشي ڪنهن نه چڏيون پنهنجون يار ونيون.
ڪيان ناز تنگي آهن روز رنگي، منهنجي دلڙي رنگي ڪنهن مام کانگا.
5. ٽڪيس ڪين ٿرن گهايل گهوٽ گهورن ڪيچي هن ته ڪمڻي تي شل قرب ڪرين.
چيو سورن کي منهنجي دلبر هي، آهن انور کي انعام کانگا.

کافي 193

ٺله: ڪانگا ڪيچ شهر ڏج خبر پئڪي،
سسئي سانگ سفر ۾ آيگاني پڪي.

1. آيو عشق آريءَ جو آفات ڪئي، سر ساڻ سورن جو ڪنڌ ڪات ڪئي،
ڏک ڏولاوا ڏينهان رات ڪئي، ڄاڻي نظر ڪري پون ڏونگر ڏڪي.

2. اهي ٻر جون پلائون بيشمار وٽن، راڙيون روز ڪرن ڪي هزار وٽن،
ڪرڙا ڪاريهر پيا ڪٽيار وٽن، اڳيان درد وندي جي بيٺا دهلي ڏڪي.

3. اها وات ويچاري ڪي ويران لڳي، ڪارڻ جانب جي جند جان لڳي،
عاشق ڪين مڙن آسان لڳي، انهي سوز ٿرن جي ڪين ٿڪي.

4. اهو مست خيال محال ڪري، يا حال ڪري بي حال ڪري،
هل "انور" ڪيچ ڪمال ڪري، اٿئي هوت هيشي لاءِ حاذق حقي.

ڪافي 194

- ٿله: ٻانهون ٻانهپ واريون ٻڌيون، لائون يار پنهنجي سان مون ٿڌيون.
1. سُورن واريون سُڪ ڪيئن گذارن، ڏک ڏيرن جي ڏڏيون.
  2. روئيندي روئيندي رات وهامي، نيئين وهيم نديون.
  3. وڙ ٻينا مون کي ورهيم جو گذريا، سال لنگهي ويا صديون.
  4. جهنگ جبل مون کي جهاڳڻ آيو، ڏس ڏيوڪو آديون.
  5. ناتو نينهن نپاڻ آيو، توڻي لوڪ ڏين سو ٻڌيون.
  6. "انور" هادي ڪين ڇڏيندو، ميريون هجن توڻي مديون.

ڪافي 195

- ٿله: مون کان نه ٿي ڌار پنهل يار، آ پرين رُس روه ڀر.
1. منهنجي ڪارڻ مست ٿي، جوڙيوئي سڀ جنسار.
  2. آهي آستي اور جو، چڙهيو مست خمار.
  3. لا تقنطو من الرحمة الله، اهو اثم اعتبار.
  4. ڏي خوشيون غم ٿار تون، ڏکي جا ڏاتار.
  5. آءُ چوان ٿي آ تون، پارو جل پيهار.
  6. هوت "علي انوار" جي، پونگي اڄ پوتار.

ڪافي 196

- ٿله: پينر هن ته پنيور مان، جاڙ ڪري ويا جَت.
1. ٻانيڻ جي ته ٻروچ سان، پَرور پاڙج پَت.
2. اُڪيلي ته عَجيب ڏي، سَالم هلندو سَت.
3. پُوتِيون ڪَيد ته ٻروچ جي، رِلا ڏيندم رت.
4. هَلي وينديس هوت ڏي، وٺي ليڙن سندي لَت.
5. ٽَڪي ڪي هن ٿرن ۾، ڏَتر ڏيندم ڏَت.
6. آلاپُون ارواح جُون، سَچ سَڌ سَتَت.
7. ”انور“ عِشق اُتاريو، اِجاري عادت.

ڪافي 197

پنهون لاءِ پتن تي پلپل ڪاريان،
ڏينهان راتيان ڏک ۾ سانول ڪي ساريان.

تلھ:

1. ڏوراپا ڏيرن ڪي، پنهنجي پرين ڪي،
پڄان شال تن ڪي، لاهي لوڪ مياران.

2. چڙهيا چوٽ چانگا، لنگهي لال لانگها،
پياتن لئ سانگا، ڪوهن ڪوڪاران.

3. ٽڪي ڪي ٽرن تي، ملندڙ لڪن تي،
اوڻيٿڙا اچن سي، موڙي مهاران.

4. ”انور“ سفر سير، پنهل جا ڏنر پير،
لڳا گس گورن گهير، توڏن تنواران.

کافي 198

- ٺله: سَتير سِيچ پلنگ تي، هءِ هءِ رويو رات،
جاڳيس ڪين جيڏيون، ڪنيون وير ساڻ،
1. هِتان هوت نيائون، مون کي ڪين چيائون.
ڏاڍا ڏک ڏٺائون، ڏاڍي هيئن ذات.
2. قِسمت ڪين ڪمايو، اُندر سُور سمايو،
باري بره آيو، آهي عشق آفات.
3. سارو بار چائي، وينديس ڪيچ ڪاهي،
”انور“ چوي چاهي، ڏاٽر ڏنر ڏات.

کافي 199

- ٺله: ڪيئن رهان ڪيچين کي، وساري ويهي.
1. سر سڄڻ تان صدقي، دلبر تان ديهي.
2. پرين چڙي پرديس ۾، ڏونگر ٿيا ڏيهي.
3. هتان هوت هلي ويا، پٿر ۾ پيهي.
4. دعويٰ دوست پنهل سان، هي ڪمڙي ڪيهي.
5. ”انور“ آءٌ ته انهن جي، جيهي آهيان تيهي.

کافي 200

تله: دوست سٽج دم دم ۾، دَرَدَن جُون دانھون.

1. جَد پلنگ ھاڻي پڏ تون، پنھل جي پاھون.

2. کُنٽَ کُنْزاً مَخْفِي، کيچين جُون ڪاھون.

3. تَنگ چِڪي ويا تڪڙا، توڏَن جا تاهون.

4. ويون لتاڙي لڪ ڪي، ليڙَن جون لاهون.

5. چوريءَ کي هن چيرين، چڏي ويا چاهون.

6. بوڏَن ۽ بلوچن تي، پينر اُٿر باھون.

7. هِت وساري ويا هن کي، رڻ وٺي راهون.

8. ٻيئي ٻڌل هن ٻول ۾، پانيڻ جون پانهون.

9. هينئڙو مون حيران ٿيو، جانب وٺي ويا چاهون.

10. هڪ پنهل پرديس ويو، ٻيون ويون واهون.

11. آھن پلپل ”انور“، عشق وارن جُون آھون.

ڪافي 201

- تِلھ: ٻڌا عشق اوهان جي، روح نشو رڄجي.
1. اڳاڻو جي آڻي ويا، اسان کان اڄ جي.
  2. پُٺل لاءِ پُٺن تي، پُٺڻ ڪري پُڄجي.
  3. ٻوڏن ۽ بلوڄن جي، ڀر وڻي پُڄجي.
  4. هوتن ڪارڻ حُب ۾، هڻي هڻي ڪيون هُڄجي.
  5. "انور" عوشاقتن کي، قرب ڏيئي ڪُڄجي.

ڪافي 202

- تِلھ: ھين مولاڻي مسڪين کي منهن موڙي نه ڪُسي جي.
1. عاشق يار اوهان لڏ، ريءَ ڪاٽي ٿو ڪُسي جي.
  2. جن ريءَ سري نه ساه ٿو، رتي نه تن کان رُسي جي.
  3. ويجهو تان نه ويهارئين، ڏوروڻ چو نه ڏُسي جي.
  4. دل ليڪائي پنهنجي، پئي جي نه ڪُسي جي.
  5. وڻجن اُڀر ويجهڙو، وره وارن سان وُسي جي.
  6. "انور" عشق وارن سان، نينهن رکي نه ٽُسي جي.

ڪافي 203

ويسان نال پنهل دي، رڪ رڪ ڪي مين. تله:

1. چوڙ پنيور ڪون ٿيسان مين راهي،

مول نه آوسان، وڪ وڪ ڪي مين.

2. روز ازل ڪنون يار دي هان مين،

نه وت هوئي هان اڄ ڪله ڪي مين.

3. محب دي سڪ وچ ميلڙا چولا،

مل ڪي دوسان مل مل ڪي مين.

4. "انور" لڳسان نال جبل دي،

وڏ وڏ دي ڳل ڳل ڪي مين.

کافي 204

ٺله: هل هوت پنهل ڏي ڪاه ڪري، جت يار ويا ٿي ڏير ٿري.

1. وينيون ڪيئن سمن سمنهندي سور سنا، توکان يار ٿيو هڪ ڀل ۾ جدا.
سه ڦوڙاوا ڪر سرتون فنا، اهو پنڌ پئن جو پنه ٿي پري.

2. وٺ وات پنهل جي وجه خاڪ ڪڍي، اها پاڪ پرين جي پيرن پڻي.
سنگتي سور اٿي ناهين هڪڙي چڻي، همت هار نه توڻي روھ ٻري.

3. راڙيون روھ جبل ۾ ڪرين جاکون، تڪو تاب ڏونگر آ ڪيو تاکون.
من يار سڻي اهي آلاپون، انهي وره وٽي من ڪو وارو وري.

4. آيم عشق آريءَ جو آڙاه اديون، ڏکي بره سندي ڪا باه اديون.
سڪي "انور" لاءِ ارواح اديون، توسان اها هلندي جنهن جي ڪانه سري.

کافي 205

ٺله: آءُ پنهل پاڙيون، واعدا وره وصال جا.

1. مون پنيورون بس ڪئي، تاک هڻي تاڙيون.

2. مون ڪي خان بلوچ جون، جيءَ اندر جاڙيون.

3. هڪ پٿر ٿا پچرن، ٻيو سور وچن ساڙيون.

4. سنج منهنجا سپرين، روهن منجهه راڙيون.

5. راتيان ڏينهان هن "انور" ڪي، ٻاروچل جون پاڙيون.

کافي 206

للہ: هن سهڻي دي لهر وچ سنڀال، او مهيوال.

1. هڪ تن جاليا تيڏي جدائي، ڏوجهي مريندن پابل مائي،

مين رو رو ٿئي هان بي حال او مهيوال.

2. سهڻي تي پيڪي ڪيهي ول ليڪي، مين تيڪون ڏيڪان پيا ڪوئي نه ڏيڪي،

شل هووان مين تيڏڙي نال او مهيوال.

3. پار درياهون جهوڪ ماهي دي، پئي گل تيڏي لڄ بي واهي دي،

ميڏي سولان دا سن تون سوال او مهيوال.

4. جنهن تر منجهيان پار ديان پيون، مين تي ماهي دي اٽ سانگي ٿيون،

پيچي جڙسي جوڙ جمال او مهيوال.

5. موج درياهان سڪڙي ستاوي، ساهڙ دي سهڻي "نور" پاوي،

وچ ٿيون مست خيال او مهيوال.

کافي 207

جیڏيون مون سان میهر، ملندم ماهي یار، ٿله:

1. لڳو عشق الاهي، آيو سر تي شاهي،

پيالو پيئاريو ماهي، سُرڪ ڏني سردار.

2. میهر ڏسو ته نهاري، ويهو وڙ کي وساري،

لڳو ڪڍ ته ڪوڪاري، چڙي پنهنجا پوتار.

3. ڪچو گهڙو ته ڪڍي، وينديس پانهن هڻي،

اهيان هڪڙي چڻي، ساهڙ لهندم سنڀار.

4. چٽو ڏسي کير سعيو، قسمت منهنجي ۾ آيو،

ائين هوربَ جو رايو، ڪهڙو ڏوهه ڪُنڀار.

5. ڪانهي گهير گهٽي، پئي هان منجهه ته ٽپي،

دردن دلڙي ٽٽي، سوڻي ڪندم ستار.

6. "انور" آهي اداسي، ماهي تولءُ پياسي،

بيوس دل وڻي ٽاسي، ڏکڙا ڏنا ڏاتار.

کافي 208

ٿله: مَنَـنـدَـانِ مِلـلُـنِ جـونِ يـارِ آيـونِ ٿي،
ٿرن مٿي ڪي ٿاڻا، هلي آ يار راڻا.

1. ڇا هون يار ڇڏي ويئن ڇاتي، ڪاوڙ ڪيس ڪيو هئي مان تي.
ڪنڙيس يار مون تنهنجي ناتي، سوين تـ سور ساماڻا.

2. سڪڙي اوهان جي يار ستايو، عشق نه رکندو ڪنهن جو رايو.
بره اندر ڀر مڃڻ سڃايو، الا ٿي عرش اڏاڻا.

3. ”انور“ روز ڪري ٿو دانهون، الله ٻڌي شل منهنجون آهون.
توبين يار ناهن پيون واهون، محب نه ڪر تون ماڻا.

کافي 209

ٿله: منهنجو ملڪ ملير وڃان ٿي، عمر ابائڻ ڏي، وڃان ٿي.

1. تنهنجا ويس وڳا، پٽ ڪين پائيان.
لوڻي ابائي لير، وڃان ٿي.

2. وڌئي نيل نوان، ڪنهن ڪي ڪين چوان.
جيئري لاه زنجير، وڃان ٿي.

3. ”انور“ چئي وينديس، هتي ڪين رهنديس.
ڏاڍي اُمر اڪير، وڃان ٿي.

ڪافي 210

عُمر ادا مارن ڏي، وَجان شال هاڻي،
سِڪڙي سانگين جي، ڏٺي پاڪ ڄاڻي،
تلھ:

ڪٿي ڪيت واري، مون کي آ پياري،
وِجهان ڪين گهاري، وينديس ڏاڏاڻي،
1.

وٺا مينهن مارن، سانگي روز سارن،
ڳاراڻا ٿا ڳارن، جهونگاريان جهوراڻي،
2.

پٽن تي پڪن ۾، ماروڙا ڪڪن ۾،
هجان شال تن ۾، ساڻي سڃاڻي،
3.

”انور“ اباڻا، منهنجي ساه سيباڻا،
تن لاءِ ٿي ٿاڻا، سُورن ساماڻي،
4.

کافي 211

ملڪ ملير اباڻن جو، ويهي ڪيئن وِڌاريان. ٿلهه:

1. وٺڙا مينهن ملير تي، ڪوئل ٿي ڪوڪاريان.

اُڏوڇان شل اوڏانهين، ڦڙڳن ۾ ڦڙ چاريان.

2. منهنجو ساهُ سَنگهارن ڏي، ماروڙن سان شال ملان.

قيد پئي هان ڪوئن ۾، ڳوندر ۾ ٿي گهاريان.

3. ”انور“ روز اباڻن لاءِ، دل ٿي دانهون ڪري.

لوئي جي لڄ مالڪ ڪي، سانگيڙا ٿي ساريان.

کافي 212

جَن ڪي ڪيت ڪٿي جو خاص ڄَمي، ٿلهه:

ولهيون ڪين ويهن ادا هتڙي عمر.

1. پار پرين جي پاڙيچون، ماڳُ مارن جي ماڙيچون.

آهن واڙ وندر جي واڙيچون، اوڳي اور سَوا منهنجي تن جي اندر.

2. لالڻ لوتي لکيڻي ڪين تون لت، پڪون پنهورن سان پيئنديس پَت.

بنا ڪاهڙ وٽنديم ڪين هي ڪت، آهن ٿرن ٻرن ۾ ٻر سر بندر.

3. وٽن وات وصل جي مان ويجهي وڃان ڦلها ڪوٽ عمر تنهنجا پيري پڇان

سڪيا سانگي منهنجا ناهن سڃا، ”انور“ ياد پيا مون کي سانگ سفر.

کافي 213

ٿله: هلي وج ملڪ ملير کانگا، ڏي پيغام اباڻن ڪي.

1. هي بندياڻي بند ۾، روز ڪري دانھون.

اڪڙيون اباڻي پار ڏي، نيڻين وهائڻ نير کانگا.

2. ڪڙي هليو هوم ڪوه تان، قيد ته ڪوئن منجه.

پت پنھوارن جي پاڙي، پردو رکندڙ پير کانگا.

3. ”انور“ سڪڙي اباڻن جي، ٿون ٿون ۾ لوري.

بيو ور واربان ڪين ڪي، ڪيت سان پيئندڙس ڪير کانگا.

کافي 214

ٿله: مارو منهنجا ڪوهيارا، مان اچن پرڏيهي.

1. وٽڙا مينهن ملير تي، گاهن جا ڪي گلزارا.

2. ڏڏ ڏٺارن چيڙيا، چڙن جا ڪي چونگارا.

3. ”انور“ چئي ڏسان مون سيئي، اباڻن جا اوتارا.

کافی 215

تھیں: ہذا یا قلندر شہنشاہ محمدؐ، القاب آنا احمد ارواح محمدؐ۔

1. تصویر دو عالم نے، دیکھا ہے نور حق،
من رانی پاک خالق اللہ محمدؐ۔۔۔

2. عرش و عظیم اعلیٰ، ایوان احمدی،
نعلین خاک پاء، درگاہ محمدؐ۔۔۔

3. مخلوق خاص ہوئی، ملک و فلک میں،
شمس ہے خادم تیرا، وہ ماہ محمدؐ۔۔۔

4. سحر خباب 'اتور، جز خاص کھل کی،
شانی بزورِ منہر، آگاہ محمدؐ۔۔۔

کافی 216

تھل: احد عبد احمد انوار میں ہوں،

جبرائیل خادم سردار میں ہوں

1- میرا نام عبدالقادر جیلانی،

محبوب منظور مختیار میں ہوں

2- اگر ہو یا کرہل میں قاتل کیسا،

مگر سر پہ ہسوار تلوار میں ہوں

3- منصور میخانے مخمور ہو یا،

اٹا الحق اسرار میں ہوں۔

4- ہو یا مستگ مجنوں لیلیٰ پہ عاشق،

مگر بات حق کی دیدار میں ہوں

5- عطا عین آدم الستی عظیمی،

اللہ 'انور' پہ اظہار میں ہوں

کافی 217

تھل: شکر ادائی عشق کی صدمہ ہاں ہم کہوں،

جلوہ یہ نور حق کا اظہار ہم کہوں

1- با صورت احوال بلائیم کا ہوا،

جو ذات اللہ کی ہوئی سردار ہم کہوں

2- آں باب تراب علی محلات کل بشر

من گفت مولا کو نبی ہر بار ہم کہوں

3- حسنِ محبتی یا حسینِ کربلا

خیر النساء، کے تازمینِ نزار کہوں

4- دو عین ہمارے ہوئے ایک دید کے لئے

پانچ گل کو دیکھو ایک ہے دیدار ہم کہوں

5- جو بحر سے آیا ہے آبِ شاخ میں وہی

قطر نہیں یہ کل ہے اقرار ہم کہوں

6- ہم کون تھے اور یہ نہیں اب کیا کہوں یہ کون

ہو ہمہ میں ہمہ ہوا 'انوار' ہم کہوں

کافی 218

تھل: ساقی پلایا ہم کو شوق شراب آبر
ہدم ہوا ہو ہم ہوشیار وہ پی کر

1- از ناز جام شاہی، مست و مدام عاشق
دارین میں کہوں ہم، شاہ علی قلندر

2- دریائے درد مندوں، پیمانہ یار کا
بحر بقا باللہ، شاہ علی قلندر

3- الیاس کیا خضر ہے، در یار کی غلامی
درد و زہاں سے کہتے ہیں، شاہ علی قلندر

4- ہرگز نہ ہوگا غم، طالب کو ہے تسکی
جس نے کہا ہے یوں، شاہ علی قلندر

5- وہ کون تھا اے 'انور'، دینے شراب والا
کہہ دوں قسم ہے اللہ، شاہ علی قلندر

کافی 219

تھل: ساقی دیا ہے مجھ کو ساغر سنبھال کر کے
ہم نے پیا ہے اس کو خواہاں خیال کر کے

1۔ مئے کا مزا ہے ایسا، کوئی دیکھے تو وہ ہے
مسجد میں بیٹھ کر، پینا حلال کر کے

2۔ مخمور ہو رہا ہوں، پینے سے وہ شراب
اُس نے بنایا ہم کو، کامل کمال کر کے

3۔ ٹوٹ گئے اس جذب سے، قیامت کے سب خطر
دونوں جہاں میں دیکھو، 'انور' جلال کر کے

کافی 220

تھل: مسجد کو بنایا ہوں، میخانہ کبھی کبھی

1- کبھی موسیٰ کبھی عیسیٰ کبھی یونس کبھی یوسف
کبھی مصر کی بازار میں، بریاں کبھی کبھی

2- کبھی احد کبھی احمد، کبھی عابد کبھی زاہد
ساجد بنا کے آیا، فرقاں کبھی کبھی

3- کبھی لیلیٰ کبھی مجنوں، کبھی محبت میں پھنسا رہا
کبھی ہو گیا ملال میں، مستان کبھی کبھی

4- کبھی رانجھن کبھی جوگی، چاک مہیوال کبھی
کبھی ہیر سیالن پر، حیران کبھی کبھی

5- کبھی شاہ کبھی گدا، کبھی گدا ہے شفا
کبھی انور سے عطا، احساں کبھی کبھی

کافی 221

تھل: بید خدا نظارا، مجھ کو دکھایا ہے

1- موسیٰ بن کے جاتا ہوں، کوہ طور کی طرف

جلوہ اٹھا کے نوری، مجھ کو جلایا ہے

2- فرہاد کو فدا کیا، شیریں کے شوق نے

تھنگل پھرا کے جبل، ٹکر ٹکایا ہے

3- 'انور' عاشق عشق پہ، ملال ہو رہا ہوں

اٹھا کے بے خودی میں، در در زلایا ہے

کافی 222

- تھل: کردو میری محبت کو بھرپور یا قلندر!
- دکھا دو اپنا جلوہ، وہ نور یا قلندر!
- 1- ہر جگ میں تیری شاہی، میں ہوں تیرا سپاہی
بخشش کرو گدائی، حضور یا قلندر!
- 2- تیرا وہ شاہ جہان، موسیٰ بھی اک انسان
اس کا ہوا نشان، کوہ طور یا قلندر!
- 3- پہاڑوں کیا بر میں، جھنگل کیا بحر میں
ہر خلق ہو نظر میں، ظہور یا قلندر!
- 4- سولی پہ جب پکارا، تیرے نام کا اوتارا،
انا الحق کا نعرہ، منصور یا قلندر!
- 5- صنعان کی سواری، کاکل کے در بہاری
عطار کی نظاری، منظور یا قلندر!
- 6- طالب کو کیا خبر ہے، اک دید ایک نظر ہے
ساقی کا منتظر ہے، مخمور یا قلندر!
- 7- بھر بھر کے دے دو جام بھی، تیرا پکاروں نام بھی
ملکوں کو ہے انعام بھی، معمور یا قلندر!
- 8- سجدہ ہے تیرے در کو، کعبہ میں بے خبر کو
عققی کی سب نظر کو، کر دور یا قلندر!

کافی 223

- تھل: مسجد میں آیا ساقی، میخانہ بن گیا
 صراحی بن گئی ہے، پیمانہ بن گیا
 1- جس چاہ کو سارے عالم نے سجد کیا تھا
 وہ جاء شراب عشق کا آشیانہ بن گیا
 2- بھر بھر کے سا ساغر مئے نوش پلایا
 ہر بحر میں ہوشیار وہ مستانہ بن گیا
 3- ایوان عشق کے جو آیا ہے سیر میں
 سردار عاشقوں کا آستانہ بن گیا
 4- ہو گیا ہے تعجب ملائکوں کو اے 'انور'
 اللہ کا عاشق الانسان بن گیا

کافی 224

- تھل: تمہارے عشق میں دہر، میں ہوں دیوان تیرے در
 1- نہیں خواہش جنت کی، نہیں کعبے دمارے کی
 ہوا تھا آب کوثر کا، گنگا اشان تیرے در
 2- تم ہی لیٹی مسکین مجنوں تھا، محبت میں پھنسا رہا،
 کٹا کے سر ہمارا بھی، بنا نیشان تیرے در
 3- شمس تم ہو قمر تم ہو، شمع کا بھی تجلا تم
 بڑی محبت سے آکر، گرا پردان تیرے در
 4- برہ تیرے میں میرا بھی، گیا ہے دین و ایمان
 نہیں پرواہ 'انور' کو، میرا ایمان تیرے در

کافی 225

- تھل: اب تو قسمت میری میں، تیرا دیدار نہیں
- 1- اب ہے خطا میری تیری خطا نہیں
  - تم کو سینگار بہت مجھ کو سینگار نہیں
  - 2- میں ہوں مست طلال دل کا تم کو خیال کیا
  - تم ہو بیزار مجھ سے ہم بیزار نہیں
  - 3- قیامت میں میرے دل کو تیرا جمال ہے
  - تم ہو 'انور' صبحی مجھے انوار نہیں

کافی 226

- تھل: مخمور میخانے ری، مجذوب مست میں ہوں
- 1- خاکی خمار خاتم، مجھول عالم میں اُمم
  - باطن میں باخبر ہوں، باخوب مست میں ہوں
  - 2- لا ہو میں کھو سانا، یا ہو میں ہم دیوانہ
  - خلقوں میں خاص نادانہ، لا ہو ب مست میں ہوں
  - 3- 'انور' مہیسی مستم، مدہوش حال ہدم
  - سالم ہمہ دوست ہو گم، با ہو ب مست میں ہوں

کافی 227

تھلے مست ساقی کا شراب انا الحق منظور تھا
میں کہا منظور کیا میں بھی خود منصور تھا

1- شرع کی تحریر کرتے تھے محمد مصطفیٰ
انا احمد بلا مہی عبد تھا یا نور تھا

2- اسم اسد اللہ الغالب کیا زرہ شمشیر کیا
جس شوق کا شائق ہوا وہ آپ کا دستور تھا

3- میدان میں سر حسین کا نیزے اوپر پڑھتا کلام
آپ کچھ سنتا نہیں خود خدا مجبور تھا

4- کیا راز مسجد میں پڑا کیا حال میخانے میں ہے
’نور‘ وہ واحد آپ ہے، وحدت انور دہلور تھا

کافی 228

تھل: کیا کچھ تم نے کریا رے جوگی، کیا کچھ تم نے کریا

1- ناتھ ساتھ سے بات نہ ملے، گرد گرنٹھ پرگات نہیں

کر لے اپنی آپ کی شیوا، دو جھے کو سر کیا دھریا رے جوگی

2- دوکھ سوکھ سب انتریامی، کیا ہنگلاج کون تھا سامی

کون ہے کرشن کون ہے برہما، کون اوتار اتریا رے جوگی

3- گنگن گیان گوہر گن گوہند، بھجن بھجن ہر ہردے بند

دیکھی ومارا سیس ہمارا، ہر ہر نام ہریا رے جوگی

4- اناں آکاش اڈنٹا رہتا، کیا کچھ کھٹتا کیا کچھ پٹتا

اُس میں انور کون دیکھے گا، دیکھو اپنا کھریا رے جوگی

کافی 229

تھل: کون میرا ہے ماما پتا، ہم کسی کا جایا رے

واحدہ ہے نام ہمارا، آپ دے وچ سمایا رے

1- آپ الست آواز الایم، قالو ملئی تہ کھایا رے

گنٹ ہمارا سیر جو ہویا، آدم نام دھرایا رے

2- احدوں عبد سڈاکر مولا، احمد بن کر آیا رے

نال شریعت شوق ہمارا، سر پر بارا چایا رے

3- نانک نام کہو میرا لوگو، بندرا بن بنایا رے

میں ہوں تپشا میں ہوں پوجا، میں ہوں ٹھا کر ٹھایا رے

4- شمع الحق دی کھلوی کھلا کر، اذنی حرف الایا رے

وچ منصور انا الحق میں ہوں، سولی سر چڑھایا رے

5- 'انور' عین ہو یا اشباتی، مرجی منصب پایا رے

کوئی دیکھے یہ رمز ہماری، جیتے ہی مرجایا رے

کافی 230

تھل: رام سحر پر بھات میرے من، جوگی جوت جگانا رے

1- تلک لگا کے سادھو بننا، پوتھی پٹ پٹ پڑھنا رے

گنگا جمننا آون جاون، کوڑا ساتھ سمرنا رے

2- روپ سروپ پوجا تپشا، پاٹھ نہیں پھر جانا رے

مندر مڑھیاں ورید رکھنا، اے بھی کھیل کھلانا رے

3- کریا کرموں دھریا دھرموں، بھوگ بھجن سب ضائع رے

الکھ جگاؤ سادھو سنیا، ناتھ آگے سر دھرنا رے

4- رام چن دے ویلے، 'انور' کرشن پن بجایا رے

سارا ہو یا کرشن کرشن، دو جگ بھیا جینا رے

کافی 231

- تھل: من مَطهر همه خلق گہ حیوان انساں را
 گہ جن و ملک حور و گہ فردوس رضواں را
- 1- گہ اسرار مستقیم، گہ مکانہ مستقیم
 گہ من خود پرستیم، گہ ہوشیار دیواں را
- 2- گہ سر سوزمن سازم، گہ مشتاق از نازم
 گہ من رند بارازم، گہ سردار سلطان را
- 3- گہ من غنچہ دارم، گہ گل باغ باخارم
 گہ بلبل چمن ارم، سر بازار بوستاں را
- 4- گہ اسم اعرائیم، گہ من گوهر آئیم
 گہ قدح شربائیم، گہ مدھوش مستاں را
- 5- گہ سلطان سکندر من، گہ شہباز قلندر من
 گہ من نور 'انور' من، گہ درگاہ سبحاں را

(بيت)

لا اله الا هو نام ميڏا، پيڄي الاله سڏايم.
 لوڪ اڪيندي پاڪ رسولِ گلِ عشق دي سهرې پايم.
 خلقِ الادم علي صورت، هردي وچ سمايم.
 عاشق نام سڏاڪي "انور" سڀ تقديران چايم.

لا اله نفسي دي وڃون، ڪيتي الاله اثباتي.
 محمد نام سڏاڪي آيا، صاحب وچ صفاتي.
 انسان سري و آئاسره، لڳس عشق آفاتي.
 "انور" ذات ظهورا ڪيٿا، جڏان وڙيا آن ڪي چاتي.

لا اله ڪنن ات آيم، ڪيتم الاله مڪان.
 محمد نام سڏاڪي پينم، ڪيا الله ڪيا انسان.
 وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوْحِي، آيا خود فرمان.
 "انور" اڪن عبد نبي هي ول خاطر تون مهمان.

ڪل ڪلمي دي تڏان پيوسي، جڏان ڪلمي دل نون ڦڙيا هو.
 ڪول دروازا حقيقت والا، وچ اندر ڏي وڙيا هو.
 العشق نارا ينحرڪ ماسوا الله، غير گمانون سڙيا هو.
 مئين ڪلمي نون ڪيون پڙهان، "علي انور" جو ڪلمي سانون پڙها هو.

چراغِ ڪعب حق دل ۾، علي المرتضي هوگا.
 ساقي به حوضِ ڪوثر، برادرِ مصطفي هوگا.
 نگاهِ ديد چهر تر، حسنِ المجتبي هوگا.
 شافي، امت "انور" شهيد ڪريلا هوگا.

آخر ڏينهن قيام ڏي يارو، مٿين عاشق بن ڪر ڪڙسان.
 بيان وٽان سڀ چوڙ ڪراهين، مٿين پلصراط تي چڙهسان.
 هر ڪو وڙسي وڃ بهشتان، مٿين دوزخ ڏي وڃ وڙسان.
 دوزخ ميڏا ڪيا ڪريسي ”علي انور“، اٿان عشق دا ڪلم پڙهسان.

ڪمبو اٿئي ڪڇ ۾، ووڙي ڏس وٿاڻ.
 وٽهن اقرب ويجهڙو، تنهنجو ئي توساڻ.
 پنهنجو اٿي پاڻ، ”انور“ چئي اندر ۾.

جيڏانهن نيتي نينهن، آءُ به ايسو اوڏاهين.
 العشق اماما، آهي منهنجو شينهن.
 راتيان ۽ ڏينهن، سجدو سپرين ڪي.

دوزخ جي دڙي تي، ڏنم بانگ بيهي.
 حرف پڙهيم حق جو، وحدت منجهه ويهي.
 ”انور“ ڪيسو صحي، سودو صفائي جو.

مرشد سانون ايون فرمايا، تون چوڙين دين ايمان ميان.
 به ڪي دوئاري پوڄ بتان نون، ڪوڙ ڪفر دا نشان ميان.
 مسيتان حاصل ڪجهه نه ٿيسئي، توڻي پڙهين ڪلم قرآن ميان.
 ”علي انور“ رب تڏان مل سي، جڏان وسارين ڏونهين جهان ميان.

نڪي گرو نڪي گوڀنڊ، نڪي ويد پيران،
 نڪي مڙهي نڪي مندر، نڪي ملڪ مڪان،
 نفسي ۽ اثبات جو، اوري آه نيشان،
 "انور" سرسلطان، ناهه ۾ نهال ٿيو.

جائتي نظر ناهه ۾، اٿي اوتارو آڏ،
 نظر نظاري گڏ، ته "انور" نالو ناهن ٿئي.

"انور" نالو ناهه ٿئي، اوطاقون آڏي،
 گوڏر دل گڏي، ته "انور" نالو ناهه ٿئي.

آديئي "انور" چئي، هئا اصلي اڻڄاڻ،
 هوليا لاهوت ۾، لاهوتي لامڪان،
 اهي ڄاڻن ڄاڻ، "انور" انهي ڳالهه مان.

ڪوڙ سڃاڻن ڪاڙي، سي ئي ڄاڻن سچ،
 مَن عرف نفسه فقد عرف ربه، ڳولين ته ٿين ڳچ،
 العشق ناراً، عاشق ٻارج مڃ،
 محبت جي ميدان ۾، نانگا بيهي نچ،
 اٿئي حال توحياتي، بي سي آ لالچ،
 قرب ڪمائن قادري، بي قريائي ڪچ،
 انهي افعالين اچ، ته مند مرندين ڪين ڪي.

سڪ جنين جي ساهه ڪي، ٿا سهجون سر ڏين،
 المشق نارا، ٿا جوڳيئڙا جلن،
 محبت ميني انڪ، سانگو ڪين رکن،
 خر موسيٰ صمقيا، رهبر رنگ رجن،
 اهي "انور" سر آهن، اهدنا الصراط المستقيم.

جوڳين جايون جوڙيون، ثابت ڪري سينگار،
 اهدنا الصراط المستقيم، ڪيو آڏوتين اعتبار،
 قتل لاءِ ڪوڀيا، ڪڏي ڏين ڪاپار،
 "انور" سر اظهار، اٿا الحق اثبات ٿيو.

جان جان مست خيال جي ٿيئڙو تان تان حال علاج،
 اٿا الحق علاج، سولي جي سامان جو.

جان جان مست خيال جي ٿيئڙو، تان تان حال حضور،
 اٿا الحق منظور، سولي جي سر انجام جو.

ستگر سرت سلم، صحي ڪيو سروي ۾،
 منجهوئن گر گيان جي، الڪ ٿيو اسم،
 اوڏي ڳالهه اڪم، "انور" منجهه اظهار ٿي.

سامي ستگر جو، گوهر آهي گيان،
 چپي جو جوڳي ٿي، منجهان جوڳ جوان،
 الڪ تن احسان، انسدر ۾ اثبات ٿيو.

سامي ستگر ڪي، جنهين آڇاتو،
تنهين آڇاتو، بيحد بيگم پور ڪي.

بيحد بيگم پور ۾، ڪي جوڳي ڪندا جوڳ،
ڪڍي منجهان روڳ، مليا ساڌو سیتارام ڪي.

بيحد بيگم پور ۾، ڪي جوڳي ڪندا جڳ،
سامي جهاڳي سڄ، وسين ڪي ويجهڻا ٿيا.

اڃا ئي آهين، آديسي "آٺور" چئي،
بر ۾ بينڪ تن جي، ٿا دونهان دکائين،
کاڌي نه ڪاهين، هڪ جاءِ هيڪاندا ٿيا.

سڪن ٿيون سيد چئي، ارواح ۽ اڪيون،
بيٺيون تن پيراڳين لاءِ، بازار منجهه ٻڪيون،
لائق لطيفن جي، ڪنهن ڪين لڪيون،
وحشت جون وڪون، "آٺور" آديسين ڏي.

جيڏي ٻڪ پيراڳين، ٿيڏي سندن سڪ،
نيٺن اڳيان نڪ، وهندي بس نه ڪن.

جيڏي سڪ سناسين، ٿيڏي سندن اڪير،
نيٺن اڳيان نير، وهندي بس نه ڪن.

جيڏي سناسين سڪ، ٿيڏو سندن سور،
پلٽين مٿان پور، وهندي بس نه ڪن.

جيڏي سٺا سڀئي سڳا. ٿيڻو سندن نيت،
نيٺن اڳيان رت، وهندي بس نه ڪن.

سارو ڏينهن اڪين. ڪين ڏٺو هو ڪنهن کي،
پهريائين پرين کي، لکيو منجهه لکن،
اينما توکي وڃي. وجهه الله، تحقيق مٿي تن،
اهو نينهن نينهن. سندن صاحب سچين.

اڪين سارو ڏينهن، ڪين ڏٺو هو ڪنهن کي،
پهريائين پرين سان، نيٺي لائون نينهن،
نڪي اس انهن کي، نڪي لڳن مينهن،
شوق جنين جو شينهن، سي مورئون مڙن ڪين کي.

اڪيون عوڻا ڪن جون، اڙيون منجهه الله،
ترسي نه ترجيترو، سولي ڪان هي ساهه،
اڇن اڇي ٿي، ورهه وارن واهه واهه،
انور جو ارواح، دار مٿي دم هڻي.

اڪيون اڙيون اڪين ۾، ناز ٿيا ننگ،
شمع جي شعاع تي، پرواز ڪن پتنگ،
ڪي وحدت ۾ وصال ٿيا، ڪن کي ورهه وڌو آونگ،
ڪي ڊوڙي وڻن دلبر جو، ڏيڏن وارو دنگ،
انور مست ملنگ، هن حسن تي حيران ٿيو.

اڪيون اڙيون اڪيون م. ڏيڏان ٿيون دراز،
اڏارين ٿيون "انور" چوي، سرھ سنڌا ڪي باز،
وڏائن ٿيون وصل لاءِ غازين جا غماز،
اٿا الحق آواز، منجهان تن معلوم ٿيو.

منجهان تن معلوم ٿيو، سٺو حقيقت حق،
اڳاهون اٿي ويا، موٽيا جي ملڪ،
اٿا احمد بلاميمي، فنا ڪيائون فرق،
ويڙهي ويا "انور" چئي، سٺو وصال ورق،
من رائي فقد راي الحق، آڏوتين انجام ڪيا.

پنهنجو پاڻ سڃاڻ، ارواح اندر م،
ڪين واجهائج ڪاڏهين، سارو سير صدر،
واله ٻڪل شيءِ مُحيط، هر جاءِ تون حاضر،
تنهنجي نيڪ نظر، پيائي ڪي ٻوڏي ڇڏيو.

اک پرين جي اک م، تون سهڻو رڳ خيال،
پرين جي پنس خاطر، تون پڄي ٿي پئمال،
"انور" مست خيال، هوند اڳڙين منجهان معلوم ڪيو.

ڄڻا ٿين ڇريا، پنجن منجهه ٿئي،
ڪچي ڪي "انور" چئي، پڄائيندا صحي،
تنهن کان پوءِ ويهي، ڪائيندا خوشي سان.

پنهنجويان سڃاڻ، ارواح اندر ۾،
 ڳولين جو ڳوٺن ۾، تنهندي مجازي تان،
 سو آهي سيني ۾، تنهنجو ئي توساڻ،
 ٻئي پاسي ناهي پيو، تون آهين پنهنجو پاڻ،
 ڄاڻ وڃائي ڄاڻ، وري لکين ٿو لٽن ۾.

پاڙي آهي، جيڪي ٻوٽي کي پائين،
 قلب وڃائي ڪميٽا، ٿا ڪسب ڪمائين،
 هٿن ڇڏي حال جو، ٿا ڇيلا هلائين،
 العشق نارا، ٿا انڌا اجهائين،
 تنهن تي آهين، حيف مڙيوئي حال جا.

صبر ڪريان ته سور سوين، هلايان ته هلاڪ،
 ترن ڏي طلاق، ”انور“ انهي عشق کي.

گهر واري گهٽ گهرايو، مستي ڪئي مهمان،
 هن کي سمجهايو سبحان، هو جهلي نه ڪنهن جي جهليو.

مست خيال ٿيا دم سارا، جسم وجود وصال،
 نال شراب دي شوق شاهانا، قرب ڪمال ڪلائي،
 ٿي مخمور رهيس مٿيخاني، هر دم جوش جلائي،
 ”انور“ ذات ظهورا ڪيٽا، خاص ڄمار خيالي.

مان آهيان مان هوندس منهنجو پسڻ پڇاڻ،
 جي پڇاڻ پاڻ ته پڇامن پڇا ئي نه ٿئي.

ناتو نپائين، نانگاسي ناٿ سين،
اڏي ۽ ڪات تي ڪوپا ٿا ڪاهين،
ڪنڌ ڪلالن اڳيان ڪامل ڪپائين،
تن مٿي سيد چئي سَرواهيون ساهين،
”انسور“ سر آهين، نيزا نظارن جا.

بندوق جنهن جي هٿ ۾، ماري مڙياندار،
مارڻ جو تـ ملوڪ ڪي، اکين ۾ آثار،
لکين لک هزار، ڪروڙين کان ڪڍي وڌا.

وڌا ڪات ڪڍي، ڪپر ڪولاهن جا،
سَريون تن سيد چئي، وحدت ساڻ وڍيون،
محبت جون منڍيون، آيون هٿ ڪال جي.

آيون هٿ ڪال جي، سَريون سَروپاه،
اڏاڻا ”انسور“ چئي، عرش مٿي ارواح،
گودڙيا گرنار ۾، بانڪا بي پرواه،
تنين لاءِ ساه، سڪي ٿو سيد چئي.

اڄ پڻ اتر پار ڏي، ڪجھلي ۾ ڪڙڪو،
وَسِي ٿو ”انسور“ چوي، مارن جو تڙڪو،
ادا عَمر ڪر وڙڪو، تـ ملان ماروئڙن سين.

نڪي دم هيون آدم. نڪي عدم ٿو اظهار.
تنهن کان اڳ اسرار، پسي ڏنم پنهنجو.

نڪي تون هئين نڪي مان، نڪي هيو پاڻ الله
اٿي آديسي ويا، قربئون ڪري ڪاه،
تئين جي جاءِ، ڏيو سالڪ سمجھي "انور" چوي.

نڪي لعنت نڪي رحمت، نڪي فيض فيراق،
نفي ۽ اثبات کان، اڳي ٿيو عو شاق،
خودي ۽ بي خودي آهي، پنهي ڪي طلاق،
اونهي ملڪ "انور" چوي، آڏي سون او طاق،
غير رهيو نه پاڪ وئي بيخوني بسم ٿي.

اٿي خيال اڙيو، جتي آدم نا هو ملا،
نڪي چوڏهن طبق هئا، نڪي شمس قمر جو شعاع،
نڪي ڪعبو نڪي قبلو، نڪي هيو پاڻ الله،
"انور" ساڻ ادا، هت ڪير ڪري ٿو ڳالهڙيون.

نڪي ڪيچ مڪران هو، نڪي پنهل چامر،
سسئي سلام، ڪري هاڻي ڪنهن جو.

اٿي اسر ويل ڪي ڪئي طوطل هي تنوار،
سوال ڪيائين ساهڙ ڪي، جيڪي پرجا هيس پار،
لٽس سڀ ڄمار، اوجاڳي ۾ "انور" چوي.

صبر جن جو صاب، تن کي سير سڻندي کين کي،
توڻي ڪنن پوڙيون، تن تي ڪونهي ڏوه ثواب،
ڏيئي حق حساب، آجون ٿيون "انسور" چوي.

منهنجي من ۾ آهن، مڙئي مڌايون،
ڪڏهن ڪيون کين کي، جانب جدايون،
سڻي آيو صاحب هي، منهنجون صدائون،
نگينسي نقش جون، آهن نانگن نڌائون،
وصالان واپسون، عجيبان "انسور" چوي.

نڪي ڪن فيڪون هو، نڪي جوڙ نه جڪ،
نڪي مورت مخفي، نڪي مام ملڪ،
نڪي خالق خلق جو، نڪي خاص خلق،
"انسور" هئي پڪ، منهنجي ماروئڙن سين.

ڏونگر پڇي مون، مون پڇان ڏونگر ڏس،
پرين تڏاهون پَس، جڏهن ڏونگر ڏورئين.

نڪي ڪن فيڪون هو، نڪي جرڙ نه جان،
نڪي اسم الله جو، نڪي نينهن نيشان،
مارو کين مڪان، مون صحي سڃاتا سپرين.

اڃ اچي ملاحن، مون کي سڏ ڪيسو،
موتي ملڪ هلڻ جو، تسو ڪو بار ڪنيو،
مون پئي هينئن چيو، هوت بنا ڪيئن هلاو.

اچ اچي صلاحين، مون کي کيو سڏ
اسان تہ بار وڌوسين، تون بہ هلج گڏ.
لعل بنالڏ، کوها آءِ کيئن کٽان.

اچ اچي صلاحين، مون کي کيو حال
کوها سڀ کچي ريا، تو ڪو وڌو مال
جانب ريءَ جنجال، هلڻ ٿيو هيڻي جو.

اچ ريا پري، پيرڙيون سڀ صلاح،
سڪن ٿيون سيد چوي، اکيون ۽ ارواح،
آئيندم الله، منهنجي محبوبين کي.

صبح ٿيو سوير، آيو هوت هلي
مهاڻي کي موج ٿي، پيئر ٿيم پلي
مياڻي منجهه ملهي، جدا ٿيندم کان ڪا.

وچان هوت پنهل ڏي، توڻي ڏونگر هجي ڏک،
سڪ تہ يار پنهل جي، مون کي ڪانهي هيئڙي بک،
ڏينهن تتو جُهر پائيان، نڪي لڳي لک،
شال الله ڏيندم سک، ملنديس ڪيچ ڏڻي کي.

ملنديس ڪيچ ڏڻي کي، توڻي لکن تي هجن لانگها،
دره وارن کي سورن جا، ٿا ائين پون سانگا،
”انور“ اهي چانگا، وڃي ڏسان هوت پنهل جا.

جي تون ڏونگر ڏئين ڏس، پرين سندي پار جو،
 ٿورو ٿڪي تي، وڏو قرب ڪرين،
 مون ۾ ڏيان ڌرين، ته هيڻي سان حمايت ٿئي.

ڏونگر ڏئين ڏس، پرين سندي پار جو،
 توکي ڏيان جس، مون ڏينهن قيام جي.

ڏونگر سندو مون، جڏهن ڏس پيو،
 هلڻ سندو سڀهو، پرين ڏنڻ پنهنجو.

اصل بر سڄهي، مون کي ور بنا پنيور ۾،
 هتان هوت هلي ويا، وڃي ٿاڻا ڪيائون ٿر،
 لڪ ب لعل لنگهي ويا، ڏکيا جي ڏونگر،
 "انور" انهي پر، توکي هلڻو پوندو هوت ڏي.

ٿر ڏونگر ٿاڻا، جيتي اوطاقون اٿن جون،
 جت به جوڙ چڙي ويا، وڃي پڻ ڪيائون پاڻا،
 منهنجا تنهن محبوب لاءِ، اڄ روئن نيڻ نماڻا،
 هاڻي ڪيئن سڃاڻا، پيرا هوت پنهل جا.

نڪي پير پنهل جا، نڪي توڏن جي تنوار،
 لکين لوءِ لڏي ويا، هاڙهي منجهه هزار،
 الله ڏيڪاريندو اکين سين، پنهل جو ديدار،
 قادر رب ستار، سولي ڪندڙ سڀگهه ۾.

ڪٽو پيرين پار جو، الله مئون ڏي آڻ،
ڪاٺي ماس مٺي جو، سارو هي جند جان،
”انور“ چئي مان، هڏا نيئي هوت ڏي.

اٺن ۽ اوئيڙن جا، مئون ڪي اندر ۾ آڏاٽ،
اڪين آب وهايو، مٺيون ڪن نه ماٽ،
ڳوڙهن به اچي ڪيا، منهنجي ڳلن مٺي ڳاٽ،
هاڻي ڪيئن سڃاڻان واٽ، مان وچان هوت پنهل ڏي.

مَن شراب مٺي قدح، درگزارش روز شب،
دست ساقِي يا علي المرتضي شاهِ عرب،
مدهوشم و هوشيارم، از قلندي من شرب،
”انور“ اظهار احمد، نور الله النسب.

يار ڏتا سانون پيالا، عشق شراب دا پرڪي،
موتو قبلل انت موتو، جيوڻ هويما مرڪي،
نال حيات هميشه همدم، قرب هادي هر هر ڪي،
شڪر ليا سانون مليا ”انور“ ساغر هٿ حيدر ڪي.

وچ مٺخاني مست ٿيوسي، مٺين اٽا الحق پوليسان،
ڏونهان جهانان دا بارا، سارا سر تي چيسان،
احد احمد فرق نه ڪوئي، مير ڪون ڪڍ چڙيسان،
آلست بَرِيڪَر بانگان مليان، قالو ڪوڪ سڻيسان،
انهان ڳالهيان وچ مست رهيو سي ”علي انور“، مٺين آپ ڪون الله سڏيسان.

مانجهي پي مستان ٿيا، ثابت سُرڪ سڄي،
 ڪندا کين "انور" ڄڻي، ڪوهن منجهه ڪڇي،
 پختا ٿيا پڇي، پيئڻ سان پئمان جي.

مانجهي پي مستان ٿيا، اهي خمر خيالي،
 مائن تنهن ملڪ کي، مالڪ اصل موالِي،
 ڪوهن مڻي ڪڍي ويا، ڦريوڻ ڪمالي،
 "انور" جلالي، جلوي منجهه جمال ٿيو.

وحدت شوق شراب جو پيتر موج چڙهي آ مستي، پوءِ شائق تون شبير ته مان هان،
 قل هو الله احد الله آهي پير پرستي، پوءِ قادر تون قدير ته مان هان،
 هر جاءِ ذات ظهورو پاتو لکيو نور الستي، پوءِ محو تون مدير ته مان هان،
 "انور" حال حقيقت هڪ آ واحد ساري وستي، پوءِ ظاهر تون تظهير ته مان هان.

خدا رُسي پل رُسي، شل يار منهنجو نه رُسي،
 خدا رسي ته قتل ڪري، جي يار رُسي ته دل ڪسي،
 دل جا درد رڳ، رڳي چاري، عاشق پيو پل پل ڪسي،
 خدا ڪون ڪيا ڪريسان "علي انور"، جو يار اندر وڃ وُسي.

ايڪويهن جو عشق آهي، سورهن کي سلام،
 محبوب سان الستي، ڪيم قول ڪلام،
 خلق الآدمر علي صورت، دلبر وڌم دام،
 "انور" کي انعام آهي سڪ سپرين جي.

سڪ سپرين جي ڪي، اڳي مون ڄاتوم،
 اَلَسْتُ بِرَبِّكَم. پوءِ ڪن ڀيڻوم،
 قالو بلي قلب سين، سهجون ساڻ ڇيڻوم،
 اصل عشق هيڻوم، "انور" آري ڄام جو.

هڪ سسئي ٻي سڪ، ٽيون سندن سور،
 تنهي سانگي سچ ۾، پلٽيس مٿان پور،
 پنجنتنن جي پاهون پيا، گهايس منجهان گهور،
 وڃڻ تن ضرور، "انور" عجيبن ڏي.

وَتَحْنُ اقرب هَرَنون اڪي، در هير ڏي آن ڪي چاڪ ڪڙا،
 لوڪ اڪيندي چاڪ منجهين دا، اهو چاڪ نهين حق پاڪ ڪڙا،
 سَتَ افلاڪان خلق ڏي وڃ، اهيڻ خلق دي خاطر خاڪ ڪڙا،
 "انور" نال محبت ڏي آ، ماهي ٻن مشتاق ڪڙا.

نون الف دا اول ڪرڪي، آيا دلبر ماهي،
 تخت هزارا چوڙڪي آيا، چاڪ هويما سر شاهي،
 ياد شريف ڪيتي هي اڀڻي، شيخني دي سرو پاهي،
 "انور" ڪيتا سجده سر نون، جو هي اسرار الاهي.

نال ماهي تيڏي نينهڻ لڳا. هڻ يار اسان کون نه چوڙ ميان.
 اسان دليان روز ازل ديان. تون طعني ڏي نه ٿوڙ ميان.
 معند کول کي مڪڙا وڪاوين. ماهي منهن نه موڙ ميان.
 "نور" نال ماهي ڏي. شل رب ڪريسي چوڙ ميان.

چوڙ ٿئي نون پرديس ڏي وڃ. دلبر ساڏا رُس ڳيا.
 رو رو بيٺي نير وهاوان. چولا ڳل دا پُس ڳيا.
 دلبر ڪيتي دلڙي ماندي. ماهي سانون مَس ڳيا.
 ويڪ ڪي تلوار نينان والي. عاشق "نور" ڪَس ڳيا.

پلنگ پٿر ٿيان پالڪيان. مئين بابل سڀ چوڙيسان.
 جهنگل پيلا سانون بهشت ويڪيوي. مئين نال رانجهن دي هوسان.
 بن رانجهن دي جهنم هويا. مئين درد فراق وڃ روسان.
 رب مليا سانون رانجهان مليا "علي نور". مئين رب ڪون ڪيا ڪريسان.

جيڪر دلبر ايويڻ آڪي. تون ڪَس ميدان وڃ آڪڙ.
 جتنا آويئي بار برهه دا. سارا سر تي ڇاڪڙ.
 مهڻي طعني لوڪان والي. طوق ملامت پاڪڙ.
 "نور" جيويڻ آڪي سهڻا. تون ايويڻ ايويڻ لاڪڙ.

(سي حرفي)

الف: الف ارض اتي افلاكي، او بن خاكي،

كنهن فكر ڪيتوئي ڇا فيراقي، او بن خاكي،

اعليٰ عبد سڏاڻ عوشاقي، او بن خاكي،

ڄاتوئي ماڻ محبت ملاقي، او بن خاكي.

ب: بي بار بره دا اناڻ، وچ سماڻ،

ڪيون بشري دا بيڪ بناڻ، وچ سماڻ،

اهو هرڪا هل هلاڻ، وچ سماڻ،

وَنَحْنُ اقرب نبيّري الاڻ، وچ سماڻ.

ت: تي تڪيا تيڏا اوتاري، هئين پوڄاري،

ڏٽروئي نينهن تي نقش نظاري، هئين پوڄاري،

لايوئي حسن نگر وچ بهاري، هئين پوڄاري،

تيڏا حسن جمال هزاري، هئين پوڄاري.

ث: ٿي ثابت سَير سراسر، تون بهادر،

شاهي چوڙڪي ٿيڙون گداگر، تون بهادر،

ائين هادي هير دي خاطر، تون بهادر،

ڪيون چاڪن دي در تي چاڪر، تون بهادر.

ج: چير جزبگي دا شان هي شاهي، ٿي سپاهي،
 ٿيڙون رمز ائين وڃ راهي، ٿي سپاهي،
 هئين رهبر راز الاهي، ٿي سپاهي،
 ڏيون فلڪ تي ملڪ گواهي، ٿي سپاهي.

ح: هي حال دا محرم هادي، ڪر آبادي،
 اها اجڙي جهوڪ فنادي، ڪر آبادي،
 تينڌا نام محمد مهدي، ڪر آبادي،
 ٿيوي ملڪ به ملڪ منادي، ڪر آبادي.

خ: هي خلق الآدم صورت، مخفي صورت،
 ڪيتوئي رمز ۾ راحت روح، مخفي صورت،
 هوئي ذوق ۾ ذات ظهورت، مخفي صورت،
 ڪل شيء صاف سڪونت، مخفي صورت.

د: دال درد دا دود دگا ڪر، مست بنا ڪر،
 سائين سانگ دا سفر سما ڪر، مست بنا ڪر،
 شعلي شوق دا شمل پاڪر، مست بنا ڪر،
 لولاڪ لما لئون لاڪر، مست بنا ڪر.

ذ: ذي ذات صفات سڏاوي، سهره پاوي،
 ڪيوين چوڙ هزارا آوي، سهره پاوي،
 بن جوڳي ويس مڏاوي، سهره پاوي،
 لال دي بين بجاوي، سهره پاوي.

ر: ري راه هدايت هر دا. جوڳي بردا.
 اهو خالق خاص خبر دا. جوڳي بردا.
 وليلة القدر دا. جوڳي بردا.
 همراه حليم هجر دا. جوڳي بردا.

ز: زي ذوق تي شرف شاهانا. ڪيوين پانها.
 العشق دا وچ آستانا. ڪيوين پانها.
 احد هو ڪي عبد بهانا. ڪيوين پانها.
 انا احمد آپ الانا. ڪيوين پانها.

س: سين سالڪ تي مجذوبي. وه تيڏي خوبي.
 ڪڏان طالب ڪڏان مطلوبِي. وه تيڏي خوبي.
 ڪڏا غالب ڪڏان مغلوبِي. وه تيڏي خوبي.
 اهو مقصد خود منصوبي. وه تيڏي خوبي.

ش: شين شهنشاه مشتاق. اهو چاڪ.
 هر گهر دي وچ اوطاق. اهو چاڪ.
 هوڪي نور سڏاون خاڪ. اهو چاڪ.
 جوڳي مالڪ تي حق پاڪ. اهو چاڪ.

ص: صواد صابر شڪر سخاوت. واه عنايت.
 اها نينهن دي نسل نهايت. واه عنايت.
 ڏاڍي قرب دي ڪثر ڪرامت. واه عنايت.
 سَنُ صادق صدر سلامت. واه عنايت.

ض:

ضواء ضلالت ڌک ڏور، وه منظور،
جنهن دا هادي پاڪ حضور، وه منظور،
اهو اعلاً اعليٰ نور، وه منظور،
هن دامن چوڙ نه مَور، وه منظور.

ط:

طئي طلب دي تانگه تياري، وه تيڏي ياري،
ڪيتوئي خلقت تابع ساري، وه تيڏي ياري،
خاڪي نوري هوندا يا ناري، وه تيڏي ياري،
تيا بحر ڪرم دا جاري، وه تيڏي ياري.

ظ:

ظئي ظاهر باطن ذاتي، وه اوقاتي،
ڪيويٺ وڙيا ان ڪي چاتي، وه اوقاتي،
اهو صاحب بن ڪي صلواتي، وه اوقاتي،
منظور سدا ملاقاتي، وه اوقاتي.

ع:

عين عرش تون اڪر سناسي، ٿي اداسي،
هئين پريم نگر دا پياسي، ٿي اداسي،
خوبان خبر خيالي خاصي، ٿي اداسي،
رانجهن وره وصل دا واسي، ٿي اداسي.

غ:

غمين غرض غنيمت غم دا، ماهي دم دا،
اهين اعليٰ اسم علم دا، ماهي دم دا،
اهو فڪر فيراق فھر دا، ماهي دم دا،
ڏاڍي ناز نياز نرم دا، ماهي دم دا.

ف: في فرمان ماهي دا حق هي. رانجها پڪ هي.

مَن رائي خاص سبق هي. رانجها پڪ هي.

اهو هجر فراق دلچ هي. رانجها پڪ هي.

جنهن داسايه نه پوندا طبق هي. رانجها پڪ هي.

ق: قاف قادر شاه قدير. وه تصوير.

جنهن کون ملڪ اکن ساڌا پير. وه تصوير.

جبرائيل خاص وزير. وه تصوير.

رهندا هر دم دامن گير. وه تصوير.

ک: کاف کامل جوڳي دا شان. واه انسان.

جنهن دا عرش زمين آستان. واه انسان.

دارين دا مالڪ جوان. واه انسان.

ياسين دي سهري گاني. واه انسان.

ل: لام لائق شاه لقا دا. واه بقا دا.

جهڙا مالڪ روز جزا دا. واه بقا دا.

هو يا شائق شوق شفا دا. واه بقا دا.

جوڳي نام نبي مصطفي دا. واه بقا دا.

م: مير مالڪ اهو مظهر هي. واه بشر هي.

جنهن کون مولا ڪريندا امر هي. واه بشر هي.

ٽڪڙي ٽڪڙي هوندا قمر هي. واه بشر هي.

ڪلم ويڪ ڪي پڙهدا پتر هي. واه بشر هي.

ن:

نون ناز نفي نازل هي. واه اصل هي.
 وچ جسر دي ساكن ڪل هي. واه اصل هي.
 ڪيون بقا فنا وچ وصل هي. واه اصل هي.
 واه واه مٽي تيڏا مله هي. واه اصل هي.

و:

وا واحد وچ وجود. وه موجود.
 آيا ڪامل ڪرڪي عود. وه موجود.
 جنهن ڪون ملڪ ڪريندي سجد. وه موجود.
 اهو مالڪ خود معبود. وه موجود.

ه:

هي همدم حاضر همان وچ. واه دمان وچ.
 غازي غمزي باز غمان وچ. واه دمان وچ.
 قادر قرب قديمي ڪمان وچ. واه دمان وچ.
 شعلي شوق دي شير شمعان وچ. واه دمان وچ.

لا:

لام لاريب في لائاني. وه دل جاني.
 پرين پوش ڪيتوئي انساني. وه دل جاني.
 تيڏا راز رموز رندانِي. وه دل جاني.
 ماهي سارا سير سبحاني. وه دل جاني.

الف آءِ پرين دل شڪر هي. وه سرور هي.
 تيڏا وارث وسيع حيدر هي. وه سرور هي.
 حسنين پي گوشه جگر هي. وه سرور هي.
 تظهير دي چادر گهر هي. وه سرور هي.

ي:

يي ياد هي در چوئي سن دا، وه پنجتن دا،
 مئين هون خادم سگ اهين دن دا، وه پنجتن دا،
 نه چوژين هت دامن دا، وه پنجتن دا،
 مسكين هي "انور" با امن دا، وه پنجتن دا.

زیر تعمیر روضو مبارک
صوفی فقیر سید انور علی شاہ قادری سروری